

Оксана ГРАБ'ЮК

...дотик поезією...

“Писаний Камінь”

Косів

2018

ББК 84.4(4УКР) 6

Г 75

*Збірка вийшла за сприянням
народного депутата України
Олександра ШЕВЧЕНКА*

Греб'юк О.В.

Г 75 ...**дотик поезією...** Греб'юк – Косів: Писаний Камінь, 2018 – 328 с.

ISBN 978-617-7436-22-4

Поезія, яку ви читатимете, дорогі мої читачі, торкнеться най-потаємніших струн ваших душ. Написана для вас і про вас, ви-страждана та напоєна вашим позитивом, вона народилась в цю збірку. Вірші, як діти, яким мало всього світі, вони летять, летять туди, де їм комфортно: у серця любителів поезії... Ловіть свій...

ББК 84.4(4УКР) 6

© О.В. Греб'юк, 2018

© Видавництво

«Писаний Камінь», 2018

ISBN 978-617-7436-22-4

Кожного разу приємно відкривати для себе талановитих людей. Коли ж ці люди – твої краяни, то й поготів. Саме до рангу таких знайомств можу віднести запізнання з творчістю молодого письменниці з Косівщини Оксани Граб'юк. Спочатку запізналися у просторі інтернету, а відтак і наживо. І це знайомство підтвердило те, що пані Оксана є такою ж щирою і відкритою у житті, як і в своїй творчості.

Якщо вести мову про поезію Оксани Граб'юк, то варто відзначити, що вона увібрала в себе яскравий колорит гуцульського краю, де зараз проживає авторка, і щирість та світло Бойківщини, де народилась. Все це дуже гармонійно переплелось у її слові струнами емоційності та мелодичною образності. У своїх творах поетка залишається максимально відкритою, відверто говорячи тільки про те, що зачіпає до глибин душі, зачаровує, дивує, те, що проймає і переймає її саму. А ще намагається не заплутати читача, зрозуміло і без гіперболізованих вивертів розповідаючи йому цікаві, повчальні історії, подекуди про нього ж самого.

Мабуть, саме тому творчість Оксани Граб'юк не залишається не поміченою широкими колами читачів, які вже встигли полюбити і її саму, і її творіння.

Тож, гадаю, нова книга пані Оксани стане чудовим очікуваним подарунком для численних прихильників її слова і допоможе відкрити ще одну, невідану досі, яскраву грань її таланту.

Леся ГЕНИК

поетеса із Івано-Франківська,
керівник Івано-Франківського міжрегіонального
поетичного клубу «Об'єднані словом»

«дякую за насолоду читати твоє слово...завжди відчуваю легкість в поезії... правдиво, щиро,...хочеться знову і знову перечитувати...дякую Богу, що дав такий красуні чудовий талант!!!!...пиши...пиши ...не залишай...бо як ми без тебе...чекаю нових видань... обіймаю і міцно цілую...дякую...»

Керівник дому м'ясних делікатесів «Надія»,
подруга **Світлана ГУТОВСЬКА**

Молода поетеса з Косівщини Оксана Граб'юк стрімко увірвалась в сучасну українську літературу. За короткий термін вона не тільки видала декілька поетичних збірок, але й знайшла чимало шанувальників не тільки в Україні, а й за її межами. Чи випадково це? Вважаю, що ні. Вже при першому знайомстві з творами Оксани Граб'юк відчувається її особливе бачення оточуючого світу, вміння зосередитися на головному, не пропускаючи при цьому важливі деталі, з яких, власне, і складається наше буття. Поезія О. Граб'юк життєва і зрозуміла, тому не маю сумнівів, що нова книга авторки обов'язково знайде вдячних читачів.

Володимир ПРИСЯЖНЮК
поет, композитор, біоенергетик

Творчість Оксани Граб'юк це людинознавство у слові. В одному випадку більш виразне, в іншому огорнене незбагненністю і таїною... Своєрідна світлиця запитань і напіввідповідей, за якими проглядаються силуети сім'ї, родини і, що особливо, особистісного я. Її захоплює не стільки храм природи, а храм людини і її храм совісті, честі, добра, і любові. Любові, як субстанції джерела, що живить усе живе. І любові до Всевишнього. Вона у слові може повторитися, але знайде іншу форму подачі до людського, серця і від нього... Цілий лабіринт стежок і доріг творчості Оксани Граб'юк для людей і про людей. У наш почасти болісний і розбурханий світ це надто важливо!

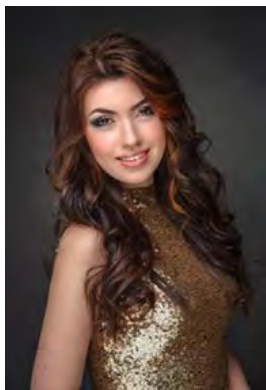
Богдан КУЧЕР, поет, композитор, виконавець власних пісень, ведучий духовно-публіцистичних, мистецьких і культурологічних програм на обласному радіо, ведучий і режисер концертних заходів, заслужений журналіст України

У віршах Оксани Граб'юк є думка, є почуття, є настрій. Авторка намагається говорити про все, що її цікавить, що її болять. Найбільший пласт розмови інтимний, хоча не цурається соціальних акцентів, екзистенційно-медитативних. У цих віршах не так мова про відкриття фор-

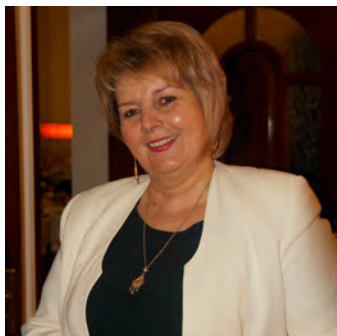
мально-тематичні, як про вrostання в розуміння проблеми. Я думаю, це той варіант індивідуального досвіду, який неминуче виведе Оксану Граб'юк змістово-описового поля на формально-тематичні знахідки і відкриття.

Євген БАРАН,
український літературний критик,
літературознавець, есеїст, кандидат філологічних
наук, Заслужений працівник культури України.

Творчість Оксани Граб'юк, як і сама поетеса, дуже близька мені по духу. Вірші Оксани Граб'юк хвилюють і заспокоюють, нагадують і змушують забути, захоплюють своєю формою, змістом, Душею... Її поезія як Пісня, як Жінка, Берегиня, як Україна- мудра, сильна, добра, хоч іноді й переболена, переобдумана, пережита. Часом мені здавалося, що Оксані краще було б народитися на сто років раніше, але я зрозуміла, що поетеса народилася саме в цей час, у цьому місці, щоб всім нам нагадати про справжні цінності та високі пориви душі, осяяти наші серця серед шаленого поспіху і суєти та допомогти у пошуках свого єдиноправильного шляху в житті.

Ірина ЗІНКОВСЬКА
Заслужена артистка України, співачка,

Вдячна долі, що звела мене з неординарною, щирою, відкритою поетесою Оксаною Граб'юк. Зеленоока красуня зуміла зачарувати своєю неповторною і задумливою поезією більшість наших краян. Її вірші – ніби ковток свіжого карпатського повітря, не залишають байдужим нікого. Різнобарвна лірика, тонка і глибока, надзвичайно прив'язана до життєвих обставин, переживань і відчуттів авторки. Поезія Оксани Граб'юк – це незабутні аромати, які хочеться вдихати. Вони надихають і спонукають жити, кохати, боротись... Прекрасна жіноча лірика, яку хочеться читати, читати, читати... Це надзвичайно велика праця, яка майстерно виткана Майстринею слова в один великий килим різнобарвних кольорів, зітканих з думок, висловів, метафор, порівнянь.

Натхнення Тобі, Оксано, і народження нових поезій!

З повагою член Національної Спілки
журналістів України
Лідія БЕЗПАЛОВА

Мелодія дощу

А ти ? Ти чув мелодію дощу?
Ти чув його закохане признання,
Коли в грозу чарівно-весняну
Він б'є, мов в барабани, про чекання.

Ти слухав, як вночі співає дощ?
Виводить ноти, диригує досить вправно,
Вкриває порошну бруківку площ,
Історію свою він творить славу.

А ти ходив по травах під дощем?
А ти вдихав п'янки дурмани ночі?
Ти відчував у серці дивний щем,
Коли вдивлявся у кохані очі?

Вдихни на повні груди теплий дощ!
Хай він тебе у свіжість зодягає,
А на вікні, де зеленіє хвощ,
Хтось написав для тебе: «Я кохаю... »

Не думала

А ти не думала, що забувати важко,
Не вірила, що ночі є без снів.
Що серце, наче зранена та пташка,
Товчється, б'ється об буденність днів.

А ти не знала, що любов минає.
Всі фотографії, мов золото, берегла.
Ти вірила, що він все ще кохає,
Що поміж вас не прослизне біда.

А ти не думала, що може бути інша,
Мов на «Delete» натиснув хтось, либонь...
І вже не разом від сьогодні більше,
Ти забуваєш теплоту долонь...

Ти зраджена? О, ні! Ти надто вірна!
Ти все переживеш. Не плач, пройде.
А біль минеться, серце не розірве,
І рана з часом тихо заживе.

Що не вбиває, робить з нас сильніших,
І це не виняток, це просто був урок.
Не треба відчаю, не треба більше згрішень –
Вперед іди і тисни на курок!

Розкололося життя

Ти кажеш, розкололося життя
На «вчора» й «завтра», на їдке «сьогодні».
Ти знаєш, що не буде вороття,
І кава вистигла, горнятко вже холодне.

А з неба лився дощ під грім – гроза...
Ти розуміла, час усе змінити,
Летів твій поїзд попід небеса,
Отак й життя – його ж не зупинити...

На горизонті перспективи в ряд,
Ще так багато днів у круговерті!
І музика звучить на новий лад,
Все тебе кличе до вершин, до злетів.

Ти кажеш, розкололося життя
На «до» і «після», «вчора» і «сьогодні»,
Нехай тебе не мучить каяття.
Ти ж каву любиш, навіть і холодну? ..

О світе!

О світе! Де ж ти котишся, о світе?
У яму з чвар, зі сварок, бруду й сліз.
А ми – то Бога непутящі діти,
Його вивчати ми повинні слід.
Цвіте довкола літо буйноцвіттям,
Святу землю вбрав Господь в квітки,
А ми себе збираємо в лахміття,
І повертаєм в інший бік шапки.
Сусід сусіда навіть ладен вбити
За клептик стежки, що колись була,
А Бог навчав нас ближнього любити,
Отак забули ми Його слова...
Сьогодні обливаєтесь ви брудом,
А завтра в церкву підете, либонь?
О світе, гинуть, гинуть твої люди,
Розпалюючи зла й біди вогонь.
Не треба, не моліться ви до Бога,
Бо ж перед тим кляли своїм братам,
Яка різниця, де була дорога,
Котра сьогодні хщами вросла?
За що сваритись? Та ж земля не наша,
Ми тут лиш гості, ми однакі всі!
Та схаменіться! Повна майже чаша,
Не пізно ще сказати чварам «ні»!

Літній вечір

Літній вечір тихо догорав,
Край подолу замочив у море.
Він солодку втому допивав,
Закосячену в яскраві зорі.

Гамір міста стих, неначе спить...
Все готується до ночі, до спочинку.
Тільки пара за столом сидить,
Вся закована в кохання павутинку.

Очі в очі, і рука в руці,
Подихом лиш викажуть бажання,
Милі двоє, двоє молоді,
Нині їх здійснилося бажання.

То побачення, то тільки перший раз,
Звуком каблучків по юнім серцю,
І душа ще чиста, без прикрас,
Привідкрила потаємні дверці.

Зустрічали захід сонця вдвох,
І вином з'єднались в поцілунку,
Чи то доля, а чи, може, Бог
Їм налив того п'яного трунку?

Вечір тихо добігав кінця,
Вже кафе от майже зачинялось,
Тільки пара досить молода,
Свою першу північ зустрічала...

Складні відносини

Складні відносини – то зовсім не про них,
Складні – то так, лиш слово як ознака.
Вони обоє ще з людей отих
Де кожен був по-своєму вояка.

Складні відносини, як назва тем якихсь,
Тут психологія на поміч не згодиться.
Він - по драбині, що веде увись,
А їй до світу ліпше приземлиться.

Складні розмови зовсім ні про що,
І сни вже сняться всі не кольорові,
Любові зігране й відзняте вже кіно,
А може, то і не було любові?

І гравітація тошнить, мов мармелад,
Від слів його всю душу вивертає,
Вона в думках вертається у сад,
Де вперше він промовив, що кохає.

Не хоче згадувати те, що вже було,
Складні відносини простими вже не стануть.
Та й їхнє літо швидко відцвіло,
І спогади туманами розтануть.

Морським вузлом зв'язались ночі й дні,
В фужерах вина своє відіграли.
А в них відносини до ниточки складні,
А в них відносини, мов свічка, догорали...

Фото з інтернету

Не пара

Юначе, ми ніяк не пара з вами,
Я вам казала це ще так давно.
Бо по роках я вам годжуся в «мами»,
Ми у реальності, ми зовсім не в кіно!

Для чого вам мої п'янки цілунки,
Мій погляд, що роками збагатів?
У нас життєві різні візерунки,
І кожен з нас в житті не так хотів.

Юначе, схаменіться, ради Бога!
Звичайно, що мені приємні ви,
Але у наших доль не ті дороги,
І ми у річки різні береги.

Не пара... Як би й що не говорили,
Хоч вік для мене зовсім не тягар,
Не хочу, щоб ми з вами согрешили,
Не хочу сліз дурних, не хочу чвар.

Ой, не грішим. Не треба слів тягучих,
У вас, напевне, мати моїх літ?
Коли ми вдвох будем іти за руки,
То скажуть люди, що звихнувся світ.

Ми все ще поспілкуємось в «онлайні»,
І ваші квіти тішать так мене,
Палкий «привіт», а після нього «смайли»,
Зовуть усмішку на моє лице.

Юначе! Ми ж не пара. Ой, не пара...
Так боляче казати вам «бувай»,
Може, колись під музику гітари
Ми двоє будем пити теплий чай?
Але, повірте, я для вас не пара...

Колишній

Я хотіла... Чого я хотіла, не скажеш?
О, до речі, налий ще мені коньяку.
Я забула, що мала казати. Підкажеш?
Я ж не просто прийшла у погоду таку.

Так от, я згадала. Ти слухай, а потім кажи все,
Тебе бачила з іншою, в парку гуляв, цілував.
Тож сьогодні твій погляд тебе не спасе вже,
Сам собі у минуле без мене дорогу втоптав.

Ой, не треба дивитись, мов не винуватий,
Знаєш, тут вже по шию твоя вся брехня!
Можеш й далі красуню свою цілувати,
Хай сніданки готує тобі вже від завтра вона!

Не тривож мене більше! Я наше минуле спалила.
Де, питаєш? На серці розклала вогонь.
Я не знаю, можливо, й недобре вчинила,
Але ім'я твоє відбивається пульсом від скронь.

Все! Я більше нічого казати не буду.
Не мене ти кидаєш, це я йду від тебе, зятям!
Наше щастя розбилося об амплітуду,
Об буденність! Не бачу твого каяття? ..

Ти долий коньяку, хай я вип'ю за тебе, колишній...
Ти ж мене навчив, що довіри у світі нема.
А ти знаєш, тут місце доволі затишне,
Як і в серці моїм... Де для тебе настала зима...

Монолог

Панове, скільки вам я говорила,
Що все, чого бажаєте мені,
Для вас так само доля прихопила.
То ж не топіть мене таки в лайні!

Умієте ви, «друзі», посудити...
Нове в мені шукаєте щодня,
Моя зоря не вам буде світити,
Й моя вас не колотиме стерня.

Я ж суперечки зроду не любила,
Вияснювати, хто і що казав.
Якщо сама я вам не говорила,
Яка різниця, хто так забажав? !

Ну, що ж ви так насупили всі брови?
В руках є бруд, призначений мені?
До мене ж може він не долетіти,
А руки ваші лишаться брудні...

Так що, панове, розберіться в собі,
Бо «жаба» задушити може так.
Затямте або запишіть собі на лобі –
Не слухаю я гавкання собак!

Перемріяне

Перемріялось, передумалось,
Переклеїлось по-новому,
Переплелася радість з тугами,
Словом різалось по-живому.
Перечитане, переказане,
Переспіване в новім стилі,
Але, певно, лишилось неказаним
Те, що в море забрали хвилі.
Переснилося, перебігло все,
І вросло в думку міріадами.
Залишилась обгортка одна
З нефарбованими фасадами.
Передумалось, перемріялось,
Все, як сон, завітчалось зорями.
Тільки вітер розказує казку
Тихим віянням над синім морем.
Усміхнуся: а хай і буде так!
Передумане стане піснею,
Полетить, наче в небі літак,
Звук якого для кожного різний...

Дозволь собі!

Дозволь собі розслабитись хоч трішки,
Забути, що не можна, що є зле.
Від каблука звільнити свої ніжки,
Смачненьким чимсь потішити себе.
Дозволь собі забутись на хвилю,
Помріяти про синьоокий пляж,
Про книжку гарну, це ж у твоїм стилі?
Нехай тебе закрутить цей кураж.
Дозволь собі все те, що шкодувала:
І модну зачіску, і манікюр, і клатч.
Ти так собі багато відмовляла,
Ти так багато перейшла невдач.
А зараз вже дозволь собі, що хочеш,
Ти жінка гарна, повна сил і літ.
Хай твоє серце пташкою тріпоче,
А ув очах горить палкий привіт.
Для тебе день розлігся, мов килимом,
Дозволь собі все те, що хочеш ти.
Бо на роках світ не зійшовся клином,
Навчися з усмішкою по житті іти.

Не обіцяли

А хто сказав, що буде легко жити?
Хто обіцяв, що все, як в казці буде?
Ніхто. Самі повинні всього вчитись,
Ми ж «homo sapiens», або простіше люди.
А хто казав, що хтось комусь щось винен?
Що у біді нам завжди поміч буде?
Людина перед всесвітом безсильна,
Коли про Господа у суєті забуде.
Нам вчитись би тай ближнього любити,
Нам знати би прості слова подяки,
Старатись без гріхів важких прожити,
Що переслідують нас по житті всіляко.
А ми йдемо. Ми впевнено крокуєм
І все ж чекаєм допомоги збоку,
Самі для себе ми стіну будуєм,
Траншею риємо з гординею глибоку.
Бо десь колись хтось раз сказав єдиний,
Що нам повинен Господь помагати.
Та як, скажіть, Він щось комусь ще винен,
Коли Він стукає, а ви не хочете впускати!
То ж не грішіть, що в світі одинокі,
Що тяжко жити, тяжко виживати,
Загляньте в душу свою, та й глибоко,
Зумійте вогник віри відшукати.
Бо нас ніхто не зможе врятувати,
Допоки не вросе у нас молитва,
А Бог – Він поруч буде крокувати,
Навіть, коли ми будем йти по бритві...

Козел-провокатор

Козел-провокатор живе й поміж нас,
Це той, що веде стадо в бойню.
У нього є безліч безглузвих ідей,
Що нам і не снились з тобою.
Без правил, моралі, а совість – так геть!
Тупий, що тупими керує.
Думки особисті розкроє вщерть,
А сам після бійні жирує.
Закине, як треба, гаряче слівце,
І сам, глянь, і стане десь збоку.
А ті, мов голодні на ласе сальце,
Кидаються в зуби, нівроку!
Козел-провокатор живе серед нас,
Ще досі без суду блукає.
Коли своє стадо до краю довів,
Крізь вихід таємний тікає.
А стадо, як стадо – кричить, гуркотить...
Вперед йде за шляхом єдиним.
Та ні, щоб задуматись хоч би на мить,
Що ти не козел, ти – людина!!

Лети, лелеко!

Ти лети, лелеко, у небо далеко,
Ти неси, лелеко, промінь на крилі.
Пролітай, лелеко, над широким степом,
Споглядай всі барви на моїй землі.

Збережи, лелеко, всі свої дороги,
Всі свої маршрути до гнізда свого.
Розкажи, як часто ти колола ноги,
Об стерню безчестя біла ти крило.

Закурлич сумної, дорога лелеко,
І нехай полине понад гаєм крик,
А десь попід хмари там, на горизонті
Видніється плямою твій материк.

Ти лети, лелеко, у світі далекі,
Знай, тебе чекає домівка твоя.
Лети крізь тумани, дорога лелеко,
Хай біліють в небі два твоїх крила!

Мовчати...

Помовчати... Так іноді хочу мовчати,
Поскладати всі думи у теки, в шухляди свої.
Я навчилась на відповідь довго чекати,
Навіть, інколи просто і бути не може її.

Скільки в світі несправжності, скільки зухвальства?
Часто не розумію, як себе повести у юрбі,
Коли в очі стрічаю я погляд, наповнений жалем,
А у спину без жалю встромляють гостренні ножі.

Помовчати. На хвилю. На йоту секунди...
Все змінити і так я не зможу – не маю я прав.
Помовчати. А може, якось все і буде?
Світ колись же прокинеться, як би він міцно не спав...

Фото з особистого архіву Тетяни Терсенової-Завадовської

Сміється Жінка...

Сміється Жінка – щезла вмить журба,
У райдугу вбирається природа.
Сміється Жінка сонячна така,
І в спеку віє свіжа прохолода.

Сміється Жінка – світ, неначе з сну
Прокинувся і потягнувсь до сонця,
Сміється Жінка, вквітчана в весну,
І сонце вже у неї на долоньці.

Сміється Жінка – райдуга цвіте,
Довкола пахне м'ята й материнка.
Сміється Жінка – час не так пливе,
І в морі щастя ще одна краплинка.

Сміється Жінка – сильна, вольова,
В очах грайливо заясніє доля.
Сміється Жінка – квітка польова,
Яка цвісти не може у неволі!

Крайнощі

Знову кидаєшся в крайнощі?
Знову не знаєш, де правда?
Знову стоїш на високім мості,
Дивишся вниз, як завжди?

Вже обпеклася об власне життя,
Біль не вщухає – мордує.
Там, де здавалось, що є укриття
Підлість на тебе чатує.

Всюди снують, наче привиди злі,
Ті, хто ще вчора всміхався,
Хто обіцяв тобі дні осяйні,
Нині по серцю втоптався.

Ти не зневірюйся: все перейде,
Люди такі от, як бачиш.
В правди сумне завжди було лице,
А в сьогодення – тим паче.

Знову у крайнощі? Та схаменись!
Все на повтор не ввімкнути.
Ти на мості там не послизнись,
Щоб в небуття не стрибнути.

Бо в крайнощах завжди була межа,
Знати би, де зупинитись.
Тільки б в тобі не чорніла душа,
Поки все можеш змінити.

Адъйос, мучачо!

Адъйос, мучачо! Ти не ідеальний,
Твій темперамент запалив мене.
І вечір цей для двох для нас прощальний,
Сідає тихо смутком на плече.

Бувай здоровий, мій п'яний коханцю,
Та приторні мені твої слова.
І наші силуети в дикім танці
Сплелися туго, як моя коса.

Без запитань, бо відповідь не знаю...
Я просто хочу залишити все,
Тебе я не кохала й не кохаю,
А відчуття гірке, немов латé.

Адъос! Сьогодні зночі відлітаю,
Мій рейс вже не затримати ніяк.
Я звикла замість кави пити чаю,
Замість самбуки – свій міцний коньяк.

Бувай здоровий, як у нас говорять,
І наше літо я прошу – забудь,
Його ніяка плівка не відтворить,
Бо в ньому тільки пристрасть-каламуть.

Адъйос! Бувай, і що би ще сказати...
Я не люблю прощальних довгих фраз.
Між нами небо, де боюсь літати,
Між нами довга відстань в слові «час»...

Жінко, не плач...

Жінко, не плач! Так, бувають хвилини,
Коли вовком хоч вий серед ночі в п'ятьму.
Але в цьому немає твоєї провини,
Так життя змалювало картину свою.

Жінко, не плач, як би доля не била,
І які б від побоїв шрамів не були.
Може, все сталося так, щоби ти укріпилась
І не зайві болючі оті батоги?

Жінко, прошу не плач, що життя так сплелось,
Що закинуло шлях твій в далекі краї.
Так, я знаю, що важко тобі все вдалось,
Бо без тебе зростали діти твої.

Тільки прошу, не плач. Все так в тебе не буде,
Скоро сонце загляне й у твоє вікно.
Хай тебе не турбує, що говорять там люди,
Так, як в тебе, не буде у них все одно.

Люба жінко, не плач, час розставить всі карти,
Перед тебе ще сотні щасливих зірок.
Все, що було в житті, певно, сліз тих не варте,
Люба жінко, не плач, а сприйми за урок.

Світ чекає від тебе усмішку і радість,
Сонце випече з мрій твоїх пишний колач.
Знаю, спогади з болю в душі ще zostались,
Ти зумієш усе, тільки, жінко, не плач!

Гламур

Сьогодні світ купається в гламурі...
Всі прагнуть жити лакшері життям,
Щоб все було, як мовиться «в ажурі»,
Щоб були пані, і були мадам.

То де гламур, не скажете мені?
Чи не в губах, мов бджоли покусали?
Чи, може, в силіконовім стегні,
Котре вам вправно дуже «підкачали»?

Ну де гламур, шановне любе панство?
В якому з butikів його придбати?
Де продається штучне те міщанство,
В котре ви всі так пнетесь одягатись?

А селфі в дзеркалах вже так дістали,
«Качині губки», очі, мов шалені,
На кого схожі ви, вам не казали,
Коли ви усміхаєтесь скривлені?

То де гламур? Ви так і не сказали,
Та й не напружуйте ви мозочок, не треба...
Його немає там, де ви шукали,
І не впаде він дощиком із неба.

Любіть себе не з фото, а із серця,
І не робіть дурних карикатур.
Бо Бог створив на по Своїй подобі,
А не для того, щоб були «гламур».

Бо той гламур у чистій рідній мові,
В манерах, в поведінці, в етикеті.
А не у сумочці красивій та фірмовій,
І не у фото-селфі в інтернеті.

Фото з інтернету

То осінь...

Ще мліє серпень змореним теплом,
І листя в зелені, і медом пахнуть роси...
Та вже десь завіває холодком,
І серце тьохкає: «То осінь вже, то осінь»...

Хоч сонце ще за обрій не спішить
І ще щосили припікає землю,
Вже десь у небі перший ключ летить,
Бо десь тепліше журавлям, напевно.

В траві грушки киплять, мов в казані,
Погода важко дихає, як хвора.
А зорі мріють, наче скрипалі,
Що грають серенаду крізь простори.

Ще не зронили лист старі дуби,
Ще тепла річечка виспіває сонети,
І айстри розквітати почали,
Заквітчуючи серпень у тенета.

Ще серпень є... Ще час його живий,
Та жовкнуть вчора скошені покоси,
Ще мить, медовий серпень! Ще хоч мить!
А серце тьохкає: «То осінь вже... То осінь... »

Мій корабель...

Мовчи... Нічого більше не кажи,
Я скажу все, про що не говорила.
Ми нашого кохання береги,
Ти корабель, а я – твої вітрила.

Мовчи... Цілунком затулю вуста,
Ми тільки двоє у полоні ночі.
Під знаменем натільного хреста
Моя любов голубкою тріпоче.

Долоні дві сплелися, мов узір,
І долі дві призначені для щастя,
Любов, мов справний в ділі ювелір,
Дарує золотом своє святе причастя.

Закутав серпень тишею вночі
І у обійми задурманив мрії,
І літо топиться під полум'я свічі,
Я від твоїх цілунків шаленію.

Такого, як ти є, тебе люблю,
Із примхами, химерами, думками...
У тобі тлію, і в тобі горю –
Течу по венах пристрасті струмками...

Мовчи... І я на хвилю замовчу,
Щоб дати волю ніжності безмежній.
Лиш небо знає, як тебе люблю,
І ніч нас двох цілує обережно...

Будь незалежна!

Пшениця колоситься у полі рясно
Під кронами синіх, як море, небес.
Крізь сльози всміхається сонцю прекрасна
Вкраїна моя, що чекає чудес.

Моя європейська, моя Україно,
Коли ж ти нарешті ті пута зірвеш?
Коли свої зранені болем коліна
Ти з тюрм і катівень уже підіймеш?

З-під пишної хустки, що квітне барвінком,
У пасма твої закралась сивина.
Де усміх твій дівся, з ним радісно й дзвінко
Ти день зустрічала, Вкраїно моя?

Ти плачеш сльозами, мов мати, що сина
В тяженнім бою втратила на віки.
Ти плачеш, кохана моя Україно,
Бо правлять тобою якісь чужаки.

Народ твій повстане, народ зрозуміє,
Народу вже скоро урветься терпець.
А ворог і нині, либонь, скаженіє
Бо чує, що близько його вже кінець.

Не плач, моя люба, не плач, Україно!
Мов грона калини, кровава сльоза.
Ще житиме мова твоя солов'їна,
І правда, що чиста, мов зранку роса.

Зривай же кайдани! Зроби, як належить,
Хай славою повниться гордий Дніпро,
Та стань вже нарешті ти НЕЗАЛЕЖНА,
Хай більше не муляє твоє тавро!

Осінь. Еспресо...

Осінь зі смаком гіркого еспресо...
Їде геть літо останнім експресом,
Танець звабливо танцює мій серпень,
Досить цікаво і досить відверто.

Зіп'ю я каву цю з філіжанки,
В жовту вуаль зодягну тихий ранок,
Стиль від Шанель, запах, ніби від Гуччі –
Серпень у осені, мов підкаблучник.

Чуєш? То той саксафон в нашім парку,
Осінь припалює довгу цигарку,
Перші-останні краплини спокою,
Осінь вальсує під музику свою.

Дно філіжанки вже майже видніє –
З літом я зроду прощатись не вмію!
Пахнуть жоржини, замріяні в роси,
Присмак еспресо, за столиком – Осінь...

Осіння симфонія

Останні дні медового серпанку
Дурманять голову, як у дитинстві казка.
І перші промені осінні на фіранці,
Програло літо – визнає поразку.

Я ранню осінь довго так чекала,
Гортала сторінки її роману.
Через безодню днів я виглядала,
А стріла, наче поїзд із туману.

Не гладь мене ти, осене, по косах,
Не треба перших зморшок ненависних!
А краще в купель дай мені всі роси,
І ранки з зорями у променях пречистих.

О рання осене! Як швидко ти прибула,
Круїз із мрій, залюблений роками,
Та краще б ти дорогу цю забула,
Та краще би полинула світами!

О, краще би... А, знаєш, будь, як буде,
Своїми фарбами танцюй іспанське танго,
Лиш інколи заколе щось у грудях –
Я хочу в літо! Хочу стигле манго!

А ти чаруй! Малюй! Танцюй і падай...
Стікай горохами дощу по склі світанку,
О рання осене! В обіймах листопаду
Лиш перші промені кидаєш на фіранку...

Все по-іншому...

Сьогодні море якесь холодне,
І чайки літають не так високо...
Сьогодні вчорашнє вже все не модне:
Вино розводять яблучним соком.

Сьогодні вкотре ти знов стала вільна,
Та чи це «вільна» для тебе треба?
Якось все сталося так божевільно,
І дощ тихо падав із твого неба.

Біль знову ріже, серце – не камінь!
В душу закрався морозний ранок,
Коле розлука в спину голками -
Так розбивався терпіння збáнок.

Море сьогодні – то не для тебе!
Лайнер любові рукою махає,
Тільки от плакати, дівко, не треба,
Так у коханні часто буває!

Випий гарячого ти шоколаду,
Може, хоч трохи зігрієш душу? !
Все стане з часом колись до ладу,
Те, що сьогодні так тебе душить.

А море, й справді нині холодне,
Пінка на хвилях, мов у какао...
Кохання вийшло давно із моди,
Тільки от маєш – просто вистава...

Ти один

Освічуються в місті павільйони
І галереї дорогих картин.
Дивно, в світі люду є мільйони,
А мені потрібен ти один...

Весь асфальт зодяг дощу вуалі,
Місто повмикало ліхтарі,
Мерехтять, мов зорі, магістралі,
Місто спить, мов діточки малі.

В напівголій стомленій кімнаті
Нас в свої обійми ніч бере,
Чи то починає день світати?
Чи то світить серце так твоє?

Чи то так тепло від твого слова,
Що із криги робиться вода?
Ти ж мене дурманиш вмить, любове,
Та й без тебе я, мов сирота...

Хай від чвар зостанеться лиш попіл,
Дні у пам'яті – в пустелі міражі,
Ти для мене, як спортсмену допінг,
Мов крізь грози, сонце ти мені.

У кохання є свої закони,
Де без розуміння – нікуди,
Дивно, в світі люду є мільйони,
А для мене в тобі всі світи...

Зачекай!

Ей, зачекай! Куди так поспішаєш?
Чи, може, ти мене вже не кохаєш?
Чи, може, догоріла наша свічка,
І та любов – то не любов, а звичка?

Ей, зачекай! Я бігти не збираюсь,
За свій я вибір, знай, давно не каюсь.
І навіть, якщо трохи шкода всього,
Скажу минулому «бувай» за рогом.

Та зачекай, їй богу, на хвилинку,
Ти встигнеш вийти на своїй зупинці,
Я знаю, правда очі твої ріже,
А знаєш, як болить та рана свіжа?

Я плакати повір, уже не буду,
І час мине, я теж тебе забуду.
На йоту, на хвилину ми зійшлися,
Та я вже не промовлю:»Зупинися! «

Наснилася

Я просто тобі наснилася...
Замріяна, зачарована...
Я в очі твої дивилася,
Твоїми словами закована.

Я просто тобі наснилася,
Вся вбрана в жоржини дівчина.
А ніч м'ятним соком лилася,
Оспівана і обвінчана...

Я просто до тебе всміхнулася,
Я – музика, зорями писана.
Я – казка твоя, що збулася,
Я – повість твоя недописана.

Як тільки цвістиме мальвами
Весна, що прийде із грозами,
Слова між нас стануть зайвими,
І вірші всі стануть прозою.

Я вб́еру кохання зорями,
І місяць, він нам світитиме!
Я стану бездонним морем,
Що хвилями говоритиме...

Я сон твій, що квітне ромашками,
Ми росами в них заблудилися.
Я – пісня ранкова пташечки...
Я та, що тобі наснилася...

Горохом об стіну

Б'єш об стіну горох, рвеш на шмаття думки,
Хочеш світові щось доказати.

Але, бачиш, ніхто не простягне руки?
Мушиш сам з цим якимось виживати.

Правлять світом тепер, я й не знаю вже хто,
Кожен лінію гне по-своєму,
Кажеш, правди нема? Так, це все вже ніщо!
Правлять всюди купюри зелені.

Навіть страшно стає, що довкола цей жах,
Що нічого змінити не в силах,
Хтось іде до мети по чужих кістках,
А хтось просто вдягає крила.

Світ чи спить ще, чи може, в задумі якій?
Чи не час його розворушити?
Та чи довго ще повзати нам поміж змій,
Коли хочеться вже й полетіти?

Знов горохом летить у стіну твій крик,
Твоя правда нікому не треба!
Так повелося вже, так народ твій звик,
Що все падати має їм з неба.

Бий, не бий ти горохом об тую стіну,
Ти нічого не знатимеш й далі.
Тільки й того, що стиснутий буде звук,
Мов немає ні в чому моралі.

Довга падати будуть холодні дощі,
Довго сонце сходити буде.
Світ повстане, мій друже, напевно тоді,
Коли всі в нім прокинуться люди...

Холодно...

Як холодно... Боже, холодно як?!
І душу нічим не зігріти.
І плакати хочеться просто так,
О Боже! Лише б не здуріти!

Як холодно! Холодно не від вітрів,
І не від погоди хмурної.
О Боже, лише б ще той вогник тлів
Із віри і правди людської.

Бо холодно, людоньки, день у день,
Годинник відмірює стрілками.
А чути лиш того, що дзень та дзень –
І тижні летять понеділками.

Як холодно! Щирість не гріє уже,
Всі в своїх проблемах грузнемо,
А що з нами поряд – то так, чуже,
А хто ходить поряд – лузери!

Ой, холодно... Сирій наш день настає,
Про Бога в часах забуваємо...
Пильнуємо тільки чомусь своє,
А душу в лахміття ховаємо...

Болить, не болить – цікавить кого? !
Зібрати б незбиране все в кулак...
Немає у світі «твого-мого»...
О Боже, чом холодно так???

Будь собою!

Будь собою, такою, як є!
Хай що там говорять люди,
У тобі щось дивне, щось тільки твоє,
Якого не знайдеш всюди.

Будь собою, хай навіть такий дивак!
А хтось в тобі бачить світло,
Бо в долі буває щастя знак,
Буває і взимку літо!

Будь собою! Хто б що не казав,
Ти Боже творіння – Людина...
Із цвітом рожевим у пахощах трав
Ти зірка в сузір'ї єдина...

Будь собою! У тобі мелодія гір,
Цимбали і скрипка, й сопілка.
А серце твоє – то чистий папір,
Ти дерева світу гілка.

Будь собою! В краплині чарівних днів
Тобі усміхнеться веселка,
Будь тим, ким ти завжди й давно хотів,
Життя – то смачна цукерка!

Соло

Ти любиш соло мого саксафону,
І тишу серед ночі під зірки.
Коли тобі не вибратись з полону
Звабливих легких помахів руки.

Ти любиш музику, коли ми двоє разом,
Коли ніхто нам не тривожить час.
І тихим голосом уже знайомі фрази
Єднають у палкім цілунку нас.

Ти любиш соло мого саксофону,
Коли я граю одному тобі.
Ти любиш соло... Там нема закону,
Як і в любові теж нема межі.

Цей вечір з запахом твого одеколону,
Від нього в серці затаївся щем,
Коли під соло мого саксофону
Кохання сіло на твоє плече...

То було соло мого саксофону...

Вечірня кава

Вечерня кава. В сквері. Під рояль...
Вечірнє сонце, наче збан малини,
А небо... небо чисте, як кришталь,
Чекає, щоб закінчилась ця днина.

Бруківка жовта, лист кругом паде,
Лише б ще осінь в душу не просилась!
Бо там є літо: світле й молоде,
Бо там ще літо... Ним душа зігрілась.

Звучить збентежено старий рояль,
І перехожі зрідка зупиняють,
Червоним й чорним, як писав Стендаль,
У людські долі кольори вплітають.

Фарбує осінь в багрянницю все,
І місто, наче вбране в кардигані,
Так малював раніше Клод Моне
Цю осінь в парку в сивому тумані.

Вечірня кава вистигла давно,
І стих рояль. Лиш звуки падолисту...
Я осені обожнюю кінó,
Де тільки час є головним артистом...

Осінь птахою

Птахою сивою літо кудись втекло,
Зорями ясними ніч розстелила небо...
Літо, мов мрія, мов сон відгуло,
Літо, мов казка, пішло, наче так і треба.

Поглядом темних зелених, як ліс, очей
Кроком широким топтало високі трави,
Літо пішло за пелену ночей,
Пішло по-англійськи, навіть трохи лукаво...

Холодно в місті, холодно трохи в душі,
Сірим туманом, мов попелом, вкрився ранок.
Зникло тепло, ніби в пустель міражі,
Падало листям жовтим на сонний ґанок.

Осінь ішла... Пані в шикарнім пальто
Як з обкладинки зійшла, феєрично красива,
І зупинялися люди, і навіть авто,
Щоб подивитись на Осінь, до щому звабливу.

Дама ішла, розвівся на вітру той плащ,
Вся «від кутюр», вся від Шанель чи Габана? ..
Світ завмирав, як на прем'єрі глядач,
Осінь ішла... Чиясь, можливо, кохана...

Літо пройшло... Відлетіло уже...
Осінь грозою змила серпневу казку...
Чуєш, як сумно? ? В серце закрався щем.
Осінь чаклує... Літо признало поразку...

Я прийду до Тебе

Я прийду до Тебе на поріг,
Де від ладану душа в мені тріпоче.
Я прийду із тисячі доріг
До Твого дому, любий Отче.

Б'є у спину блискавка чи грім,
Я ж іду, бо Ти мене чекаєш.
І на зло пересторогам всім
Ти мене від злого захищаєш.

Знаю, я мов блудна та вівця,
Інколи від Тебе відбиваюсь.
Тільки Ти й молитва пресвята
Мене в звичне русло повертають.

Світ жорстокий чи черствий він став,
Ти все бачиш, шанс даєш змінитись.
Тим, хто в гордості по вуха заблукав,
Помагаєш вчасно зупинитись.

Я прийду до Тебе ще і ще,
І моя молитва буде щира.
Каюсь, Господи, благаю захисти,
Хай мене не покидає віра.

Я прийду і впаду на поріг,
Господи, я грішна! Ти ж помилуй.
Я прийду із тисячі доріг,
Лиш Твоя любов дарує крила...

Я прийду, мій Отче, на поріг...

Обійми

Обійми мене в солодку ніч,
Зацілуй волошками у житі,
Хай зірки, немов мільйони свіч,
Будуть нашим щастям оповіті.

Обійми... Обоє помовчім...
Говорити ми ще встигнем, любий.
Тільки ти і я у сні п'янкім,
І ця ніч, що нас обох голубить...

Ти пробач мені характер мій,
Інколи я різко щось говорю.
Ти пробач мені і зрозумій:
Я ж тебе заколишу любов'ю.

Доля нас з'єднала, нас звела,
Коли пахли серед літа липи.
Я тебе шукала і... знайшла,
Геть забувши всі стереотипи.

Обійми мене, пробач за біль,
Що колись, можливо, причиняю.
Ти мій світ, ти серця мого хміль,
Я тебе понад життя кохаю.

Обійми мене в солодку ніч...

Не ангел – не демон

Ні, я не ангел, але і не демон...
Я не свята, така ж грішна, як ви.
Тільки от що: там, де часто темно,
Там непомітні яскраві шви.

Там, де за маскою схована підлість,
Завуальована в піжмурки гра,
Там все відкриється рано чи пізно,
На все в цьому світі приходить пора.

Люди, як зомбі. А може, як ляльки,
Як манекени, із дня в день живуть.
Ми забуваєм про гріх і про чесність,
Ми забуваєм життя вічну суть.

Ні, я не кажу, що чимсь від всіх краща,
Що, може, щось більше знаю більше від вас.
Щодня викорінюю гордості хаші,
Щоб в душу не лізли крізь відстань і час.

Я вірю, що люди все ж стануть добріші,
Хай нас не хвилює, що хтось кращий нас.
Тоді, певно, й небо будé яскравіше,
Тоді, певно, й Бог усміхнеться на час...

Без гравітації

Без гравітації і без землі під ногами,
Всі відчуття тихо сплять, заколисані в сні.
Море подій і океан за думками,
Море ідей, сотні ночей до весни.

Без гравітації... Так би летіти під хмари,
В неба перину закутатись до голови.
Без гравітації, ніби залюблена в чари,
Пишеш в незвіданість ти телеграми й листи.

Кажуть, що відстань лікує все з часом.
Кажуть, що колір небесний снує благодать...
Тільки летіти ти хочеш вже першим класом,
Любиш вогні, що у небі тобі мерехтять...

Без гравітації. Ти так навчилася жити,
Спогади тиснуть доволі важким багажем,
Без гравітації ти вже навчилась й любити,
Тільки лиш так, щоб не плакати сивим дощем.

Без гравітації. Падати можна літати?
Тут головне, де ти кóму сама покладеш.
Ти вже навчилася поміж рядочків читати,
Без гравітації... Ти полетиш. Не впадеш...

Задумалась...

Задумалась. Доля... Замріялось сонце в zenіті,
І хмарами білими небо, мов в шубу вдяглось.
Ти думаєш – віриш, чи є ще порядність на світі,
Чи, може, ключем журавлиним у теплі краї понеслась.

Якесь все несправжнє, якесь все доволі занудне:
Усмішки на лицах давно вже не в моді. На жаль,
Задумалась. Доля? Що гарне було – те паскудне,
І серце болить. Серце знову відвіда печаль.

Задумалась доля... А чого ми, власне, бажаєм?
Чого ми б хотіли, що можемо зробити самі?
Ми ж Бога про блага найперше благаєм,
Коли по коліна загрузли у власній брехні.

А що зробили для того, щоб стати добрішим?
Рубаєм і нищим, до батька на «ти» без питань,
І брат йде на брата, грішили і грішим,
А що ми зробили, крім кволих погуг й коливань?

Ми прагнемо неба дістати, забувши про щирість,
Ми пнемось іти по сходинках лише догори.
А думати? Думати так й не навчились,
Та то все часу, до певної, люди, пори...

Судити ми вмієм, судити нас вчити не треба!
Забули, для чого прийшли ми у Господа світ.
Забули, що нам всім одне синє небо,
Забули ми Бога й великий Його заповіт.

Задумалась... Доля? Замріялась так, іронічно...
І погляд спинився на стрілках годинника знов.
Ніщо в цьому світі, ніхто в цьому світі не вічний,
А в серці лунало: «Я Бог твій і я є Любов»...

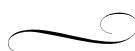
Дотики

Лиш дотик рук і губ німе бажання,
Лиш дотик рук і серця тихий щем.
Несмілі посмішки, незнання й коливання,
І сльози відчаю під проливним дощем.

Лиш дотик рук у хаосному світі,
Де все закономірно не спроста,
І зорі, й ніч, закохані у літо –
Лиш дотик рук... І щезла самота...

Солодкий мед скуйовдженої мрії,
Де догори ногами ходить час,
Лиш дотик рук навіює надію.
Що вогником яскравим світить в нас.

Лиш дотик рук... Таке німе признание,
Хоч інколи й мовчання голосне,
А дотик той народжує кохання,
Лиш дотик рук... А скільки в нім живе?

Не рахуйте коханим роки!

Не рахуйте коханим роки,
А любіть їх за те, що поряд.
За теплий дотик руки,
І за ночі, вбрані у зорях.

Не рахуйте коханим вік,
Бо в кохання свої рахунки.
Бо у щастя безмежний лік,
Там, де квітне любов цілунком.

Не рахуйте коханим час,
Бо любов не підвладна віку.
Вона квітне у кожному з нас,
Вона в серці у нас навіки.

Хай не буде погода хмура,
А чи й буде! Яка різниця?
Не рахуйте в коханні роки,
Просто щиро йому посміхніться.

Телефонний режим

Телефонний режим. Це доволі таки неприродньо,
В телефоннім режимі сьогодні весь світ.
Спілкування живе стало зовсім сьогодні не модне,
Тільки в слухавці знову холодне до болю «привіт».

Телефонний режим... Навіть страшно від цього буває,
«Вайбер» другом стає, і в «онлайні» їх більше, ніж сто.
Рідше кажем коханим звичне слово «кохаю»,
Мчить прогрес, мов на швидкості часу авто.

Телефонний режим. В рамки нас затягнув телемедіапростір,
Ми в «онлайні» частіше, ніж просто гуляти ідем.
Цей дурацький режим, де до болю, до сліз все так просто,
Ми немов одержимі, за звуком новацій бредем.

Телефонний режим? Я ж для нього підвладна не буду,
Крила свої розправляю, вдихну повні груди дощу,
А у серці, мов пісня, пишу амплітуду,
Рамки всі розіб'ю! в світі цьому для щастя живу!

Нестандарт

Сідало жовте сонце за краї,
Томився день, як олово у чані,
Вже відспівали пісню солов'ї,
Чи то й не пісню? Арію останню...

Так день минав, не перший білий день,
Мов на клубок, намотувались тижні,
Годинник на стіні лиш «дзень» та «дзень»,
Годинами порушуючи тишу.

А в голові думки – одні думки:
Чому? За що? Чим й кому не вгодила?
Летіли, як на вітрі пелюстки,
А потім пострілом у скроні дві влучили.

Не так, як всі, не звикла «під стандарт»,
Живе, шукає в собі ідеали,
А в серці б'є фонтаном сталі гарт,
А в серці з віри вирости квартали.

Не так, як всі, не так живе, як всі...
Вже не боїться, що дожене зрада,
Летить метеликом на золоті вогні,
Хоча за спиною лунають канонади.

Не так, як всі... А їй так добре жить.
Хоча й клубком намотуються тижні,
І час-пісок біжить собі. Біжить...
Вона все жде, коли цвістимуть вишні...

Мрії-голуби

То не голуби, то були мрії...
То не птахи змахнули крильми,
Понесли в чисте небо надії,
Де шукають світанки весни.

То не голуби, сни то рожеві,
Що ще сняться тобі ніч-у-ніч,
Коли твоє сузір'я у Леві,
А здається: на зламі століть.

То не голуби. Так, просто крила,
Що розкрояють небо, мов шовк.
Манять, кличуть тебе висотою,
Ти ж не птаха... То ж мрій тільки знов.

Ти б хотіла до них білим птахом,
Де між хмари шукала б тепла,
Ти б розбила те небо до краху,
Не боялась поранить крило!

Але ти не голубка... Ти жінка.
Чиясь думка, розмова, мила,
Тільки в косах згубилась пір'їнка,
То твоя? Чи то згряя згубила?

То не голуби? То були мрії?

Любов-шарф

Я хочу тобі зв'язати любов,
Мов шарф, щоби кутатись в неї.
Нитки вибиратиму ніжні, ясні,
Красиві, немов орхідеї.

Хай ніжність моя, наче той кашемір,
Тебе зігріває в морози,
Всім болям-тривогам хай наперекір
Цей шарф буде завжди з тобою.

Прийми мій дарунок кохання, мов шарф,
Закутайся в нього з любов'ю.
Вертайся із сотень і сотень доріг,
Додому, до нашого дому.

Тут завжди лунає дітей наших сміх,
Тут пахне улюблена кава,
А я приготую із яблук пиріг
Й тебе поцілую ласкаво.

Я хочу тобі зв'язати життя,
Мов казку, щоб ти в неї вірив.
В'язатиму ніжно з любов'ю її
Щоб днів там не було сірих.

Зв'яжу, наче шарф, грійся, любий, теплом,
Неначе в обіймах зі мною.
Всім бідам й тривогам у вирі життя
Цей шарф буде завжди з тобою.

Хто я без тебе?

Бо хто я без тебе? Хто?
Одна в синім небі хмарина,
Одна при дорозі калина,
Самотня я тінь в метро...

Бо хто я без тебе? Хто?
Осінь холодна днина,
Чи тепла травнева злива,
Чи зранене пташки крило?

Бо хто я без тебе ? Хто?
Душа, що блукає в муках,
Неспівані тиші звуки,
Прозоре розбите скло?

А поряд з тобою жінка!
Небесна, мов просинь-обрій,
Красива, кохана, добра,
Заквітчана ніжним барвінком.

З тобою забула про все я,
Бо ти моя мрія чудесна,
З тобою душею воскресла,
Літаю, мов зоряна фея.

У тобі бажань аж сто,
І ти – мій кораблик долі,
Пливемо в життєвім морі,
Нас тихо несе воно...

З тобою життя зацвіло,
Убралось в яскраві квіти,
Ти вчив мене сонцю радіти,
Стрічати щоранку його.

А хто я без тебе? Хто?

Поки – болить... .

Болить... Дуже болить той шрам,
Ще навіть бува кровоточить.
Та серце не звикло до слізних драм
І вірити людям хоче.

Болить... Мовчить телефон і я...
Бо що можу відповісти?
Що так же не роблять, не «ріжуть з плеча»?
Подумати б краще раз двісті?

Болить... Безсила я перед цим всім,
Сама все змінити не можу.
І кажу вже вкотре сама собі,
Що сльози мені не допоможуть.

Та знову болить від байдужості й зла,
Душа виє в ніч, у тумани,---
Я тихо виймаю із серця ножа,
Який мені робить рани.

І знову та рана собі заятрить,
Бо, наче дурна, я вірила...
І правду, що й досі в мені щемить
Не тими мірками міряла.

Кажу собі: сильна я! Встану й піду,
Хай як би мене не боліло,
Можливо, ще сотні разів упаду,
Об гордість людську всім тілом.

Я ж сильна! Я вірю, що все будé,
І сонце мені всміхнеться,
Бо й що, що болить, коли небо ясне,
Й молитва у мене на серці?

Я сильна! Ще вірю у правду я,
Що зорі нам світять не просто,
Я сильна! То все відболить, перейде,
Яка б біль не була гостра...

А поки – болить...

Не кіно

То не кіно, не детектив – життя!
Тут дубль два не знімуть режисери,
У «вчора» теж не буде вороття,
Де ще у зелені красуються всі сквери.

То не кіно, де завжди “happy end»,
Де правда переможе безперечно.
В житті, на жаль, на час нема оренд,
Й ніхто не мусить вибачатись гречно.

А що ми вивчили з минулого свого?
Чи зрозуміли помилки-уроки?
Коли ще ми не знали усього,
І лиш в житті робили перші кроки.

А що ми взяли в свій рюкзак життя,
За спиною котрий несем щоднини?
А що ж ми навчимо своє дитя,
Коли й самі нічого не завчили?

То ж не кіно... Не мелодрама то,
По-іншому все зветься – просто жити.
Засіяти ще встигнемо зерно,
Щоб діти наші вміли світ любити.

Допоки час ще не відміряв крок,
І в силах наших щось таки змінити,
Життя вивчаймо, наче той урок,
Щоб потім на свій іспит не спізнитись.

Щоб зранку, коли сонечко зійде,
На синім небі, мов на ковдру часу,
Собі на запитання: «Хто ми є?»
Ми відповіли: «Люди супер класу!»

Мій лісе!

Привіт, мій золотий осінній лісе,
Я лиш на мить до тебе забрела.
Я розкажу тобі, як в душу лізуть,
Та що там! Ти ж сам знаєш, раз прийшла.

Ти знаєш, я казала, що не плачу,
Що у броні я звикла по житті.
Та знаєш, це життя якесь собаче,
І друзі все не ті, і дні – не ті.

Ні, я не плачу, то вітри,напевно,
То дощ осінній сльози ті приніс,
Ні я не плачу, то все й так даремно,
Мій вірний друже, я не плачу більш.

Прийшла... Вдихну твоє повітря,
Воно так пахне щирістю й теплом.
Ти кажеш, йду бува на гостре вістря,
Та знаєш, лісе, я живу добром.

І віриш, лісе, я таки дурна ще,
Бо шанс даю я друзям йти до змін.
Я вірю в те, що може буде краще,
Коли нема довкола білих стін.

Я йшла до тебе, лісе, як на сповідь.
Ти мене бачиш, мов рентгеном б'єш,
Мій любий лісе, я перед тобою,
Мов пташка в небі синім, де без меж.

А знаєш, я, напевно, буду сильна.
Бо слабших легше гнути до землі.
Та й друзів вибиратиму я пильно,
Бо ж вірні справді зараз не усі.

А знаєш, я до тебе ще вернуся,
Бо тут мій спокій, тут моя душа.
Тут заплітаю спогади в волосся,
Бо тут є щирість та, що не вмира...

Біля тебе

Я біля тебе, мов мала дитина,
Я біля тебе – вранішня роса,
В намисті долі – я твоя перлина,
Я біля тебе – хмарка в небесах.

А я з тобою – пісня стоголоса,
А я з тобою – зірка серед зір,
Я та ромашка, що згубилась в косах,
А ти мій звук трембіти серед гір.

Я біля тебе – мов ранкова кава,
Де смак кориці злився з молоком,
Я біля тебе – середзимня лава,
Чи мов Сахара з золотим піском?

Я біля тебе – в саяві щастя жінка,
Я біля тебе сильна і слабка.
У наших долъ єдина павутинка,
У наших долъ єдина мить – в життя...

Доні

Я тобі розкажу про день,
Куди сонце тікає спати,
Заспіваю тобі пісень,
Що мене ще навчила мати.

Я тобі розкажу про все,
Звідки зорі вночі виходять,
Чому сонце таке золоте,
Гріє небо в своїх долонях.

Я тебе поведу в казки,
Де квітують пахучі трави,
Де струмочки в садах дзвінкі
Виграють всі свої октави.

Я тобі розкажу про світ,
Я навчу, як добро робити,
Як топити у душах лід
Щирим словом людей зцілити.

Буду поряд з тобою йти,
Не залишу тебе самотою.
Я тобі покажу світи,
В Бога вимолю тобі долю.

Я тобі прихилю небеса,
Де красується твоя зірка,
Я тобі подарую світ,
Моя доню, моя дитинко...

Брутальна жінка

Казали вслід їй: «Ти брутальна жінка! »
І ще багато що лунало з-за спини,
Вона ж сміялась голосно і дзвінко,
Хай поговорять вже собі вони.

Брутальна, кажете? А в душу заглядали?
Ви бачили, як там цвіте жасмин?
Чи може, сина годувати помагали?
Чому ж її чіпаєте ви тин?

Брутальна, кажете? Та що ж це ви за люди?
От знову судите по зовні, як завжди.
А в день святий у церкві б'єтесь в груди
Й не щире ваше: «Господи, прости».

Брутальна, кажете... А ви ж настільки грішні,
Що й поготів до тої жінки вам!
Зів'ялі ваші спогади торішні,
І не для вас про неї сотні драм.

Брутальна, кажете? Вона ж бо просто жінка,
Життя не з медом – не її вина.
І кожен день для неї, мов зупинка,
На ниві долі жне свої жита.

Брутальна жінка. Може, просто маска?
Бо на душі безміри шрамувань.
А серце вірить й досі в добру казку,
Як то колись – без слів і без вагань.

Рідне село

Падала зірка в покоси п'янки,
Росами вмились отави.
А край села, наче ті вартові
Пишні дуби поставали.

Дзвінко співає ріка в тім селі,
Гнізда звивають лелеки,
Кличуть прадавні дідівські пісні
Голосом трохи далеким.

Ні, то не сон... То дорога веде,
В моє село, де родилась,
Де вздовж дороги липа цвіте,
Де світ любити я вчилась.

То Цінева – щирий бойківський край,
Світле село у Карпатах,
Тут свій прадідівський давній звичай,
Тут своя правда крилата.

Тут і святиня, і школа, й садок,
Тут все, що змалку любила,
Спів навіть інший в цінівських пташок,
Тут у молитві є сила.

Ти пригорни пишним віттям мене,
Заколиши в своїм лоні,
Казка твоя в серці досі живе,
Де дні, мов вороні коні.

Моє село задрімало в житах,
Небом укрилося чистим.
Птахою лину до нього у снах,
Там, де все пахне любистком.

Стану у роси, де впала зоря,
Вмиюсь дурманом весняним,
Моє село, я до тебе прийшла,
Як йде дитятко до мами.

Ілюзія

Хто тобі сказав, що то кохання?
Чи хтось, може, клявся – то любов?
Ваша зустріч та була остання,
Тож не плач і не надійся знов.

Так буває, що здається казка,
Те завуальоване в димах,
Але тут вина твоя й поразка,
Що ти віриш досі ще в дива.

Всюди користь, всюди є вигода,
Навіть у коханні (просто факт).
Твій цілунок – чиясь нагорода,
Потім фініш, може, лиш антракт...

Спільні плани? Не сміши, подруго,
Ти сама придумала це все,
В нього вже, либонь, сьогодні друга
Мило усміхається в лице?

Схаменись! І рюмсати не треба,
Ти тверезо глянь – це все пройшло.
Гордо погляд свій спрямовуй в небо,
Замотай ти зранене крило.

Так буває у житті частенько,
Правду бачити не всім дано, ну що ж...
Зате в серці прибрала чистенько,
Де раніше жив нагленький бомж.

Після гроз приходить завжди спокій,
Після ночі день, зима – весна,
Тож не рюмсай! Витри свої очі,
Глянь, веселка твоя вигляда...

Осінній трамвай

Добігає осінній день
У трамвай, де немає місця.
Стихли звуки пташиних пісень,
Що лунали на вулицях міста.

Добігає осінній час
До зимових маршрутів снігу.
Заколисує осінь нас
На ходу, на останнім забігу.

Добігають холодні сні,
Місяць пише свої ноктюрни,
Дорозказує свої казки,
Посміхаючись навіть безжурно.

Добіга до кінця листопад,
Лиш оглянувши сонну землю,
Повернути свій час назад
Не виходить в нього, напевно.

Тихо дмухає в спину зима,
І регоче холодним вітром,
Засукавши свої рукава,
Каламутить-мурдує світом.

Від'їжджає осінній трамвай,
Закосичений жовтим листом,
Тільки вітер свистить: «Про-ща-ва-й»,
І танцює услід падолистом.

Добігає осінній день...

Змучилась...

Ти знов за своє, знову серце болить,
Лиш в дзеркало ти посміхнешся.
А в грудях вже звично щемить і щемить –
Ти вкотре від болю здригнешся.

Та ніби і гарна та ще й молода,
Нівроку тобі не бракує!
Лиш в погляді вмить прошмигне самота,
Молитвою душу лікуєш.

Ти змучилась плакати (тихо, пройде!)
В сльозах проклинаючи всесвіт.
Рояться, мов бджоли, тих сотні ідей,
А далі що? Знов сірий несвіт...

Ти змучилась... Очі тебе видають,
Хоч посмішка твоя ясніє.
Ніхто і не знає, яка в неї суть,
Ніхто ж бо і не зрозуміє.

А ти не журись, маєш щастя своє.
Ти мати – багата людина!
Завжди після зливи сонце встає,
Бо ж вічно не йтиме та злива? !

Хто ти, людино?

Хто ти, людино? Хто ти?
Твориво Божих рук,
Господа ніжний дотик,
Серця Його тихий стук.

Але чи Бога ти чуєш,
Коли взиває тобі?
Чому ж без Бога мудруєш
Сірий у сірій юрбі?

Чом забуваєш правду?
Чом проkliнаєш братам?
А у неділю завжди
Йдеш неправдивий в храм.

Гроші, турботи, робота...
Геть забирають твій час.
В серці на засув ворота,
Бог не докличеться враз.

Кидаєш в ближніх камінням,
Сиплеш образи в одвіт,
Хочеш іти до спасіння,
Ставши на хибний слід.

Досить, людино! Спинися!
Маєш ще вдосталь часу,
Краще тепер схаменися,
Поки не став за межу.

Поки ще сонце високо,
Поки ще небо ясне.
Ти ж бо людина, допоки
В тобі душа живе.

Стукає в серця двері,
Ти ж відчини Йому,
Та і впусти в оселю,
Вигнавши звідти пітьму.

Стукає, стукає... Чуєш?
Хто ти, людино? Хто?
Чом Його серце шматуєш?
Ти ж бо без Нього – н і х т о ...

Чуєш, людино? Чуєш? ...

Я в тобі

Я в тобі розтану, як цукор у каві,
Я в тобі сховаюсь, як сонце між хмар.
Щоб погляди збоку несмілі, лукаві
Не сміли розбити очей твоїх чар.

Я в тобі розіллюсь, мов море глибоке,
Тебе напуватиму з вишень вином.
Я житиму в серці твоєму допоки,
Сходитиме сонце за нашим вікном.

По венах розіллється ночі мовчання,
В душі тільки зроблю зупинку одну.
А ти тільки будь моїм вірним коханням,
Тим теплим промінням, що будить весну.

Я в тобі засяю зорею ясною,
Щоночі сіятиму в серці твоїм,
А ти тільки будь завжди поряд зі мною,
А ти тільки будь одкровенням моїм...

Не схибити б!

Не схибити б! Не схибити б з дороги,
Не впасти би у відчай до землі,
І замість слів – порожні епілоги,
І замість слів – запитання німі...

Ой, не розсипати б слова на хвилях вітру,
Не плакати б, коли стискає біль,
Не йти б на підлості гостренні вістря,
Коли брехня лунає звідусіль.

Не впасти би, коли вже луплять в спину,
Коли гудуть гармати, сипле град,
І вижити б в оцю важку годину,
Коли не знаєш, хто поправді брат.

Не знищитись би, не згоріти в попіл,
Не здатися, коли вже здали всі,
Бо навіть поміж всіх отих циклопів,
Є й ті, що бачать квіти у росі.

Не сипати між свині ніжні перли,
Бо й так їм те нічого вже не дасть.
А що там далі? Сльози тільки й нерви,
І свій до свого, масть іде на масть.

Не плакати б ! Вже сліз отих доволі,
Не схибити б, не впасти до землі...
Не втратити б отой шматочок волі,
Котра ще є і в тобі, і в мені...

Запрошення на чай

Я запрошу тебе на чай,
Так, на чай, що зі смаком малини,
Пам'ятаєш? То наш звичай,
Якось так завершити днину.

Я запрошу тебе на чай,
На хвилину вернусь в минуле,
Там, де в травах томивсь розмай,
Там, де ми тільки двоє були.

Дам слабинку – забудусь ще,
Хай на хвилю вернусь в те літо,
Де струмок край села тече,
Де веселка встає над світом.

Знаєш, я вже готую все:
Борщ, пампушки, пиріг вишневий,
Той, що вчив ти колись мене
Випікати у день травневий.

І якось не шукаю пригод,
Все частіше буваю вдома,
Не боюся уже перешкод,
Дізнаюсь щось колись невідоме.

Але час неблаганно йде,
Й наша зустріч – дарунок долі.
За те літо пробач мене,
Просто я захотіла волі...

А сьогодні ми вип'єм чай,
Зі смаком (як колись) малини,
Потім тихе твоє «Прощай»,
Якось так... І закінчиться днина...

Осіннє сонце...

Осіннє сонце, що ж – бувай! Бувай...
Твої години, наче сон минули.
Чи, радше так: пробігли, як ручай,
Твоє тепло вже й клени призабули.

Вони всі голі, змерзли од зими,
До неба зносять віти, ніби руки,
До тебе, сонце, тягнуться вони,
Не хочуть, певно, теж тої розлуки.

Осіннє сонце, що ж іди в антракт...
Свою виставу гарно ти зіграло,
А особливо падолисту акт,
Коли в проміннях білий світ купало.

А зараз йди... Бо дмухає зима,
Тобі, напевно, холодно й неміло?
Тобі би теплого нагріти молока,
Тобі би фільм дивитися красивий.

Тобі би, сонце, ще по небу йти,
Як то недавно – впевнено сміятись,
Але зима... Ти чуєш, як шумить?
Тобі, напевно, треба вже збиратись?

Десь там, за обрієм, тебе чекає день...
І Осінь стелить пухову перину,
І ти заснеш під звук її пісень,
І ти заснеш, як та мала дитина.

Осіннє сонце, стрінемсь через рік!
А поки – відпочинь, тобі ж це треба.
Нехай та мить від променів ясних
Залишить слід уже в зимовім небі...

Невідправлені листи

Він писав вже вкотре їй листа,
Все ніяк слова не йшли до нього,
В голові пливли якісь міста,
В пам'яті одні лишень дороги.

Він писав вже вкотре клятий лист,
І зминав, знаходячи помилку.
Знов згадав холодний падолист,
І слова прощальні на зупинці.

Він писав вже вкотре їй про біль,
Про зраду ту, що розбила душу,
Про любов, що стала, ніби тінь,
І про жаль, що до сьогодні душить.

Так, про біль... Де лезо, мов ножі,
Що впивались гостро в серце просто.
Бо ж тоді не знав: то міражі,
Не любов, не їх єдиний острів.

«Схаменись! Не треба їй тебе,
І твої листи – сміття для неї»,
В голові летіли геть думки,
Як за вітром білі орхідеї.

Але знову сам-на-сам, один,
Олівець і білий аркуш волі.
Пише вкотре їй свого листа,
Той, що жде до нині свою долю...

Твій запах

Ти пахнеш м'ятою... І трохи коньяком,
Дозволь торкнутись хоч на мить волосся.
Щось в мені твориться, душа дороги дном,
Такого ще не відчувала досі...

Ти так на мене спрагло не дивись,
Бо твої очі – то вогонь для мене.
У них немовби тигр причаївсь,
Чекаючи команди чи знамення.

У скронях пульс товче, немов батіг,
А серце б'ється й розпирає груди.
І тану я від слів п'яних твоїх,
І якось байдуже, що скажуть люди.

Між нами мить в цілунок розтяглась,
Солодка мить... Мов карамель, тягуча.
На плечі поцілунками вляглась,
Жадана ніч – терпка якась, жагуча.

Ти пахнеш пристрастю, солодким медом снів,
І я в обіймах млію, мов в тумані,
Бо ти мій рай в провулках сірих днів.
Ти пахнеш казкою, що люди звуть коханням...

Пані Зима

Ватою білою падав на землю сніг,
Тихо ступала Зима у свої володіння.
Геть все забувши про страх чи гріх,
Грізна красуня пускала холодне коріння.

Дихало місто гіпнозом грудневого сну,
Ніби в корону, убралися вулиці в світло.
Стрілки годинника тікали снігу в такт,
Біла Зима видихала морозним вітром.

Коси сріблясті заплетені туго «в хвіст»
Пасмом спадали звабливо на голе предпліччя,
Вслід їй лиш вітер, немов піаніст,
Баха зіграв так красиво-велично...

Впевненим кроком у туфлях від Дому Діор,
Йшла королева, окинувши поглядом місто.
А на плащі красувався ажурний узір,
То йшла Зима... Святкова така, урочиста.

Від каблуків на снігу залишався слід,
Подих морозний душу тривожив трохи.
Де цвіли квіти – там утворився лід,
То йшла Зима – пані нової епохи...

Розхристана

На долоні – розхристане небо,
А в душі – вся розхристана я.
І шукаю щось в світі для себе,
Хоч і коле зневіри стерня.

В голові пнуть думки вже вітрила,
Навігатором служить душа,
Тільки б не опустилися крила,
Коли мрії в політ поспіша.

Тільки б знати межу у терпіння,
Тільки б знати у болю рубіж,
Що не слово – колюче каміння,
Що не погляд – нагострений ніж.

В напівтиші я знов в напівслові
Зроблю помилку раз, а чи два...
Тільки б знати межу у любові,
(Може, в неї межі і нема?)

В грудях серце розбурхує душу,
Хоч й розхристану, але мою.
З віри цвітом я біль свій притрушу,
Трохи крила в бинти обів'ю.

І піду... В світ широкий і чистий!
Навіть там, де стерня й бур'яни,
Серед бруду є перли й намисто,
Тільки б вміти його віднайти!

Присмак болю

Як думаєш, чи має присмак біль?
Ні, не тілесна. Та, що ранить душу!
Бо, певно, є якась у неї ціль,
Коли прямисінько «в десятку» влучить.

Коли нутро викручує, ятрить,
І навіть крик в пільму не помагає,
Коли, здається, розум вічно спить
І тільки біль по тілу десь гуляє.

Як думаєш, чи рана заживе
Від зради друзів, від образ і гніву?
Коли всі ті, кого зовеш «свої»,
Ведуть тебе на край самої прірви?

Як думаєш, чи правда в світі є?
Чи ще живе між люди добре слово?
Чи той, що загниває – оживе,
І наче фенікс з попелу, повстане знову?

А, знаєш, я чомусь ще вірю в світ,
В його незвідані, таємні діаманти.
Як запитаю – так отримаю одвіт,
Які знайду – ті й матиму таланти.

Які нестиму людям я дари,
Такі й собі отримаю сюрпризи.
Як думаєш, болять людська душа,
Коли у неї кидають огризки?

Я знаю! Біль із присмаком душі,
Котру торкає струнами печалі,
Котра горить в безжальному вогні,
І навіть так – ще вірить всім надалі.

Передноворічне

Падав тихесенько білий сніг,
Доня й матуся сиділи у хаті.
Може, чекали зимових казок,
І розглядали узори чубаті.

«Мамо, то так малював нам мороз
Всі візерунки на вікнах казкові?
Ох же і холодно там, надворі!
Ох і зима цього року чудова! »

«Глянь, моя доню, то сніговик,
Тут, певно, зірка, а тут – ніби пташка.
Так, той мороз лютувати так звик,
Йому й невідоме слово «ласка»».

«Мамо, а рік новий не заблукав?
Знайде дорогу в заметах високих?
Той морозенко вночі так співав,
Вітер гудів, роздуваючи щоки! »

«Так, мила доню, вже рік новий йде,
Не заблукає ні в лісі, ні в полі.
А у мішку нам всім принесе
Нашій Україні щасливу долю.

Ми так чекаєм святкові вогні,
І щоб бажання своє загадати.
Щоб рік новий на красивім коні
Загарцював біля кожної хати! »

Падає, падає білий сніжок.
Чуєте, стукає хтось? Чи здається?
То новий рік вже пакує мішки,
Щоб завітати до кожного серця!

Йшла Зима...

Білим снігом мело звідусіль,
Йшла зима з замороженим серцем.
Розляглася в полях заметіль,
Небо-двері для снігу доперши.

Йшла зима, замітала сліди,
Закривала на засув образи.
Вітер стогоном креслив круги
Розкидаючи, гублячи фрази.

От і рік добігав до кінця,
Спакувавши минуле у скриню.
А новий посилав вже гінця,
Щоб дізнатись, які тут новини.

Я, як рік той, що йде за краї,
Все, що було у нім, поскладаю.
Всі казки – і старі, і нові
В скриню долі, мов попіл, згрібаю.

Всі тривоги, всі болі й сльозу,
Трохи щастя і віхи корзину –
Все у скриню оту покладу,
Позатикую кожную шпарину.

Хай зима замітає собі,
В неї своя робота – сніжити,
Засипати снігами ліси,
Завірюхами світ ворожити.

Я ж збиратиму все, що було,
Що старий рік приніс в подарунок,
Що, як річка швидка, відтекло,
Залишивши холодний цілунок.

Бо ж багаж за той рік немалий,
А попереду – тільки найкраще!
Я чекаю тебе, рік новий!
Й за старим не шкодую нізащо!

Пам'яті О.Бойчука

Догорала свічка чи життя?
І душа збиралася в дорогу.
Що візьме з собою в небеса?
Що нестиме на екзамен Богу?

Все в житті земнім її було,
І тривоги, й болі, і печалі...
Квіти щастя променем цвіли,
І виднілись горизонти й далі.

Так в похід збиралася душа,
Знала, що не в силах щось змінити.
Йшла туди, де рай і хмар краса,
Де зірки сіяють малахітом.

Думала, чи все зробила там,
Чи по правді жила поміж люди?
Довіряла думи лиш вітрам,
Роздивлялася на всі усюди...

Догоріла свічка і ... життя,
А на небі зірка засвітилась,
То вона – впокоєна душа –
Щиро й ревно Господу молилась...

Не ідеальна я

Я зовсім, зовсім не ідеальна:
Часто сміюся, часто печальна,
Часто буває і плач без причини,
Часто наївна, неначе дитина.

Я зовсім, зовсім не ідеальна,
Поміж двох меж вибираю я крайню,
Поміж двох мрій вибираю складнішу,
Поміж пісень вибираю гучнішу.

Розум і серце в мені полюсами,
Відстань між друзів рахую дзвінками,
Інколи сумно, що роки минають,
Адже назад вони на повертають...

Не ідеальна я зовсім. Зовсім...
Якось не вмію я вити по-вовчій,
Плани на завтра довірю я Богу,
Він краще знає мою дорогу.

В світі недоліків я не шукаю,
Тішуся з того, що живу і кохаю,
Ранки стрічаю і з цього радію,
І образитись на світ я не вмію.

Люблю теплі роси в весняних серпанках,
Тиху розмову з сім'єю на ґанку,
Якось ось так: світ люблю без вагання,
Але я зовсім не ідеальна!

Не зломись!

Не зломись, коли гнуть буревії,
Коли плечі розправити – зась.
Не зломись, коли щезла надія
Й мрія твоя – і ця не збулась.

Не зломись, коли всі проти тебе,
І здається, що день, наче ніч.
Раз живеш – значить Богу ти треба!
Він з тобою – й гора спала з пліч.

Не зломись, коли навіть прибило,
І ти падаєш духом й без сил.
Не зломись, як би море не било,
А роздмухуй всю силу вітрил!

Не зломись, коли в спину стріляють,
І не гниє під зневіри батіг,
Хай бар'єри тебе не лякають
Й буде впевнений твій цей забіг.

Все минеться і буде знов казка!
Ти, мов птаха, поглянеш увись.
Все здолаєш! Забудь про поразку!
Тільки прошу тебе: не зломись!

Листи до Миколая

І я пишу листи до Миколая...
Так-так, пишу, хоч я вже й не дитина.
Я кожен рік його завжди чекаю,
Щоб не минув Святий мою хатину.

І я пишу листи до Миколая,
Про що пишу? Та так, своє... Жіноче.
І у молитві я його благаю,
Щоб все збулось, що я так дуже хочу.

Про все пишу, що не писала досі,
На що в дитинстві слів не вистачало.
А зараз – виросла, сьогодні я доросла,
Й мої бажання також виростили.

Прошу в Святого щастя в кожную хату,
І миру на народ, на всю країну!
Щоб наша мова – пишна і багата,
Лунала гучно піснею невпинно.

Щасливих ранків, ніжних поцілунків,
Усмішок доньки, щирості в любові,
Коханий поруч – ось і всі дарунки,
І все, що загадала в дні святкові.

Ще маю я одне таке прохання:
Для себе не проситиму нічого,
Хіба лише здоров'я і кохання,
І ще добра проситиму в Святого.

І я пишу листи до Миколая...
І я пишу... Хоча давно доросла.
А ще і досі я його чекаю,
І вірю в диво й казку досі. Досі...

Банальна кава

Банальна кава з тортом на столі,
І тиха музика із приймача лунає.
Сама сидиш... Малюєш на вікні,
Сама сидиш... Чи когось виглядаєш?

В кімнаті напівтемрява німа,
Рука виводить напівспраглі букви,
А за вікном регоче так зима
І сипле, сипле снігом біль отрути.

Згустилось небо, грізне, ти диви!
І ось, здається, що розпоре пузо.
Впаде мільйон сніжинок з органзи,
І розповзуться, мов малі медузи.

Хвилястий локон впав тобі із пліч,
Ти аж жахнулась від такого руху.
То мить одна і ти – лиш віч -на-віч,
Ти від несподіванки ховаєш білу руку.

На склі твоє « чекаю» зайнялось,
Стікає вниз сполохане признание.
Лиш кава й торт – от й все що відбулось,
А що було? Ти думаєш, кохання?

Банальна кава з тортом... І зима...
Приймач замовк, лиш сніг собі кружляє.
А ти і досі, дівчино, сама...
А ти і досі з вірою чекаєш...

Ціна

Ціна... У всього в світі є ціна,
У всього в світі є свої закони,
Хтось серед люду вибира царя,
Забувши Божі, вищі всі канони.

Ціна... Ціна в здоров'я, в дружби теж,
(Де вигода – там дружби і немає).
В любові ціни – та такі! Без меж,
Про все, що щире якось забуваєм...

Отак живем – купуєм, продаєм,
Міняємо, шукаєм, що де краще.
Й не бачимо, як хибним шляхом йдем,
Назад дорога ж не верне нізащо!

Втрачаєм друзів у гонитві справ,
І з рідними розмови нетривалі,
Політика, розбірки між держав –
Ми тим живем. А що там буде далі?

А що там буде, нас не ворушить –
Ми й так не будем «по-мажорськи» жити.
Лиш й досі серце від того заболить,
Що все у світі можна вже купити.

Будемо на «ти»

Давай сьогодні будемо на «ти»,
Слова, що в серці, випустим на волю.
Закрий мене від зла і від біди,
Впусти лиш щастя в нашу спільну долю.

Давай сьогодні відкоркуєм час,
Що десь колись заштопорив хвилини.
Щоби любов не оминула нас,
І, мов ріка, лилася без упину.

Давай сьогодні спалимо весь брут,
Всі дрібно змелені слова старі й образи,
Розвієм попіл, зітрем зайвий звук,
Залишивши кохання теплі фрази.

В бокалах грає томлене вино,
Стікає віск по свічці серед столу.
А за вікном зима зніма кінó,
Де ми з тобою головні актори.

Твій дотик рук, солодке те «люблю»,
І напівтемрява нас тихо обіймає...
Твої слова під звуки кришталю
Мене в солодкі миті огортають.

Спокійне соло двох палких сердець
Тривожить тишу подихом бажання.
А ми таки уже давно на «ти»,
Чаруючі й збентежені в коханні...

Падала

Я падала сотні разів об стерню,
Я сотні разів підіймалась.
Я думала: «Все! Шлях свій не віднайду»,
І руки тоді опускались.

Я падала сотні разів об плачі,
об підлість людську і гординю.
Та ангел мій тихо сидів на плечі
Й шептав, що вперед йти повинна.

І я забувала про біль і про страх,
Про скелі образ і печалі.
Палила мости, розбивала їх в прах,
Долала незвідані далі.

Коліна до крові оббиті були,
І сльози рікою стікали.
В той час на душі моїй мальви цвіли
І шрами усі затягались.

Я падала знову, вставала і йшла.
Бо здатися – впасти в безодню.
І з вірою в серці долала усе,
І з вірою я й до сьогодні.

А падати буду я ще і знов,
Бо й досі я людям ще вірю.
Бо й досі до світу плекаю любов,
По-іншому жити не вмію!

Різдвяне

Затамували подих небеса,
Завмерли у чеканні всі народи,
Чекають на народження Христа,
Весь світ чекає Бога в нагороду.

Вже скоро десь колядка зазвучить
І вся родина сяде до Вечері,
І свята щира, добра, ніжна мить
Відчинить в кожную хату гучно двері.

В кутку ялинка, на столі – кутя,
А в серці Боже миле Немовлятко,
І звичаї, котрі ще дід навчав,
Лунають в приспіві прадавньої колядки.

Зійшла на небі перша зірка вже,
Рипить сніжок – то йде до нас Різдво!
Летить над світом: « Бог для нас родився! »,
А в відповідь: « Славимо днесь Його! »

Руді мандарини

Всюди запахли руді мандарини,
В вікнах будинків – святкові вогні,
Диво якесь, певно, статись повинно,
Світ див чекає в зимовій імлі.

Впаде вуаллю задуманий вечір,
В двері постукає нам Новий рік.
А от старий сяде твердо на плечі,
Торбу свою кине нам на поріг.

В торбі є все, чим він запам'ятався:
Сміх, радість-щастя і навіть сльоза.
Хтось розійшовся, а хтось закохався,
Когось до себе взяли небеса...

В когось побільшало місця у серці,
Усмішка стала ясніша й добріша.
Хтось у минуле закрив міцно дверці,
Інший же – любить цей світ щиріше.

Ми подорослішали, чи й помудріли?
Не постаріли! Оце таки ні!
В році старому любити ми вчились,
В році старому ми просто жили!

Хай торба та, що лежить на порозі,
Буде не важчим, ніж наше добро.
Бо он уже Рік Новий у дорозі,
Несе в мішку те, що ще не було!

Відзняте кіно

Стоп! Відзняте любові кіно,
Ми зіграли в коханні ролі.
І ти знаєш, мені все одно,
Що у нас уже різні долі.

Тільки пил, що здавався коханням мені
Я не встигла прибрати із серця.
Ти ж бо думав, що завжди будеш «на коні»,
Зачинявши для мене всі дверці.

Але, знаєш, я вивчила твої «понти»,
Ті дешеві розмови про щастя.
Залишився один ти, мов серед води,
Відпустивши мої зап'ястя.

Серед ночі мовчить мій старий телефон,
Фільм улюблений, чай з мелісою.
Я без тебе навчилася жити сама,
Знаєш, легше, як було з тобою!

Стоп! Вже зігране наше кіно,
Режисер вимикає софіти...
Залишилося тільки в бокалах вино,
Й спогад мій, де вміли ми радіти...

Ти не знав

А ти й не знав, що я живу у світі,
А ти й не знав, що я така одна,
Що маю свої мрії заповітні,
Така от я – не грішна й не свята.

А ти не думав, що життя, мов море,
А ти не знав, що стрінемося ми.
І всі земні й небесні всі простори
Нам щастям чистим зможуть зацвісти.

І раптом зупинився час весняний,
На стежці долі стрілись двоє – ми...
На вії захід сонця сів багрянний,
А серце рвалось в небо, догори...

І раптом ти сказав жадане: «Здрастуй... »
Так ніжно доторкнувшись до плеча,
Всміхався вечір, часу непідвласний,
І з неба сивий місяць підгляда.

Цвіли каштани свічами-квітками,
І місто задрімало, місто спить...
А ти й не вірив, що любов між нами,
А ти й не знав, що можна так любить...

Рука в руці і погляд очі-в-очі,
Солодкий присмак чаю на устах...
А я з тобою пташкою тріпочу,
Бо ти зі мною – мій сизокрилий птах...

Та весна...

Гортав туман зірницями росу,
Вкривався місяць в хмари, мов у перлину,
Кидав ті зорі у мою косу,
І тішився, немов мала дитина.

Горнувся день до ночі все сильніше,
Стихали трелі солов'їв у гаю,
І падала роса на квіти віршем,
Словами, діями, і тихим «я кохаю».

А та весна (от хитра та весна!)
Нас обіймала і крутила снами,
І рвалась не одна її струна,
Коли лунали співи й серенади.

Що зробити, щоб світ одужав?

Споглядаю на світ з світів,
Що сказати – не завжди знаю.
Бо ж народ, видно, зубожів,
Йде по лезу, по гострім краю.

Геть закинувши слово й честь,
Геть забувши життя закони,
Обростають «мажори» в шерсть,
І не знають, що є й заборони.

Поміж діти той поділ йде,
Де, здається, би йти не треба.
Бо, ти бач, ти з простіших є!
Його ж «чадо» торкає неба.

Топчуть все, що на шлях впаде.
Гей, народе, не так живемо!
Поділились – твоє й моє,
Поділились... Куди ми йдемо?

Споглядаю на світ з світів...
Де за правду – брехня колюча,
Де неправда між двох братів,
Де між сестрами гнів болючий.

Де забули про Божий світ,
Де немає нічого святого...
Світе, світе, а де ж твій цвіт?
Обміняв ти його на кого?

Схаменися, допоки є час,
Навернися до Бога, людино!
Він так жеде щохвилини нас
Й молитви за нас шле невинно.

А що ти? Що же робиш ти?
Що для світу готова дати?
Ти подумай, тоді кажи,
І на Бога не смій нарікати.

Споглядаю на світ з світів,
Де у хаосі блудні душі.
Що зробити, щоб світ ожив?
Що зробити, щоб світ одужав?

Вас не можна кохати...

А мені Вас не вільно кохати,
Та любов – то отрута моя.
І від неї мені би вмирати,
Але ні! От живу з нею я.

А мені Вас не вільно любити,
Те кохання – то пекло, чи хрест?
Та, скажіть, що мені ще зробити,
Щоб із серця Вас вигнати геть?

Я хмариною в небі розтану,
Покочуся я в краплі дощу,
Буду променем сонця останнім,
Що ховається в трави й росу.

Громовицями битиму землю,
Розбиватимусь грозами вмиль,
Повенями я рватиму греблі,
Навіть там, де душа защемить.

Бо в коханні нема перепонів,
Що могли би його зупинити.
Бо кохання живе без шаблонів,
Щоб щасливими пари робити.

Та мені Вас не вільно кохати,
Навіть птахою чи он зорею...
А мені Вам не вільно казати:
«Я навіки зостанусь Твоєю».

А мені Вас не можна любити,
Навіть подихом вітру весняним.
Тільки серцю ніяк не накажу,
Кого вибрати в долі коханим...

Хоч мені Вас не вільно кохати...

Різдвяна Зірка

Вже сходить різдвяна зірка,
На небі від неї шаль,
А в бідній старій ясині
Рождається світу Цар.

Світи нам, різдвяна зоре,
Зігрій нас в своїм теплі,
Хай щезнуть біда і горе,
Хай мир буде на землі.

І диво стається з дива –
Земля в світлі від зорі.
Христос народився нині!
Для щастя на всій землі!

Даруй нам, різдвяна зірко,
Всю велич свого Царя,
Бо твоє яскраве світло
Нам віра й любов свята.

Татові

Задощило, тату... Засніжило...
Ген з-за обрію зима бреде.
Вже у грудях літо відболіло,
Тільки й того, що зима мете.

Засніжило, нанесло сніжниці,
І на скроні впала сивина.
Тільки усмішка іще на лицах,
І у вашім серці доброта.

Відшуміло, тату... Відшуміло,
Перемелено багато теж,
Тільки б ваша зірка ще світила,
Й днів багато було. Щоб без меж.

Щоб щоранку ви стрічали сонце,
Щоб щоночі проводжали день.
Я бажаю вам! Ні, дуже хочу,
Щоб в здоров'ї жили ви лишень.

Щоб ні горе, ані біль чи смуток,
До оселі стежку не знайшли,
Щоб в житті усе було в прибуток,
Щоб ви ще до сотні літ жили.

Засніжило, тату... Засніжило,
Ген зима лютує. Ти диви!
Скільки зим... Здається і не жили,
Тільки діти швидко підросли...

Що треба для щастя?

Як мало для щастя треба –
Шматок синього неба,
Яскраве на ньому сонце,
Що дивиться просто в віконце.
Щоб люди довкола хороші,
Щоб людяність вище, ніж гроші,
Щоб віра найперше у Бога,
Щоб довгою була дорога.
Як мало потрібно для миру,
Щоб кулі у люд не летіли,
Щоб діти щасливі всміхались,
Щоб слово «війна» забувалось.
Як мало потрібно людині –
Здоров'я щоб було в родині,
Щоб повнилась радістю хата,
Бо тим лиш людина й багата!
Бо все на той світ не візьмемо,
Лиш душу, що в собі несемо,
Лиш свої життєві всі вчинки,
До Бога візьмем, як ужинки.
Бо що ще для щастя нам треба?
Щоб все було в мене, і в тебе,
Щоб серце у нас не боліло,
За тим, що не так щось зробили.
А щастя – воно, як хмаринка,
Для нього є завжди хвилинка,
Для нього завжди в душі місце,
Бо щастя – то з мрії намисто .
Для мене в родині є щастя,
Коли в рідних очі іскряться.
Як мало для щастя все ж треба...
А що то є щастям для тебе?

Тихіше, панове!

Тихіше, панове! Не варто кричати,
У тиші чистіша й правдива межа.
Я знаю, вам краще ув очі плювати
Й казати, казати, що я не права!

Тихіше, панове! Бо де ж ваша чесність,
І де ваша чиста красива душа?
Чи, може, шукаєте в мені огрішність,
Самі ж бо не варті одного гроша.

Тихіше, панове! Я змучилась з вами,
Бо слухати сили нема вас зовсім...
Між нами ріка із двома берегами,
І в мене (як й в вас) є сотні гріхів.

До вас не приходжу, порад не шукаю,
Своєю дорогою мирно ходжу.
То звідки вам знати, за ким я зітхаю,
І звідки вам знати, як просто живу?

Тихіше, панове! Не треба кричати!
Я в світ цей прийшла не для ваших судів.
Зумійте навчитись колись й програвати,
Не завжди буває і тиша без слів.

Тихіше, панове! Я ж вам не перечу,
І слухаю кожного й ввічливо я,
Лиш от в чім біда – як мені поступити
Це справа вже тільки, панове, моя!

Не обіцяв

А ти мені не обіцяв зірок,
А ти мене казками не тривожив.
Ти лиш зробив до щастя тихо крок,
І ні на кого був тоді не схожий.

А ти мене не обіцяв любити,
Ти просто взяв за руку, як дитину,
Бо знав, що муσιш гріти й захистити,
Бо знав, що мусиш... Й не шукав причину.

А ти мені не обіцяв нічого,
Не говорив казки до серед ночі,
Ти просто є зі мною завжди поруч,
Ти просто знаєш, що насправді хочу.

Ти серед світу перший і єдиний,
Твоє тепло у дотику і слові.
Я щастям встелю у житті стежину,
Щоб ти ішов у тиші вечоровій.

Щоб серед бурі, серед гроз і вітру,
І я змогла тебе теж затулити.
Моя ж любов на вістрі всього світу
Тобі зорею буде шлях світити.

Ти просто той, що поряд йде об руку,
Коли впаду, піднімеш не осудиш.
І у годині смутку і розпуки,
Я знаю, поряд завжди, любий, будеш.

Ти просто любиш, без на те причини,
І знаєш вартість слова «Я кохаю».
Ти просто той, до кого птахом лину,
Ти просто той... Мій ангел серед раю...

Невиспівана пісня

Невиспівана була нами пісня,
Невицвіла між нас була трава,
Нескошені отави наші пізні,
Та тільки я вже зовсім не твоя.

Несказані слова без ком чи крапок,
І поїзди нас мчать в шалені дні,
І нитка лиш браслетом на зап'ясті
Нагадує про нас тепер мені.

Недоочікувані ночі серед літа,
Недоспані, невимріяні сни,
Де я ще юна, як ота Лоліта,
Де ти ще юний хлопець до весни.

Де крізь туман навпомацки до ранку,
І соло ночі тишею звучить,
І тільки тіні дві на серед ґанку...
Було колись... Здається, то лиш мить...

Невиспівана залишилась пісня,
І вже зів'яли квіти на вікні,
Лиш спогади, де є любов... колишня,
Лишили слід в невимріянім сні...

НеСонячні

Світим, як сонце на небі яснє,
Очі закриєм – не бачим світла,
Серце у грудях якесь кам'яне,
Серце, як лід, і то серед літа.

Світим, як сонце... Та в цьому вогонь?
У ясних променях, в світлі яскравім?
Може, в теплі наших рідних долонь,
Може, у слові простім, ласкавім?

В чому ж те світло, скажіть хтось мені?
Хай не зупинить думку нічого,
Люди у світі такі кам'яні,
Людям би лиш пильнувати свого...

Геть загубили те світло святе,
Геть загубили усмішки і радість,
Кожен своєю дорогою йде,
З років складає похмуру старість.

Лиш би частинку відкрити душі,
І потягнути рукою до... сонця,
Може, тепліше б і стало тоді,
Може, б всміхнулось і наше віконце?

Світим... Як сонце... Не грієм теплом,
Ні, не тому, що надворі не літо...
Нам би навчитися гріти добром,
Бути промінням його над світом...

Фото з особистого архіву Івонни Білоган

Ці очі...

Ці очі можуть все тобі сказати,
У них пливеш чи й топишся, бува.
Ці очі вміють віддано кохати,
У них безодня, моря глибина.

Ці очі плачуть... Плачуть і сміються,
Бо скільки бачили, що де тобі до них? !
Але, як бачиш, вперто не здаються,
То їх такий неповторимий штрих!

Ох очі... Дзеркало душі – загадка,
Глибоке море пристрасті й вогню.
В очах жіночих мріє щира казка,
І тихо-тихо «я тебе люблю».

А очі кажуть, очі і співають,
У них нестримна мрія зве в політ.
В очах сльоза, що душу вивертає,
У них і весен ніжний первоцвіт.

У них і просинь неба серед літа,
У них і ночі стомленої сні,
Той погляд може серед зим зігріти,
І вже, здається, що й нема зими...

А очі вміють... Вміють говорити,
Жіноча доля в погляді живе.
Любіть жінок! Щоб їм хотілось жити,
І їхній погляд вас не обпече!

Якось...

*«Коли я буду навіть сивою,
і життя моє піде мрякою,
а для тебе буду красивою,
а для когось, може, й ніякою.»
Л.Костенко « Між іншим»*

Коли я стану бабусею
Із сивими трохи косами,
Я буду для когось старою,
Для тебе ж – сіятиму росами.

Коли на годиннику стрілками
Наш день добіжить до старості,
Я буду для тебе зіркою
Від радості і до радості.

І знову за днем йтимуть півночі
Своїми казковими звуками.
А ми мандруватимем радісно
З усміхненими онуками.

Руками ловитимем промені
І будем радіти сонечку.
Ми будем, як зараз, закохані,
Щасливі, що маємо донечку.

І навіть, коли утікати
Наш день ген за обрій птахою,
Та для тебе я буду красивою,
Хай для світу, може, ніякою.

В цілунку зігрію ружею,
Твою я буду піснею,
Лиш тільки б всміхались довго ще,
Очі твої, милий, ніжністю...

Люди не Люди

Світ деградує... Люди стають все зліші,
Світ зомліває в заздрості темній млі.
А між людьми вже не царює більше
Щирість любові... Й сліду нема її.

Світ тихо плаче... Світ розриває відчай,
З неба на все це дивиться сумно Бог...
Стукає в серце. Кличе Він кожного, кличе.
Тільки от серце сотий вдягло замок...

Люди снують павуками свою павутину,
Заздрості очі і погляд підкорює всіх.
Плани єхидні складають на завтрішню днину,
Тільки от трохи забули, що заздрість – то гріх!

Світ деградує... Не в плані науки чи технік,
Ні, тут все добре, вже скоро нас роботи ждуть.
Біда в нас одна й допоки не викореним заздрість,
В любові до Бога не знайдемо вічності суть!

Ти судиш?

Ти судиш мене, мій друже? ..
Ти судиш, хоча й не Бог...
Зриваєш червоні ружі,
Сплітаючи з них вінок.

Твій осуд болять і ріже,
Гостріший бува ножа.
Щоразу від нього крутить
І плаче моя душа.

Щоразу удар сильніший,
Щоразу й паду без сил.
І скручуюсь я в «калачик»,
Що видно відбитки жил.

Болять і ятрить та рана,
Від осуду гнусь в батіг –
Та вірю, що вийду з туману
Й почну свій новий забіг!

Ти ж судиш мене, мій друже,
А сам? Сам вартуєш що?
Давно вже зів'яли ружі,
Й вінок твій зів'яв давно...

Кохання в квадраті

Кохання в квадраті, що вписаний в замкнене коло...
Без вибору щастя, лиш віра в примару, мабуть,
А мрії так рвуться до синього неба, на волю,
Та й ти і не знаєш, яка у любові та суть.

Кохання в квадраті немає по декілька значень,
Ці клятві обставини! Звикла до них ти, чи ні?
Та знову чекаєш, знову ти вкотре пробачиш,
Коли через штори побачиш машини вогні.

І дивно тобі – кохання в квадраті існує...
Ти досі не вірила в те, що так зможеш і ти.
Бо ж ночі ридаєш, а він твого крику не чує,
І в серці тривога, і в серці дорога в стерні.

Стриножиш кохання, вбираєш усмішку – щаслива!
А що там душа твоя? Не треба всім знати, повір.
Хай бачать лиш сонце, а в серці, можливо, і злива,
Воно ж бо сполохане, наче той загнаний звір.

Кохання в квадраті – коли ви обоє не вільні...
Хай хтось скаже: «Грішна! Що робиш ти, жінко? Спинись!
Ти сильна! Ти знаєш, життя – то є пісня,
Яка лиш твоя, неповторна, мов мить... »

Кохання в квадраті... Як дивно, що ти в нім існуєш,
Чекаєш щоночі почути хоча б: « Ну привіт... »
У снах своїх ти його образ цілунком малюєш,
У снах ви щасливі... У снах, де для вас цілий світ...

Молитва мами

Коли в дитинстві страх скував не раз,
І вигравав в моїй уяві гами,
Я відчувала – все здолаю враз,
Бо береже мене молитва мами.

Ішла я з дому в світ, де все чуже,
Блукала невідомими містами.
Був в серці спокій (може, трохи щем),
Бо знала: береже молитва мами.

Коли тепер пече моя душа,
І океан у мозку б'є думками,
Тоді, напевне, відчуваю я,
Що береже мене молитва мами.

Коли довкола світ стає чужим,
І я стою одна між полюсами,
Тоді, здається, вже немає сил,
Та береже мене молитва мами.

Коли паду від осуду стихій,
Й життя об землю лупить батогами,
Я знаю, за плечами ангел мій,
Що прилетів на зов й молитву мами.

Коли вже сумнів точить, мов хробак,
І от, здається, гірш немає драми,
Я раптом бачу долі дивний знак,
І знаю точно: то молитва мами.

І вкотре усміхаюсь крізь сльозу,
В душі – дитина, хоча давно вже дама,
Крокую по житті, щаслива йду,
Бо й досі береже молитва мами...

Танцюй!

А ти танцюй! Хай зачекає світ,
А ти танцюй, коли й ніхто не бачить.
А ти лети у свій п'яний політ,
А ти живи й коли серденько плаче.

А ти крокуй по ниві навпростець,
Не зупиняйся, як би й що не сталося!
Де вже здається, то таки кінець,
Там лиш початок, лиш зірниці встали!

А ти живи, а ти завжди всміхайсь!
Бо лиш з добром у серці легко жити,
Хай квітне доля, як трава в розмай,
Щоб ще й хотілось щось в житті змінити.

А ти танцюй під музику чи без,
А ти танцюй, бо в танці твоя сила.
Щоб смуток вітром з твого серця щез,
Роздмухуй долі голубі вітрила!

А ти радій, що бачиш білий світ,
А ти радій, що ходиш попід небом.
Не падай духом, хоч життя й не мед,
А ти живи! І вір завжди у себе!

Вкотре закохуюсь

Закохаюсь у тебе знову,
Закохаюсь, неначе вперше.
Хай між нас буде тиха розмова,
Закошичена зорями в серці.

Ніжним дотиком вий вустами
Я розтану в тобі, мов вітром.
Сонця променем чи словами
Хвилюватимемо повітря.

Я світитиму в тобі, любий,
Я казатиму тихо-тихо,
Як тебе до безтями люблю,
Розганяючи біль та лихо.

І тамуючи вкотре подих,
Від кохання ми будем морем.
Закохаюся в тебе всоте,
Будеш щастям моїм... Чи горем?

Замотаюсь в клубок чекання,
Поміж нитками заблукаю,
Ворожитиму на кохання,
І шукатиму шлях до раю.

І рожевим вином розіллюсь
В твоїх венах глінтвейном терпким.
Мов метелик, в твоїх обіймах
Танцюватиму я відверто.

Я закохуюсь, наче вперше...
Дотик рук і німе бажання.
Поведи мене в нашу казку,
Де вогненно горить кохання...

Все минеться

Не плач... То все колись минеться,
І світ до тебе посміхнеться,
І зникне штамп з твого наймення,
Віднайдеш спокій і спасення.

Не плач, бо сльози не допоможуть,
Ти сильна! Все здолати зможеш,
Забудеш з часом всі образи,
Зітреш із пам'яті всі фрази.

Не плач! Хай кажуть люди: «Сильна! »
А що в душі – то все стерильне,
Туди всім зась! То твоє плесо,
Для когось ти одна – принцеса.

Хай як би й що не говорили,
Вони ж твоїм життям не жили,
Вони ж твої харчі не їли,
І твої вина теж не пили.

То як їм знати, як живеш ти?
Які взуваєш нині мешти,
Які пісні в навушник грають?
Ти не журись... То все минає...

Лиш ти не плач... Все так не буде,
А що говорять? То ж бо люди,
Їм не вгодиш, хоч як би й хтіла,
Твоє життя – не їхнє діло.

Живи, радій, до світу смійся,
Де є горби, іди й не бійся,
Неси у серці добре слово,
А решту все – дрібна полова!

Зачаруй...

Зачаруй, наче вперше мене,
Розкажи, як мене кохаєш,
Хай погане усе мине,
Зачаруй, як лиш ти це знаєш...

Хай між нами не буде чвар,
Бо в коханні щасливі двоє.
Бо кохання – то Божий дар,
А не поле для сліз і бою.

Я так горнусь до тебе знов,
До тепла твого притулюся,
В нашім серці горить любов,
Я нектару її нап'юся.

І скажу, як тебе люблю,
Як без тебе не вмію жити.
Ти, мов крила моїх думок,
Без яких мені не летіти.

Зачаруй... Я до крихт твоя,
До молекул тобі належу,
В тобі світ мій, душа моя,
Долю нам ніч свята мережить...

Жінці за...

А жінці лиш трохи за сорок...
Хіба то є вирок для неї,
Коли у душі спіють вишні
І квітнуть навкруг орхідеї.

А жінці лиш трохи за юність,
Ще жити і щиро б кохати,
Нектару надії напиться,
І жити б для себе почати!

А жінці лиш трохи за весни,
І діти дорослі, нівроку!
Та жінка, мов ружа чудесна,
Ступа по землі певним кроком.

А жінці лиш трохи за мрії,
Хоч поглядом ріже, бувало,
Хтось просто не справдив надії,
Тоді, як життя вирувало.

І сльози були, і страждання,
І ночі здавались бездонні.
Всміхається жінка... Було все,
Та квіти зів'яли балконні...

А їй би від щастя літати,
А їй би до неба, до неба...
А їй би так щиро кохати,
Бо жінці багато не треба!

А їй лиш так трохи за сорок...

Залишайся Людиною!

А ти завжди залишайся Людиною
З чистими й світлими мріями.
А ти залишайся Людиною,
З якого б боку не віяло.

А ти залишайся мирною,
Й тоді коли в спину постріли,
А ти залишайся чистою,
Мов вмітою срібними росами.

А ти залишайся щирою,
Й коли зрада зуби вишкірить,
Навчись танцювати під зливою,
І сонце для тебе вигляне.

А ти не цурайся бідності,
Не все, що блищить – те золото,
Навчися жити у вірності,
І грітися там, де холодно.

А ти залишайся Людиною,
З душею до світу відкритою.
Голодним на поміч – хлібиною,
Нагому на щирість – свитою.

А ти залишайся Людиною,
Без заздрості, без ненависті...
Доброю, світлою, вірною –
Й не буде соромно в старості!

Я знаю, Боже...

Я знаю, Боже, чом Тебе розп'яли!
Я знаю, Боже, як Тебе болить... .
То все це наші погляди зухвалі,
То все це наш в душі вогонь гординь!

Я знаю, Боже, як Тебе вбивали,
А Ти молився Батькові Свому,
Якби не ми, Тебе б не катували,
Й не коротили путь Твою земну.

А Ти Блаженний нас ведеш до правди,
І те, що через нас на хрест пішов,
Нам Ти не згадуєш, Ти все забув назавжди,
Бо віриш, Твій народ не там ішов.

Не тим шляхом, що Ти нас вчив ходити,
Не тими стежками, де віра й доброта.
Мій Господи! Навчи нас світ любити,
І розрізнити, де та правотá!

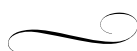
Я знаю, Господи, Тебе боліли рани,
І капала святійша Твоя кров.
Ми ж не за тим царем розносим фани,
Бо лиш в Тобі свята уся любов!

Я знаю, Боже, чом Тебе розп'яли,
І чом вінок терновий на Тобі.
То не кати, то ми Тебе вбивали,
Своєї гордості вплітали будяки.

А Ти за нас страждав, о любий Боже,
І вірив, в те що змінимося ми.
Хай Твоя Кров Свята нам допоможе
Вірнішим шляхом по житті іти.

Й коли нарешті ми Тобі повірим,
(Бо, ніби, й зараз вірим, та не так)
Коли ж безсмертна буде наша віра,
Тоді і гордості настане в світі крах!

Не згорай...

Не згорай, а світи і світи,
Не згорай! Хай палає надія,
Небо завжди буде голубим,
І світитиме сонце, мов мрія.

Не згорай, коли гасять тебе,
Коли в душу твою лиють вóди.
Не згасай! Ти здолаєш усе,
Бо нема днів поганих в природи.

Не згасай! Не згорай до вуглин,
Що б не було, палай та іскрися.
Хай розвіється сліз твоїх дим,
Ти до світу щасливо всміхнися.

Ти гори! Наче зірка, гори!
Твоє сяйво для когось рятунок,
Серед темряви – світло згори,
Серед зваб – рятувальний трунок.

Ти палай! Хай розвіється біль,
Хай про кривду і думки не буде.
Свою душу відкрий для надій,
І вдихай цих надій повні груди!

Не згори, як би хто не просив,
В тобі іскра добра зоріє.
Не згори! Переможе все той,
Хто з теплом у душі жити вміє!

Мовчать слова...

А що слова? Мовчать і тиша лиш...
На іспиті думок про що казати?
То є одна з найважчих, певно, тиш,
Коли душа болить і хочеться кричати...

Коли все в грудях, як вулкан бурлить,
Коли думки стриножити несила,
А що слова? Мовчать... І ти мовчиш,
Сама в собі, мов ластівка безкрила.

Самотність тисне важкістю свинцю,
Гальмує знову тіло, мов машина.
А що ж слова? Сльозою по лицю
Скотилися. (То болі горошина).

І вже, здається, небо упаде,
І вже, здається, ломить тиша крила.
А де ж слова? Слова красиві де?
І тільки ніч роздмухує вітрила...

Мовчиш... Та, знаєш, може, то й не зле,
Бо інколи в мовчанні істин сотні.
А що слова? Для них ще час прийде,
Лиш не сьогодні, доле, не сьогодні...

Ішла Весна...

Ішла Весна, стривожено-красива,
А в косах русих квіти зацвіли.
Ішла Весна, усміхнена й щаслива,
За нею вслід птахи пісні несли.

Ішла Весна, й дощами пахли роси,
Щезав останній сніг зимових снів,
Ішла Весна, стокрила, стоголоса,
Із сотнею щасливих чистих днів.

Ішла весна на подіум квітучий,
За нею шлейф парфумів від Шанель,
Красива пані з поглядом жагучим
Ішла, щоб запалити новий день.

Заквітло все, заграли барви сонця,
Чарівна пані йшла собі в світи.
Лиш зайці сонячні лишивши на віконці,
Ішла Весна, щоб світ хотів цвісти.

Малиною пахнуть вуста

Торкаються вуст вуста,
Малиною пахнуть ночі,
В думках порахуй до ста,
Я впитись тобою хочу.
Вустами ловити мить,
Руками тримати хвилю,
І в тиші мовчати. Цить!
І вірити в те, що не вірю.
Маршрутам, що щастям звуть
Дарую нові сюжети,
Бо, певно, кохання суть
У двох наших силуетах.
Торкаються вуст вуста,
Солодка тягуча пристрасть...
І тиша без слів п'янка,
І тисне щось в грудях, тисне...
Я знову в тобі розіллюсь,
Тектиму вином по венах,
Я вкотре тебе обіп'юсь,
Зіпрусь на твої рамена.
І вкотре п'янитиме ніч
Нас знову вінчатимуть зорі,
Ти мій! Від сьогодні й навіки,
Ти мій... Моє щастя і горе.
Торкаються губ слова,
Мовчи, хай говорить очі.
Між нами не треба слів,
Я ж впитись тобою хочу...

Ятрить

Знову болить і ятрить душа,
Сльози рікою спливають.
В квартирі своїй ти зараз одна,
А в серці – його кохаєш.

Здається, і сильна, і дух ще гой-гой,
У мріях високо літаєш,
Щаслива тоді, коли поряд він,
Бо серцем його кохаєш.

Просила у Бога змінити життя,
Не знала, що просиш й чекаєш.
Та раптом зустріла солодкі вуста...
Ти й досі його кохаєш...

А, знаєш, то й що, що бувало, болить,
Душа аж на клаптики рветься.
Та той, хто не любить в житті й не живе,
А в тебе любов щира в серці.

А в тебе в очах виграє весен цвіт,
Ти вмієш безмежно радіти,
Усмішка розтоплює в людях лід,
І хочеться крил і летіли.

Хай хто що не каже тобі зараз вслід,
Кохай, бо в коханні сила,
Крокуй, хай для тебе відкриється світ,
Кохай! Будь для себе щаслива!

Тихіше, серце...

Тихіше, серце, сильно не товчи,
Не рви на клапті душу й так подерту,
Бо крізь замовчені важкі світи
Так хочеться на віру щиру спертись.

Тихіше, серце, все переживем,
Здолаєм біль болючішу від втрати,
Коли назустріч брат іде з ножем,
А на порозі жде синочка мати.

Тихіше, серце, не боли сильніш,
Бо вже, здається, небо й почорніло,
Бо вже, здається, сліз немає більш,
Обличчя людства й те таки змарніло.

Болиш... Болиш, не чуєш ти благань,
І терпне в мізках думка про безвихідь,
Бо скільки в світі зараз яничар
Чекають знак, щоб свій почати вихід.

Тихіше, серце, справимось з усім,
Бо з нами Бог, а значить ми – всесильні,
Весь біль розвіється, розтане, наче дим,
І ми від всього злого станем вільні.

Тихіше, серце, не товчи безмір,
А просто вір, що все колись минеться,
Бо до часу це зло, до певних пір,
І вже от-от й нам сонце посміхнеться.

Тихіше, серце, сильно не товчи...

До ниточки... Ваша

Я пропахла до ниточки Вами,
Навіть серце дурманить парфум...
Залишилися сни тільки снами,
Й силуети нас двох серед дум.

Я пропахла до йоти, до грама,
Як забути тепер Вас, скажіть?
У думках шлю свої телеграми,
Тільки й мрію про зустріч, про мить...

Тільки час невблаганно тікає,
І годинник відмірює дні.
Я й сьогодні Вас знову чекаю,
Бо без Вас так тривожно мені.

Одинока вже вистигла кава,
На столі догорає свіча,
Та розлука гірка і лукава,
Вечір. Втома. І я жду дзвінка...

Я ж до ниточки Вами ще марю,
І душа не сприйма доль сюжет,
Що між нами незвідані далі,
В сто колонок місцевих газет.

І між нами стрімкі магістралі,
Кілометри дротів. Телефон...
Мрії всі перейшли у печалі,
Залишивши запитань вагон.

Я пропахла до ниточки Вами,
Марю, мрію... Я Вами живу!
А між нами... Що зараз між нами?
Тільки рідкісні дні в рандеву...

Пустота в людях

Мене вбиває в людях пустота,
Бездумний вир також мене вбиває,
Порожніх слів гнітюча марнота
В повітрі часто поміж нас літає.

Мене дратує суєта суєт,
А ще тоді, коли за правду – в пику!
Коли на вигляд, нібито естет,
А от душа порожня і безлика.

І нагнітає біль за свій народ,
Не за таких наших дідів вбивали!
Не ждав ніхто блискучих нагород,
А просто йшли і волю здобували!

Мене вбиває в людях їхній світ,
Й сама, я знаю, не зміню нічого.
Бо кожен сам за своє дасть одвіт,
Бо правда буде тільки там, у Бога...

Мене вбиває в людях зайвий лоск,
Байдужість, ніби «моя хата скраю».
Не там йдемо і летимо з орбіт!
Бо зовсім інша стежечка до раю...

Та й досі в мені ще горить вогонь,
І досі вірю (так, ще досі вірю!)
Востане з попелу замучений народ,
Бо здатися не хочем! І не вмієм...

Німе

Тремтить від холоду придушене нутро,
Зорить від відчаю сльоза на чорних віях,
Де вчора мрій мішок, сьогодні – нуль, «зеро»,
Де вчора казка, нині вітер віє...

Ховався спомин вогником в душі,
Торкався спомин хмаркою до думки,
Та все лишень – холодні міражі,
Та все лишень – несмілі візерунки.

Ти знову плачеш, знову щось не те,
І вкотре гне батіг розчарування,
Вчорашнє небо було голубе,
А нині? Нині грози йдуть від рання.

А знаєш, та гроза не назавжди,
Бо після неї вигляне веселка,
То ж сльози витри й музику ввімкни,
Твоє життя – твоя в саду фіалка!

Вона

Вона збирає радості в кулак,
По крихтах сонце гріє у долонях,
І вірить в забобони й дивний знак,
І любить роздивлятись в полі сонях.

Вона живе і тішиться життям,
Не нарікає на похмурі днини.
Хоч інколи зривається на плач,
Та вірить в щастя вірою дитини.

І знає точно, що пройдуть дощі,
І сонце вигляне на небо синє знову.
Вона ще вірить в казку і міражі,
Вона ще вірить в відданість любові.

І навіть в дні, коли болить душа,
А в серці тягарцем образа тисне,
Вона здаватися ніяк не поспіша,
Вона ще вірить: то все ненавмисно...

Вона живе і в цьому її суть,
Вона ще вірить – в цьому її сила.
І хай би як в душі вулкани б'ють,
Вона живе! І пне життя вітрила!

Бути Жінкою...

Бути Жінкою – вміння вірити,
Зорям мрії свої довірити,
Ночам сни розказати пошепки,
І любити цей світ хоч трішечки.

Бути Жінкою – вміти плакати,
Бо в житті може бути по-всякому.
І чекати, що дощ закінчиться,
І що сонячне буде проміннячко.

Бути Жінкою, значить феєю,
Із дитячими навіть ідеями,
І з думками, що з вітром крутяться,
І блукають по сонних вулицях.

Бути Жінкою – світом в сяянні,
Комусь – грішниця в непокаянні,
Комусь ангелом у окриленні,
Хто безсилий, то тому силою.

Бути Жінкою – бути мамою,
Для дитини – її розрадою,
З чоловіком іти незрадливо,
Бути Жінкою – бути радістю.

І вмикати на гучно музику,
Кожну справу в'язати «вузликом»,
Кожний день бути, мов пружиною,
Бути Жінкою – бути дружиною.

Бути Жінкою – бути ніжною,
Серед літа – зимою сніжною,
Серед зим – сонця променем,
Навесні – щастям повені.

Бути Жінкою – стати піснею,
Комусь – ранньою, комусь – пізньою,
Бути Жінкою – то особливе...
Жінка світ робить сильним й щасливим!

Білий аркуш

Білий аркуш... І то не новий папір,
Білий аркуш, без пам'яті доля.
Тільки чорним знаменням по ньому узір,
Тільки чорним на білому зорі.

І в уяві малюємо карти свої,
І в уяві складаємо пазли,
Де без воєн зростали малими ми,
Де знайомі райони й назви.

Білий аркуш... Здається, малюй досхочу,
Викарбовуй свої картини,
Тільки ти на малюнку не чуєш плачу
І знаєш про біль дитини.

Тільки там, на малюнку, не зміниш подій,
Не впізнаєш, де блудить зрада,
Де ховається справжній голодний змій,
А де друг спішить на пораду.

Поки день ще вітає цей світ теплом,
Поки мрії збуватись готові,
Білий аркуш – то твоє, друже, єство,
Що чекає добра й любові.

Ти зумій пронести ту любов до кінця,
Бо від тебе малюнок залежить,
Білий аркуш – то світ на долоні Творця,
Ти ж малюй його так, як належить!

Не так нас вчили...

Якось все не так, як нас учили:
Десь поділась з світу доброта,
Щирість у стосунках десь поділась,
Й вірності між друзів вже нема.
Якось все не так, як нам казали:
За добро добром не платять вже,
Ми колись образи пробачали,
А тепер в образах лиш й живем.
Друзі нас не чують у проханнях,
То й не друзі, так, знайомі лиш.
Зрада підкрадається в кохання
Й на kota уже полює миш.
Якось все не так, як нас навчали:
Догори ногами в світі час,
Ми ж пливем між долі берегами
Ми пливем... А час втікає наш.
От й дивлюсь, стараюсь щось змінити,
Й раптом розумію, що слабка!
Я сама не зміню цього світу,
Як русло не змінює ріка.
І болить тоді душа безміри,
Коле скалками у серці і щемить.
Бо не світ такий! В нім ми – вампіри,
П'єм із нього кров, а він терпить!
Але ж нас не так усе навчали!
І не так нас вчили в світі жити,
Ми ж немов озлоблені шакали,
Захотіли всесвіт підкорити.
Та падемо... Так, падем в безодню,
Та не пізно відростити крила!
Не чинімо зло уже сьогодні,
І вже завтра буде в світу сила!

Хресна Дорога

Пилат сказав: «Не бачу в Нім вини!
І мию руки у воді, не в крові! »
А люд скажений говорив: «Розпни! »
Ісус стояв, позбавлений любові.

А вчора... Вчора кидали гілки,
Вклонялись, ликували і сміялись.
Сьогодні вигуки зухвалої юрби
Ісуса, мов списками, пробивали.

Важкезний хрест на плечі Він прийняв,
І йшов, щоб нам запевнити спасіння.
Він падав... Тричі... Тричі і вставав,
Він чув і сміх, і дикі голосіння.

Та раптом очі... Мамині... Святі:
«Прости, рідненька, що Тебе лишаю» -
Лише подумав... Сльози по лиці,
І Мати в натовпі, розболена до краю.

Кровавий піт, вінок терновий, пил –
Болить душа, кати ж лише регочуть.
Без страху жінка йде в ворожий тил,
Бо допомогти Христу своєму хоче.

За добре серце Бог, що вкотре впав,
Із крові витира Своє обличчя,
І Вероніці хустку повернув,
Й на згадку образ залишив Всевишній...

Не може йти, паде в дорожній пил,
Кати ж бояться, що помре в дорозі,
Та раптом Симон, що ішов з полів,
Несе хреста, бо бачить силу в Бозі.

Кричить юрба, скажена до країв,
Жінки ж побожні плачуть і ридають.
Ісус їх заспокоїти поспів,
Бо що їх жде – самі іще не знають.

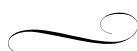
Болить... У Бога теж болить,
Бо зранене до невпізнання тіло,
Зривають одіж з Господа на мить,
Кати, кати... Не гоже ваше діло!

Болить... У Бога сльози, а чи кров?
Лише вуста ще моляться всесильно:
«Прости їм, Отче! В Тобі ж бо любов!»
О, люди! Ви дурні, чи божевільні? !

О, люди! Ви на хрест судили Світ!
Ви розіп'яли Бога, що безгрішний!
О люди... Ви прокляли весь свій рід,
Не подумавши, зробили суд поспішний.

О шостій рівно Бог забрав Його...
Щоб вже за день воскрес у світлі слави,
Ісус помер, нам залишивши страх,
Бо смерть Його – юдеям за забаву...

Коли ж у церві вдарить гучно дзвін,
І люд прокинеться, бо скільки можна спати?
Христос воскресне! Прийде в кожен дім,
Щоб свій народ продовжити спасати!

Кажіть в очі

Кажуть у спину не те, що в лице,
В очі ж всміхаються мило.
Грішне сприймають за чисте й святе,
Розум замінює сила.

Вчать тільки жити і судять, бува,
Зовсім забули про вірність –
Дружбу дитячу стирає нова,
Міру вбирає безмірність.

Думаю, де ж все поділось Ж И В Е? ? ?
Холодно стало у світі,
Де все несправжнє, якесь снігове,
Там, де росли колись квіти.

Горло стискає спазмом, болить,
Звідки в людей стільки злого?
Бо ж забувають: життя – наче мить,
Кожен пантрує лиш свого.

Каменем в грудях нутрує душа,
Вулканом вибурує серце,
Хтось вже на когось гострить ножа,
Хтось вже на когось бреше.

Отак і живемо... І з нами й без нас,
За звичкою зранку встаємо,
Та тільки от серце не терпить прикрас,
В які ми його зодягнемо.

Для подруги В.Матвіїв

Коли у квітах потопали трави,
І сонце усміхалось крізь гілля,
І пташки свої трелі щебетали,
Тоді Твоя всміхнулася Зоря... .
І пробудився світ, замайорився,
Коли на землю перший квітень став,
Твоїм теплом із серця збагатився,
Тебе Господь в чоло поцілував.
А Ти росла... І ще не знали люди,
Що в Тобі щирість мальвами цвіте,
Що Твоє слово комусь ліком буде,
Що Твоя віра – в слові проросте.
А ти росла... Робилась файна дівка,
Кохання, мрії, доторки руки –
Зустріла долю, свого чоловіка,
А потім діти... Так ішли роки.
І ось тепер і я Тебе зустріла,
Хоч кажуть, дружби між жінок нема,
То все слова, а справді – я радію,
Що в мене Ти є, подружко моя!
Сьогодні, в день весняний, гожий,
Дозволь вітати щастям і теплом,
Хай будуть квіти (й поцілунки, може?)
Хай світ Тебе омріює добром.
І все хай буде так, як Ти захочеш:
Любов рікою ллється крізь роки!
Хай серце довго пташкою тріпоче,
А вслід не раз глядять чоловіки!
Іди в житті упевнено ходою,
І знай, що тільки Ти така одна,
А ззаду Ангел йтиме за спиною,
Щоб тільки в щасті Ти завжди жила!

От люди? !

От що за люди – все то їм не те:
В сусіда хата більша, жінка краща.
В сусіда краще і мітла мете,
От що це з нами? Не збагну нізащо.

Шукаєм скалку в інших, а самі
У своїх душах носимо колоди.
Ми других топим у в'язкім лайні,
Самі ж чекаєм слави й нагороди.

Живем, живем, забувши суть життя,
Осудим ближнього, хоч краще би й змовчати,
Забули вже про власне каяття,
Простіше всім «кістки перемивати».

От що за люди – грішні, не святі,
Та святості шукаємо не там ми.
Нам світяться гріховні міражі,
І виверження з душ нечистих магми.

От що за люди! Сорому нема,
А язики, як помело безкосте.
Бездумні люди, вдуматись пора,
Що, може, вам гріхів вже ваших вдосталь? !

Не буде так, як у сусіда в вас,
Бо різні в кожного в житті дороги!
І кожний свій рахує в долі час,
Де є й безпека, є й перестороги.

От що за люди? В храм ідем, як в цирк,
Щоб осудити, хто і в чому нині,
А Бог мовчить й не знає зла причин,
Бо Він для щастя все дає людині... .

Вітром до скронь

Весняним вітром доторкнуся скронь
І променем приляжу на рамена,
А в серці тихо пломенить вогонь,
А в серці щастя досі незбагненне.

Лиш подихом в цілунку розіллюсь,
Лиш поглядом до мрії дотулюся.
З тобою поряд болю не боюсь,
Тобою, наче медом, я уп'юся.

Де сонце на спочинок ночі йде,
І місяць зачіпається дугою,
В свої обійми огорни мене,
І від незгод всіх затули собою.

Весняний вітер нам розкаже все,
А промінь сонця ніжно обігріє,
У тиші ночі обійму тебе,
З тобою знову, любий, тихо мрію...

Не зручна для багатьох

Я знаю: не зручна для багатьох,
Та я не крісло й не диван, їй-богу,
Якось живу сьогодні поміж вас
Й щодня торую в світ свою дорогу.

Думки фільтрую і слова також,
Бо, знаєте, доволі їх зібралось.
Є і такі, що не вартують й гріш,
А є й такі, до котрих прислухаюсь.

Та я у світі не вгоджу для всіх,
Бо вороги є навіть в королеви.
Когось дратує мій щасливий сміх,
А хтось в нім чує річку кришталеву.

Я не стараюсь бути всім зручна,
За рамки звикла змалку виходити,
А може, в справжніх рамок і нема,
Бо як тоді на повні груди жити?

З особистого архіву Івонни Білоган

Сонце в долонях

Сонце в долонях, небо на душу –
Весь негатив я із себе обтрушу,
Всі неприємності зірву листками,
Десь за краї відішлю телеграми.

Вберусь у сяйво, наче в сукенку,
Нинішній день розів'ю як цукерку,
З смаком кавовим (може, малини?)
Я це життя так люблю, мов дитина.

Знаю, що світ не завжди веселковий,
Настрій у світу не завжди казковий,
Тільки от що: світ не винний у тому,
Ми ж його творимо, кожний із дому.

Ми ж його творим, як вмієм (не вмієм),
Добре зерно не завжди вдало сієм.
Хочем, щоб те проросло в світі добре,
Змалку гартуємо серце хоробре.

Так в парадоксах живем і ростемо,
Знаєм, де щастя та в тінь чомусь йдемо,
Часто кидаємо в крайності. Дивно...
Тільки чому так ставатись повинно?

Сонце в долонях хай сходить щомиті,
Серце хай буде для щастя відкрите.
Мріями ночі сповиті чарівні,
Будьмо дитячі і трішки наївні.

Я ж своє сонце несу тут, у серці,
Щоб те світило, мов «зайчик» в люстерку.
Сонце в долонях, в душі щира казка –
Цінуй в собі сонце, мій друже, будь ласка.

Жінка – кава

Жінка із присмаком кави...

Дивно, а чи не так?

Торкає намисто руками,

Ніби комусь дає знак.

Жінка із присмаком віскі –

То порівняння п'янке,

Ніби натягнута живка

Вена на шиї товче.

Жінка з смаком шоколаду

Манить, мов зірка з небес,

Щоб той, хто в пристрасть втягнувся

Пристратю знову воскрес.

Жінка зі смаком родзинки,

З запахом гір й чебрецю,

З поглядом хижої рисі

Долю малює своєю.

Жінка... То долі суцвіття,

Ніхто не збагне до пуття,

В ній день волошками квітне,

А зночі вже злива й гроза.

Жінка із присмаком кави

В намисті із радості днів,

З поглядом добрим й ласкавим,

Красива – без зайвих слів...

Алло...

Алло... Мовчиш? А й справді, що казати?
Ти все сказав, закрив усі замки,
От як тобі вдається все ламати?
І розставляти впевнено крапки.

Дивуюсь кожен раз з твого: «Буває... »
Бо ніби й не юнак, давно вже «за... ».
Та й досвіду в житті вже вистачає,
Себе ж поводиш, ніби ти хлопця.

Мій монолог, що зараз ось ти чуєш,
Десь занотуй, щоб знав, як «отченаш»,
Я ж зрозуміла: сліз ти не вартуєш,
Ти любиш «танці, баби і кураж».

Отак й живеш: де день – нові дівчата,
А за плечами років все ж багаж.
Алло... Мовчиш? А хочеться кричати?
Мені однаково... Прощай, дурненький паж!

Дивний дощ

Дивний дощ... Ніби мовчки ступає на дах,
Розсипає довкіль дрібноту кришталевих краплинок.
Дивний дощ... Комусь просто, а комусь – за знак,
Йде і йде... геть без пауз, без миті зупинок.

По вікні котить свої сльозинки – плачі,
І шумить, і шумить, не зважає на думку прохожих.
А десь там, за краєм, грім скида калачі,
Блискавично по небу на возі їх людям розвозить.

Дивний дощ... Але я так люблю дивний дощ!
В ньому велич якась, може, навіть сам того й не знає.
По бруківці товче, покриває запиленість площ,
Дивний дощ... Все погане змиває.

Розчинюся в дощі, геть зіллюся із ним в унісон,
І з душі, ніби в ду́ші, я вимию вікна та двері.
Й не впусщу більше я в свою душу незваних персон,
Буде чисто у вимитій, свіжій оселі.

А пізніше, коли дивний дощ перейде,
Я запрошу у душу співучі пташині квартири.
Я люблю дивний дощ! Після нього все в серці цвіте,
І я знову несуть на нові, ще не звідані злети!

Гірчить Чорнобиль

Гірчить Чорнобиль – боляче й тривожно,
Над попелом круками кряче час.
Й не знаєм вже, чого чекати можна,
Й від чого бігти в перехресті трас.

Гірчить Чорнобиль – в пам'яті лиш фото,
А в голові луна дитячий сміх.
Вбиває мирний атом нас ще й досі,
Лише не знаєм за який же гріх.

Минає час, і ніби то лиш вчора,
А вже за тридцять років відгуло.
Гірчить Чорнобилем – пекучим в серці болем,
То лиш здається, ніби зажилó...

Огорни

Котиться вечір на схилі ночей,
Місяць сміється зухвало,
Ти огорни мене сяйвом очей,
Щоб світу було нам мало.

Залпом запий присмак грішних думок,
Медом, що пахнуть, мов трунком,
Нам до бажання один тільки крок,
Ніч огорта нас цілунком.

Тиша німа, тільки двоє – то ми,
Падає млосно на плечі,
Ти у любов мене зодягни,
Тут тільки це є доречно.

Нас розділяє одна тільки мить,
Відстань – одне напівслово,
Серце товче, а у грудях щемить –
Ніч ця п'янка, волошкова.

Котиться вечір назустріч до нас,
Ніч осипає всіх снами –
Я перед тебе без йоти прикрас,
Та, що кохає без тями...

Мрійливо

Мохіто, пляж, безкрайність й синь небес –
Блукає мріями гарячий подих літа,
І в мріях тих зустріла я тебе,
А ти мовчав... І йшов назустріч вітру.

Між нами відстань в тихе: «Я люблю»,
І серце б'ється в мені стоголоссям,
Я перед тебе в напівтьмі стою,
А ти вплітаєш зірку у волосся.

Солодка втома з присмаком лате,
І вир гарячих слів вляглись на душу,
Коли нас гріло сонце золоте,
Ти прошептав: «Я спокій твій порушу».

І понад нами непідвласний час,
І понад нами непідвласні ночі,
Томився пляж під тихий блюз (чи джаз?),
Коли дивились двоє – очі-в-очі.

Мохіто випите, до грама, до країв,
Лиш тихий джаз (чи блюз) не стих і досі,
Тебе кохаю понад все з світів,
І пляж люблю... І зірку у волосі...

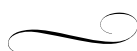
Вишиванка

Лягали хрестики на біле полотно,
З-під рук мережкою злітали в небо птахи,
Від того у душі моїй тепло,
Коли я бачу ці столітні диво-знаки.

Так хрестик хрестиком у вишивці життя,
Мов талісман, для мене вишиванка,
У неї давності і терміну нема,
У ній і сум ночей і радість тиха ранку.

У вишиванці код моїх дідів,
У вишиванці сила мого роду.
Мій нарід споконвік її носив,
У вишиванці здобував свободу.

Лягали хрестиком роки і вир століть,
Мережкою злітали долі-птахи,
Нас досі береже від лихоліть
Код вишиванки – давні диво-знаки.

Люди НЕ бджоли

Люди-бджоли... Чи так: люди не бджоли,
Бо у бджіл свій статут, свій фасон,
Я ото їх життя, певно, не зрозумію ніколи,
Як у них на все час є: на працю і сон.

Нам би вчитись у бджіл світ любити без фальші щосили,
Нам би вчитись у бджіл день прожити не просто, бо «день»,
І до сонця зносити свої працею томлені крила,
І по правді лиш жити... По правді би жити лишень.

Нам би вчитись у бджіл до чужого не лізти й на йоту,
А своє пантрувати, чуже не завжди кращим є!
І тоді мед для бджіл – нам добро в нагороду,
Тільки б вчитися нам! І любити до болю своє.

Бджоли-люди... Чи радше би: бджоли не люди,
В них своє, Богом міряне в праці життя.
Тільки так: доки бджоли літати ще будуть,
До тих пір маєм час все змінити в собі до пуття!

Все буде добре!

Де падав дощ, там завтра буде сонце,
Де яма є, там буде завтра ліс!
Лиш встигнути б відкрити всі віконця,
І встигнути б позбутись сірих сліз.

Болить від впадку зранене коліно,
І серце коле, наче там голки,
Образи геть! Їх бути не повинно,
Так жити легше, де ясні думки.

Коли, здається, виходу немає,
І буревій зневіри гне і гне,
Я очі вгору свої підіймаю
Бо там чекає сонце золоте.

І так іду – без зла і негативу,
Лиш за свої горою постою!
Люблю життя, його щоденну зливу,
І щирість днів цього життя люблю!

Для Гутовської С.

В травневий день, коли цвітуть сади,
Томилось сонце на високім небі,
У день такий на світ з'явилися Ви...
І усміхнувся світ такій потребі...

Росла чарівна дівчинка собі,
Всім дарувала свій чарівний усміх,
На стежці в неї крокуси цвіли,
І йшов за нею завжди щирий успіх.

Росла, мужніла, квітла, наче май,
Замайорилась, завітчалась доля!
Ішла собі, ясніша, ніж ручай,
На повні груди аж вдихала волю.

Сьогодні шлю до Вас свої слова,
Бажаю лиш добра і миру в серці!
Хай не згасає Ваша теплота,
Хай щастя набирається в відерця!

Хай діти радують, онуки тішать теж,
А за спиною Ангел проводить,
І ще бажаю успіху без меж,
Хай чоловік всім серцем Вас кохає.

Я Богу дякую, що Вас зустріла! Так!
Бо Ви для мене «Живчик» і наснага!
Бажаю Вам, щоб долі Ваш літак
Літав щасливо, просто, як в забаву!

Хай ще безміри сходять радо день,
Хай ще доволі буде світлих ранків,
Люблю! Цілую! Шлю Вам свій привіт,
Багато літ прожити безустанку!

Роки-вода...

Як дивно... Роки, нібито вода,
Так пронеслись, неначе би й не було,
І я, ще ніби, дівка (молода),
А й діти підрости... Літа майнули...

Дивлюсь на доньку: викапана я,
І ті ж манери, ті думки, що в мене,
Та доля в неї все-таки своя,
І погляд свій, і стежка в світ –зелена...

А де ж роки? Де час, коли ще юнь,
А де ж ті дні, коли до щастя – йота?
Я оглянулась... Вітром віднеслись,
Й не вернуться, не треба їй і злота...

А я й не жúrюсь: то ж усе моє!
Роки, літа і зими, ночі й ранки!
Я Богу дякую за те, що маю все,
Що ловлю «зайчиків» яскравих на фіранці.

Що бачу день, що мама, що люблю...
За все спасибі – все то дар найвищий.
Я день, як мить сприймаю і ловлю,
І п'ю до дна його, як морс із вишні.

Як дивно... Роки, нібито вода,
І зморшки трішки сіли на обличчя.
Але в душі я й досі те дівча,
В якого досі ллється з серця пісня!

Секунди

Хтось скаже: в секунди немає буття,
То так, тільки раз – і не стало,
Та комусь секунда міняє життя,
Для когось і рік – то є мало.

Бо час – то пісок, що крізь пальці тече,
Не владні його ми спинити.
Та інколи в грудях чогось так пече,
Від відчаю хочеться вити.

І раптом – секунда – і все на місцях,
У своє русло ми стаємо,
Лиш треба із серця прогнати весь страх,
Що часто у собі несемо.

Бо саме в секунді і все те життя,
Бо саме у ній наші долі.
Хоча і назад вже нема вороття,
Цінуймо ці крапельки волі.

Хтось скаже: секунда не має буття,
А ми ж вміймо бачити щастя,
У сонці, у квітах і навіть в сльозах...
Тоді все на світі нам вдасться!

Не вчіть...

Агов, про що ви? Знову лиш наука
Як мені жити, що казати, де.
Та тільки вам позакладало вуха,
Бо я ж казала – ваше не моє!

По вашій стежці я не йшла ніколи,
І ваші каші не в моїм смаку,
У мене зовсім різні з вами долі,
Пильнуйте своєю, я ж буду своєю.

У ваші справи зроду я не лізла,
Бо що чуже – я не цікавлюсь тим.
Та й не люблю я моду ще колишню,
Думки свої засмічувати всім.

Сміюсь зі слів, що (може) навіть ранять,
Але звикаю з думкою – бува...
Чекаю сонце я щодня, щорання,
Тоді ж душа від болю ожива.

Так що, не треба, не журіться моїм,
Так, як у мене, вам не до снаги,
Тому живіть своїм життям у долі,
Мені ж дозвольте свою стежку йти.

Не відштовхуйте зверхністю...

Завжди відштовхує мене у людях зверхність;
Зарозуміість, тільки власне «я».
Й ніяк не зрозумію я уперто,
У чому суть такого почуття?

Та всі ми рівні й ходимо «під Богом»,
Одна земля і небо – спільне все!
Ми топчем шлях з порогу до порогу,
І кожен свій у долі хрест несе.

До чого всі ці пафоси й статути?
На п'єдестал самі себе ведуть.
І п'ють, і п'ють з неправдою отруту,
Хоч їм здається, що то славу п'ють.

Самі собі дарують нагороди,
В мережах фото з підписом якимсь,
Отак й живуть: бредуть в нечисті води,
Й себе в обмані своїм топлять тим.

Та чути б вам не тільки власний голос,
Та бачити б не тільки власне «я».
І тамувати б в душах своїх голод,
Й стриножити ту гордість, мов коня.

Та бути би простішими до світу,
Дивитися на других не з висот,
За все, що робите, настане час одвіту
І прийде час до справжніх нагород!

От тільки б мати не старіла!

От тільки б мати зовсім не старіла,
От тільки б її весни ще цвіли,
От тільки би зима не ворожила,
От тільки б очі всміхнені були.

От тільки б осінь не білила коси,
І зморшки не сідали на чоло.
От тільки б срібні ще дзвеніли роси,
І Ангел мамі підставляв крило.

Бо що дитині, поки мама з нею?
Бо що дитині, поки мама є?
І небо схилить з ранньою зорею,
І в жмені зловить сонце золоте.

От тільки б ще зозуля накувала
Років багато, сотні нових мрій.
От тільки б мама довго проживала
І дарувала милий усміх свій.

Щасливі ранки з маминого слова,
У мирі дні із мами молитов.
Даруймо мамі більше днів з любові,
Щоби раділа мати знов і знов.

От тільки б мати зовсім не старіла,
От тільки б мати довго ще цвіла,
Бо ми до того часу в світі діти,
Допоки матінка у нас жива.

Тут така краса...

Мій любий Боже, тут така краса,
Що все навкруг здається неважливим.
Тут гори підпирають небеса
Й дарують незбагненну досі силу.

Своя тут правда і своя печаль,
Чи й ні, печалі тут немає...
Лиш гори й я, і синя-синя даль,
Від неї гаряче, від неї й завмираю.

Від неї млію і тремчу бува,
Та лиш у ній знаходжу спокій сущий.
Мій любий Боже, тут така краса,
Вдихаю запах вітру з гір все дужче!

Мій любий Боже! Бережи її,
Оту красу, ту землю, ті народи...
Хай буде все по воленьці Твоїй,
Хай буде все... І кара, й нагороди.

І не важливо, літо чи зима,
Чи по снігу, а чи по травах й квітах,
Мій любий Боже, тут така краса,
Що хочеться безміри в щасті жити!

Мамина вишиванка

Вишивала мати доні вишиванку,
Вишивала хрестиком, доленьку вела.
Вечір плавно переходив до ясного ранку,
Вишивала мати й пісню ще співа...

Так лягала доля маминої мрії,
Так лягала віра, так лягло життя.
Вишивала мама зоряні надії,
Мати у сорочку щастя заплела.

Майоріло жито в вишиванці сонцем,
Волошковим небо журавлі неслись,
І всміхалась казка в мамине віконце,
Мама вишивала свого щастя мить.

Вишивала ненька доні добре слово,
І любов до світу мальвами вшива,
І садок з дитинства, що втопав у цвіту,
Щоби її донечка в радості жила.

Вишивала мати доні світ широкий,
І стелила мати молитвами шлях.
Мамина сорочка серце гріє й досі,
Мамина молитва й досі на вустах...

Не люблю писати про війну

Я не люблю писати про війну,
Мої ж слова не змінюють нічого,
Так само гинуть хлопці молоді,
Бо ж справ ніхто не мав й нема до цього!

Я не люблю писати про війну,
Синів матусі не вернуть словами.
А біль у серці так горить вогнем,
І б'ються дзвони в голові думками.

Я не люблю писати про війну,
Бо та війна болить, пече, мордує!
Бо та війна кричить понад світи,
Та тільки крик той все не ті з нас чують.

А небо й досі зранку голубе,
А сонце й досі сходить, як сходило,
Лиш той юнак не встане із землі,
Якого куля снайперська убила.

Лиш мати не втамує в серці біль,
Та що там біль! Не вигоїться рана,
Яка ятрить і муля звідусіль,
Яка не знана вражому тирану!

Я ж не люблю писати про війну,
Я лиш в молитві запрошу у Бога,
Щоби з війни усі прийшли живі,
Щоб не стелилась з крові й бід дорога.

Щоб мати не вбирали чорний шаль,
Щоб батько не ридав над тілом сина.
Бо гине нація, на превеликий жаль,
Бо гинуть діти твої, Україно!
Я не люблю писати про війну...

Україночка

У промінні сонячним я купаюсь зранку,
Одягаю з радістю свою вишиванку.
І під небом голубим йду до мрії літа,
Бо я україночка! Я – дитина світла!

Бо я в мамі донечка, татова краплиночка,
Напуваю райдугу, зустрічаю дниночку.
Я радію сонечку і дощу тепленькому,
Я дитина сонячна – татова і неньчина!

Заквітчаюсь мальвами, усміхнуся щиро,
І під пісню мамину всім бажаю миру!
Щоб ніхто не плакав, щоби не журився,
Щоби українцями цілий світ гордився!

Зичу в сонця променів, щоб сіяти зоряно,
Хай же буде радісно, хай не буде воєн вже!
Хай нам світить сонечко й доля усміхається,
Я ж бо – україночка! І я цим пишаюся!

Долю вибирати

От як би долю вибрати могли?
От як би долю вміли розпізнати,
То, певно, би перебрали світи,
То, певно, би навчилися й літати.

То, певно, би зоріли каганцем,
І в напівтьмі шукали би проміння,
І бігли би на край землі бігцем,
Лише б ту долю бачити в світінні.

От тільки долю вибрати - не нам,
Та доля наша виписана Богом.
Яка кому – без сліз чи гірких драм,
Та доля наша з самого порогу.

А я за долю дякую безмеж,
У Бога, певно, були свої плани,
Бо крізь болючі терни до зірок,
Я йду, минаючи густі тумани.

Мить кохання

Зомліла мить у терпкості цілунку,
Застигла мить у спокої й теплі,
Я зіп'ю з вуст твоїх терпкого трунку
Щоби не впасти в спразі до землі.

І в погляд твій я огорнусь до пліч,
І затамую йоту цього щастя,
До трепету жагуча й млосна ніч
Зірковим маревом у пристрасті воздасться.

Замріяним дощем впадуть зірки,
І наша мить, що тамувалась зночі
З'єднає дві закохані душі,
Котрі щасливими до віку бути хочуть.

І будуть розлітатися світи,
Й годинники зупинять хід, їй-богу!
Бо біля мене ти... Назавжди ти
Тамуєш страх і женеш геть тривогу.

І буде медом пахнути полин,
І буде місяцем чіпатись ніч у коси.
В цілому світі ти такий один,
Мій ніжний мрійник, що збирає роси.

Тонула...

Тонула... І падала птахом без крил,
І билась, мов риба об кригу.
Сміялась в істерії, що було сил,
Читала прочитану книгу.

І вірила. Просто хотіла того,
Бо змучилась жити без віри.
Шукала ледь подумки в кожному «свого»,
І в людях не знала міри.

І просто ішла навмання, без «джі-пі»,
Закинувши геть навігатор.
Топтала стерню, оббивала ступні,
На долю не вміла спирати.

Тонула... В сльозах про безвихідь, бува,
І плавати так й не навчилась...
Боліла нерідко її голова,
Бо скільки вже неї билась.

Об зверхість людську, об печалі, плачі...
Об просто байдужість без міри.
Ще й досі лишились сліди на плечі
Від ременя зла й недовіри...

Тонула... Та доля давала їй шанс,
Й вона захотіла так жити!
Та жінка і досі десь є поміж нас,
Що учить нас світ весь любити...

Останній дзвінок

Продзвеніли роки, пронеслись, наче коні, шалено,
Пролетіло дитинство, вже юність ступа на поріг.
Діти геть підросли, стали майже дорослі, о нене!
І спішать... Йдуть зі школи на сотню доріг.

Заплелось у волосся дитинство те росами в квітах,
І присіло молочним туманом на серці
(чи трохи й жалем?)

Солов'їними трелями день у зеленому листі
Затаївся, либонь, як і спогади в душах, і щем.

І дзвенить десь дзвінок... Він для когось сьогодні останній,
Школа, наче й не хоче пускати своїх діточок.
Тихий звук магнітол... Звук то вальсу прощальний.
Прощальний...

У доросле життя випускник стане впевнено крок.

А сьогодні дзвенить той останній дзвінок в рідній школі,
І сльозинкою скрутиться тиха дитяча печаль.
Та не вернуться роки за партою більше ніколи,
І дитинство услід тільки скаже: «Мій друже, прощай... »

І по-іншому геть буде сонце сходити й сіяти,
І по-іншому буде текти і життя течія.
Тільки школа їх буде щоразу стрічати,
Як матуся, що жде із дороги додому дитя.

На жаль

На жаль, не тим я вірила щораз,
На жаль, не тих я друзями назвала,
А доля розкидала в світі нас
І кожному своє панно роздала.

І малювали хто до чого звик,
І розкладали карти у пасьянси,
У круговерті змінювався лик,
І в кожного свої жевріли шанси.

І кожен називав себе «дружбан»,
Але коли боліло серце в грудях,
То тої дружби розбивався збан,
І лиш «привіт» було. І те на людях.

І от, на жаль, я вкотре обпеклась...
Бо віра в дружбу й досі ще не згасла,
Бо ще той вогник тліє поміж нас,
Шукаю десь той вогник, наче щастя.

Але, на жаль, як кажуть, є що є,
Щоб було добре, треба заслужити!
Хто що навчився, те в житті й несе,
Лише б людину в собі не згубити...

Боятися правди

Боятися правди ті, хто не при ній,
І б'ють у дзвони, роблять з себе жертву.
Ворожать на ромашці: свій-не-свій,
А в очі – то мовчать. Отак... Відверто.

У всіх гріхах всі винні – не вони!
До критики відносяться вороже.
І змінюють посади, як штани,
Та от сказати правду їм не гоже!

Обкрутять так, що думаєш: гой-гой!
Зриваються на крик при кожному слові.
А ми мовчім! Бо що до того нам...
То ж мелеться не наше, так... Полова...

А ми мовчім! Хай буде й далі так,
Лиш би пізніше плакати не стали.
Бо що для них людина? То – простак!
Вони ж до неба (думають) дістали.

Вони ж собі підзавели «пі-ар»,
І ті піарять так, що «люди добрі»!
Усе чудово! Все без лишніх чвар,
Та лиш в «он-лайні» той піар хоробрий...

Бо все ж боятися правди, як вогню,
І досі б'ють у дзвони, що аж глушить!
Мовчать? Чекають? Що це? Не збагну...
Можливо, правда їх удавом душить? ? ?

Тепло то літо?

Тепло. Весна. Чи літо вже прийшло?
Ромашками вдяглись поля розлогі,
Дзвенить край тину чисте джерело
І віти клена шепчуть вздовж дороги.

У тихих водах топиться печаль,
Замріяним туманом мріє вечір.
Червневим соком полунична шаль
Лягає тихо на дівочі плечі.

Вишневим вітром ловиться зоря,
А місяць казкою вколисує бажання.
Два силуети. Ніч. Любов свята.
Признання. Щастя. Щире милування.

Малина пахне, що над тином ген,
І все здається досі небувалим.
І все тече бурхливим током вен,
Товче у грудях серце так шалено...

Тепло. Весна? Та літо ж вже прийшло!
І все довкола тоне в літніх росах,
Де про любов співає джерело,
І місяць заплітає щастя в коси...

Життя – дорога

Не розчаровуйтеся! Життя – бездонність,
Де кожен блудить свій широкий шлях.
Де в кожного є ще й перестороги,
І навіть біль, і навіть трохи страх.

Не розчаровуйтеся! Все можна пережити,
Лиш вірте в свою правду, свій талан!
Й навіть коли так хочем вовком вити,
І кровоточать сто болючих ран.

Не розчаровуйтеся! А вірте в свою долю,
У щирість друга, в золото полів,
У щастя вірте! В синю неба волю,
І сенс не кинутих на вітер просто слів!

Не розчаровуйтеся! Ми здатися не можем!
Бо не для того ми у світі цім!
Бо з нами правда! Поможі нам, Боже,
Не розчаровуватись у житті нам всім!

Іди!

Ідеш? Іди... Не треба зайвих слів,
Я зрозуміла: ти не вмів кохати.
Ішов у світ від моїх берегів,
Любов на стороні собі шукати.

Гулянки, віскі, танці до півдня,
Голодний погляд лева (так здавалось)...
І за кермом «залізного коня»
Багато панн на тебе оглядалось.

Летів в обійми все нових жінок,
Шукав вульгарної до приторності зваби,
А що тобі? Там серце – на замок,
І знову: віскі, дискотеки, паби...

А потім, мов облуплене щеня,
Знов прибігав, щоб я тебе зігріла.
А я на сході ще одного дня
Чекала і кохала – як уміла.

Ну що ж... Усе! Не говори! Мовчи...
Так не люблю твоїх неслухних реплік,
Між нами догорають он мости,
Й слова любові до дірок вже стерті.

Тобі у спину не скажу: «Стривай! »,
Та й не болить душа (доволі дивно).
Ідеш? Іди без вороття! Бувай!
Хай наші почуття приглушить злива.

Чого тобі, мій світе, не стає?

Чого тобі, мій світе, не стає?

Чого тобі, мій світе, ще замало?

Чи, може, сонце в тебе не таке?

Чи, може, в тебе люди щось украли?

Чи, може, в моря мало глибини?

Чи, може, в неба не стає безкраю?

Чи, може, змучився від чогось ти?

Чи, може, ти чогось від нас чекаєш?

Таки украли люди в тебе лоск,

І вичистили твої кишені до дірок.

І рвуть тебе, мов шмаття злісний пес,

Що й не лишають зірваних ганчірок.

Все їм не так... Все їм чомусь не те,

Шукають винного, бо сам себе не судить!

А ти, мій світе, гинеш і падеш,

І думаєш, чи схаменуться люди?

Чи вчують твоє здавлене виття,

Чи вбачать в небі сплакане обличчя?

А чи зуміють все твоє шмаття

Докупи зшити у кептар величний?

Чи розберуться в собі – не в тобі?

І чи навчаться, світе, тя любити?

Бо всі причини, світе, не в тобі,

Знайти які нам треба й зрозуміти.

Я знаю, що тобі не вистача,

Я знаю, світе, що для тебе треба!

Щоб була в люду світлою душа,

Тоді все буде добре, світе, в тебе...

Ніколи не слухай когось!

Ніколи! Чуєш? Ніколи не слухай когось!
Їм не твоїми дорогами йти без упину.
Їм не твоїми руками збирати грань,
Їм не твоїми очима дивитись на світ дитинно.

Їм не твої читати журнали й книжки,
І не твої кінофільми дивитись до ночі.
Їм не твої фільтрувати думки,
Їм би своє патрувати... Та ба, не хочуть!

Своє ж не видно, хоч більша, бува, біда.
Своє не можна чіпати, бо своє - ближче.
От і повчають, як нам іти й куди,
Хоч і самі, певно, ходять по днищі...

Чуєш? Ніколи! Ніколи не слухай їх!
Зорі так стали, що ти "неформат" для когось.
Щирість цінуєш, а не дурацький сміх,
Знаєш, що хочеш й вірно ідеш до цього.

Просто в житті багато таких розвелось,
Всіх лиш повчають, з думки стараються збити.
Ніколи! Чуєш? Ніколи не слухай когось!
Їм не твоїм життям доводиться жити!

Дочки-матері

Дивлюсь на тебе, наче в дзеркала,
І в синіх двох тону я океанах.
Бо ще, здається, й не старіла я,
А ти така доросла, доню, стала.

Лягає на плече густа коса,
І ніжний усміх ллється, мов рікою.
У тобі світ для мене ожива,
Ранкове сонце світиться любов'ю.

У тобі сяйво веселкових мрій,
Для мене ти – моя незрима радість.
Донька для мами – край її надій,
І тиха пристань на щасливу старість.

Дивлюсь на тебе – бачу я себе,
В твоїх очах – гарячий подих весен!
А доля пишно зорями цвіте,
А доля родить гронами черешні.

А ти мужній, не бійся йти вперед,
Моя молитва берегтиме спокій,
Моя молитва збереже тебе,
Й коли життя кидатиме уроки.

А ти не бійся, донечко, стихій,
З тобою я все подумки щохвилі.
А за плечами вірний ангел твій,
Не дасть упасти й подарує крила...

Линь до мене

Напиваюсь до оп'яніння,
Напиваюсь до сум'яття.
Не розіб'юсь я об каміння
Бо лікує слово «твоя».

Обпікаюсь об полум'я ночі,
Обгораю до тла, мов птах.
Тільки поряд з тобою хочу
Я літати у небесах.

Серед бурі черствого світу,
Серед шалу пекучих днів,
Розквітаю для тебе цвітом,
Тим, що ти так завжди хотів.

У твоїх гарячих долонях
Я зігріюсь в зимових снах,
Розквітатиму, наче сонях,
І світитиму у світах.

І як завжди я лиш для тебе
Розгортатиму неба синь,
Доки є у мені потреба
Линь до мене, мій любий... Линь...

Не стримує більше

Говориш, як завжди, мовчиш, як колись,
І вітер шепоче крізь ночі.
Та наше «навіки» кудись геть летить
І вже повертатись не хоче.

І я вже не та, та і ти не такий,
І навіть у поглядах холод.
Ти зовсім не мій, ніяк не святий,
Ти вже не тамуєш мій голод.

Пускаю від пристані слово «люблю»,
І навіть не боляче, віриш?
Бо наше кохання було з кришталю,
Розбивши, яке не склеїш...

Говориш, як завжди... А нині – мовчиш,
І я не шукаю ні слова,
Між нами морозно, і сто з лишнім тиш,
Така от виходить розмова.

Говориш... Мовчати тобі так простіш,
Бо все вже сказали раніше.
Бувай, мій колишній! Все буде «менш-більш»,
Ніщо нас не стримує більше...

Однокласникам

Згадую школу... Так щемно буває на серці...
Зовсім не тихі уроки, і сміх, і сльозу.
Повне... По вінця зі спогадів повне відерце,
А роки, то миті, які я у серці несучу.

Минуло... Злетіло... Закралось птахою в душу,
Лише фотографії інколи гляну, буває.
Школа... Дитинство і щирі усмішки друзів,
Все це ніколи не щезне, як зранку роса.

Доля у кожного різна, не ми нею крутим,
Все, що на небі задумане, несемо у житті,
Тільки і досі у нас ще живуть милі діти,
Ті однокласники – щирі, привітні такі.

Школа... Здається, не так давно була,
Знову поріг переступлю, а в серці щемить,
Я не забула нікого й ніщо не забула,
Школа... Дитинство... Уроки – це все наче мить...

Друзі, а ми ще і досі, як на випускному,
Очі так світяться щирістю, наче вогні,
Ми однокласники – діти єдиного дому,
З вірою в серці йдемо по широкій землі.

Не кажи, що важко

Ой, не кажи, що ти не владний світу,
Ой, не кажи, що ти безсилий тут!
Бо саме ти цвіт долі цього світу,
І твої очі радість всім несуть.

Ой, не кажи, що важко зараз жити,
Що всюди ціни заправляють всім,
Нас Бог створив, щоби Йому служити,
А це все значить – нас не кине в цім.

Ой, не кажи... Ти ще не бачив горя,
Та ти й не спав під вистріли «градів»,
І не шукав одну картоплю в полі,
І раз на добу ти іще не їв.

Ой, не гріши, а дякуй Богу завжди,
За кожна мить, за день, за неба синь.
За те, що можеш зранку в мирі стати,
І у молитві ти до Нього линь.

І будеш бачити: тобі всміхнеться доля,
По-іншому для тебе йтиме дощ,
Довкола так цвістиме жито в полі,
І навіть зеленішим буде хвощ.

І сонце сходитиме радісно й привітно,
У каві ранішній ловитимеш його.
Ой не кажи, що важко в цьому світі,
Бо Бог тебе хоронить від всього...

Не той...

Мовчить твій крутий телефон,
А ти так чекала – подзвонить.
Холодний і сірий перон
Проводить... Кохання проводить...

Шукаєш у поглядах свій,
В пересічних бачиш його лиш.
А в серці повзе горе-змій,
« Не він, знов не він», – ти говориш.

Отак... Знову, бачиш, збрехав,
І навіть дзвонити не хоче.
А може, тебе й не кохав?
Розбив тільки серце дівоче.

Порвав на шмаття душу він,
Терзав почуття, як газету,
У своє життя тихо вів,
Заковував, ніби в тенета.

І зараз ти, наче дурна,
Шукаєш його в перехожих,
Спинися! Любов не така,
Що тільки вас з'єднує ложе.

Любов у надчистих ночах,
У щирих словах, у обіймах,
У сповнених віри очах,
У силі плечей надійних.

Отак... Та любов не сліпить,
Дає навпаки лиш прозріння.
А твоє кохання болить,
І тліє... А де ж світіння?

Мовчить твій крутий «ай-пад»,
Ідеш по холоднім пероні.
Сама... Він не той, він чужий...
Як номер, що ще в телефоні...

Любити...

Любити... Бо що в цьому світі святіше?
Прощати... Бо що в цьому світі миліш?
І вірити... Що ще в нас є надчистіше,
Ніж душі у нас, а ми їх не чистимо більш...

А ми геть забули про правду між друзями й щирість,
А ми геть не вмієм до крихти віддати себе.
І вірити геть перестали у казку, в дитяче те диво,
І зовсім не те почуття по житті нас веде.

Поставили на п'єдестали ми гроші і славу – не щастя!
Шукаємо ідолів в кожному, хто багатіш.
Ідемо (бо треба), а не для душі до причастя,
І грузнемо в своїх гріхах все більше і більш...

Комп'ютери, гаджети нам вже замінюють друзів,
Розмови холодні, якесь не таке те «привіт»... .
Не щирість вже стукає в нас на порозі,
А в Бога болять... Не той він же створював світ!!!

Любити... Навчімося щиро любити!
І вірити – з віри в нас крила ростуть.
Бо щастя в простому – у мирі зі світом жити,
Бо щастя у нас! Така от простенька суть...

З особистого архіву Тетяни Шеленко

Я для тебе

Я у тобі томилася пагоном,
Я у тобі тонула зорею,
Я у тобі ховалась сонечком,
Коли ти називав своєю.

Я у тобі розбилась хмарою,
Я у тобі летіла птахою,
Я для тебе була єдиною,
А для когось якоюсь ніякою.

Я для тебе світала зоревом,
І до нині блукаю думкою,
Я для тебе ставала маревом,
Я для тебе була чаклункою.

І між нами сьогодні метрами
Розляглися дороги сковані,
Я для тебе ще пахну грейфрутом
І тебе так кохаю зоряно... .

Йшла до тебе

Стелила доля травами поля,
Вбирала доля квітами покоси,
А я ішла... До тебе я ішла,
Змочивши босі ноги в теплі роси.

Вечірнє сонце в піднебесній млі
Тулилось м'ячиком до хмари, як до мами.
А я ішла... Любов несла тобі
Крізь грози йшла, що лупали громами.

Коли світанком усміхався день
І ледь прокинулась земля від сну нічного,
Я йшла до тебе гомоном пісень,
Я йшла до тебе... Грішного й святого.

І раптом зупинилась вічна мить,
І стрілками спинились циферблати –
І час не час – спинився і стоїть,
А я прийшла, щоб віддано кохати.

Щоб ти самотнім у житті не був,
Щоб точно знав: не зраджу і не кину.
Від буревіїв затулю тебе.
Й коханням нашим я прикрию спину.

І обійму... Закутаю теплом,
Без тебе й дня прожити я не вмію,
До тебе йшла крізь бурі – на пролом,
Твоя назавжди – доля й світла мрія...

Чужі...

А ми з тобою і не розходились –
Ми просто розчинились у туманах.
Блукали зорями і сонцем сходили,
По хвилях бігали на океанах.

А ми з тобою не були парою,
То нині разом, то завтра – в роздріб.
Ми розліталися на небі хмарами
І розчинялися – кожен в собі.

А ми з тобою... А ми – окремо,
І кожен пише свою історію.
І кожен своїм життям живемо,
І кожен маєм свою територію.

А ми з тобою не розлучалися,
Бо ми відразу чужими були.
І не любили... І не прощалися,
Чужі... І долю не обманули...

Без слів

Ти, може, хочеш щось мені сказати?
Чи, може, краще помовчати нам?
І вірити, і віддано кохати,
Без слів, без зайвих слів і драм.

Моя опора у житті – у тобі,
І в тобі мить спинилась на льоту.
Так добре нам... У щасті нам так добре
І в теплі дні, в морози, і в сльоту...

Люблю з тобою бути в напівночі,
Стрічати сонце в збагрянілій млі.
Ти з напівслова знаєш, що я хочу,
Й даруєш світ цей грішний лиш мені.

Ти, може, хочеш щось мені сказати?
А, може, просто вдвох помовчимо...
Без слів навчились ми давно кохати,
Отак... Удвох й по долі ми йдемо...

Самотня жінка

Самотня жінка гостра, наче ніж,
У погляді ховається образа,
Іде упевнено, кудись туди – навстіж,
Хоч й душать, душать її горло спазми.

І думають, що сильна, наче сталь,
Ніхто її не зігне, мов лозину.
Але нікому, не збагнуть, на жаль,
Як важко в світі їй тримати спину.

Як важко проводити теплі дні,
Як важко зустрічати стиглі ночі,
І плавати по спорожнілім дні,
Коли душа у вир летіти хоче.

Самотня жінка... Стомлена душа,
Холодну каву п'є із філіжанки.
Своя з чужими, чи в своїх чужа,
І не дружина, наче й не коханка? !

Самотня жінка гостра, наче ніж,
Лиш посмішка без ноти на наївність,
Крокує впевнено кудись собі – навстіж,
Можливо, в цьому й є її чарівність? !

Прокинься, люде!

Прокинься, люде! Бог до тебе йде,
У сяйві слави нині Воскресіння!
Вже буйним квітом квітень он цвіте,
І будить наші душі до спасіння.

Прокинься, люде! Душу освяти,
Зірви із серця зла замок важкезний.
Вдихни на повні груди, оживи,
Хай біль тривоги із серця нині щезне.

Христос воскрес для тебе, грішний люд!
Щоб ти нарешті зміг спокійно жити,
Щоби тебе не брався в серці блуд,
Але щоб вчився Богові служити.

Прокинься люде! Годі спати вже!
Відкріймо очі, привідкріймо душі,
До нас сьогодні наш Спаситель йде,
Не будьмо горді, злі, а чи байдужі.

Христос воскрес! Воістину воскрес!
Хай нам молитва буде во спасіння.
Бо нині в світі чудо із чудес -
Величне й славне Бога воскресіння!

Не ті ми...

Не ті ми зовсім, за кого здаємося...
Так часто маски, посмішки слизькі,
Хоч повзаєм, та ні – літати рвемося,
І боляче товчемося до землі.

Бо полетіти зовсім не під силу,
Хоча і манить небо голубе,
Хоча й майструєм вправно собі крила,
Та все не те, панове, все не те...

Ми грішимо на світ, бува, у гніві,
А хто той світ зробив таким? Не ми?
Коли шукаєм щось нове, погідне,
І забуваєм, що ми є людьми!

Коли у слові «гроші» бачим всесвіт,
Коли у слові «дружба» - пустоту,
Тоді й незримо ті ми, ким здаємося,
Тоді і душу губимо свою... .

Не ті ми... Ні, не ті ми, любий друже,
Закам'яніли з гордості серця,
Зів'яли щирості пахучі ружі,
Стомилася від кривд усіх душа.

Ми не такі... І діти наші також,
А ми за приклад що покажемо їм?
А ми для них яким керуємось знаком?
Щоб крихт добра позасівати в них.

А ще є час... Є час себе змінити,
Збудити душі, що заснули в нас,
І доки сонце буде нам світити,
На все є час... На все добро є час!

Мороз в душі

Безжалісний мороз окутав день,
Сніги зорили в срібній акварелі.
Та той мороз не надворі лишень,
У душу також відкриває двері.

А там, в душі... А там цвіли сади,
Співали солов'ї чарівні трелі,
А там весна під небом голубим,
І вся душа, мов вишня на тарелі.

Дувнуло вітром, стихли солов'ї,
Зігнулись до землі пахучі квіти,
В душі хололо з подихом отим,
Й байдужість оселилася до світу...

Душа вдягла на себе бронь якусь,
І замість посмішки у маску зодягнулась.
Для чого тут? У чому її суть?
Замерзла вся і навіть не здригнулась.

Чи збайдужіла та людська душа,
Від заздрості, від ненависті й зради?
А той мороз завіяв не дарма,
Коли птахи співали серенади.

Душа зневірилась... Ото було й усе,
Тому й мороз серед весни постукав,
Вона відтане й знову розквітє,
Коли їй хтось простягне свою руку!

Тоді все буде так, як і раніше:
Морози щезнуть і вітри відступлять!
Душа щаслива буде. І сильніша,
Бо знатиме: її ще й досі люблять...

Все «на німо»

Все «на німо»... Так звикла давно,
Розкладаючи пазли у долі.
Тут світає, тут ніч загляда у вікно,
Тут сльоза, тут вже сміх – доволі...

Розбирала думки, що роїлись ключем,
Все складала у теки бажання:
У червону – все те, що для неї святе,
Тільки в чорну чомусь кохання.

Переплелось життя, перемелене вщерть,
Все складалось не так, як хотіла.
І багато було сліз і жертв,
І душа серед ночі боліла.

Билась зраненим птахом об вікна його,
І благала її залишити.
Ой, було в її долі! Багато було,
Лиш минуле не можна спалити...

Все «на німо» - сьогодні не виняток день,
До обставин звикати не треба.
Під знайому мелодію давніх пісень
Вигрібала все зайве від себе.

Тільки от де біда: ще пече її шрам,
Та й болить десь в душі. От задача!
Все «на німо» - без сліз і без драм,
Обіцяла, що більше не плаче.

Зліва в серці заколе і тільки всього,
А у дзеркалі – пані та й годі.
Все «на німо» - життя невідзняте кіно,
Що ніколи не вийде із моди...

А ти дзвони!

А ти лиш подзвони... Багато їм не треба,
Твоє: «Ну здрастуй, мам», - як медом до грудей.
А ти лиш подзвони, вони ж так ждуть на тебе!
Бо що цінніше є в батьків, окрім дітей? !

А ти лиш подзвони... Та що це є для тебе?
Спитай, як тато там, чи в нормі тиск його?
Вони ж за тебе всі молитви зносять в небо,
І плакали не раз... А ти й не знав всього...

Свої турботи всі не вирішиш назавжди,
І завтра буде день, і сотні нових справ,
Та пам'ятай батьків! Для них ти їх журавлик,
У тобі їхні сни і іскорка добра!

А ти лиш подзвони... Допоки є до кого,
Скажи, як любиш їх, приїдеш – хай лиш ждуть!
Бо крім батьків, повір, нема щось більш святого,
Бо для батьків у дітях весь світ і їхня суть.

Не забувай. Дзвони, допоки маєш кому,
Допоки мама є і тато ще живий,
Вертай на долі шлях, до батьківського дому,
Де пахне молоком куточок рідний твій...

Втікає день...

Дивись, коханий, як втікає день,
Як сонце низько голову схилило,
І ніби не життя, а мить лишень,
То тільки мить... А як заповонила???

Дивись, коханий, вечоріє вже,
І трохи нам туман присів на скроні,
Скажи, що любиш лиш одну мене,
Зігрій в своїх мої вогні долоні.

Усе було між нами. Все було...
Таке було, що й згадувати не хочу,
Та чвари згодом мохом поросли,
І зараз поряд ми... і знову очі-в-очі.

Усе було... Та осінь замела,
Як і колись, ми в душах молоді ще,
Хоча ранкова тягнеться імла,
Я їй кажу: «Чекай, не йди ще!»

Через роки нас випробував час,
І донька, бачиш, он яка красуня.
Любов жива, любов живе між нас,
А у доньці і є її відлуння.

І не біда, що день втікає наш,
Що нам уже не вісімнадцять, любий.
Біда лиш в тім, що часу вернісаж
В минуле нам квитків уже не купить...

Дивись, коханий, то втікає день...

Казанова

Ти – Казанова? Не сміши мене!
Ти навіть вслід йому не вартий стати.
Та ти і знаєш тільки, що твоє,
І як ти можеш з ним себе рівняти?

Ти – Казанова? Щось не вірю я,
Тобі про благородство щось відомо?
То якість чоловіча, не твоя!
Ой, йди, благаю! Ти ж спішив додому? !

Ха! Кажеш, зваба, то для тебе – ах!
Сміюся і дивуюсь – де ж ти взявся?
Скільком ти обіцяв носити на руках?
А сам от що? Та так – лиш вихвалявся...

Ти – Казанова... Казка, а чи міф?
Фантастика, скажу, відпочиває.
Та обдурити вмієш ти не всіх,
Бо хтось тебе, як комікси, читає.

Тобі до Казанови, як до хмар!
Навчився б в нього зовсім ти не зваби,
А от манери, бесіди – тих чар,
І говорити «жінка», а не «баба».

Щоб поглядом роздмухувати жар,
І щоб словами пестити, мов вітром,
Щоб поцілунків м'єдовий нектар
Вбирав кохання, мов гаряче літо.

І ще, щоб квіти! Квіти і слова...
Щоб мліли всі жінки, немовби п'яні,
Щоби від погляду крутилась голова,
А роси перлами світилися в тумані.

І ще щоб... Щось замріялася я,
І геть забула – ти ж не Казанова!
Бувай, юначе, я вже не твоя,
Хай друга твої слухає промови!

Ти? Казанова? Не сміши мене...

Слова, слова...

Слова, слова – порожні і німі,
Без сенсу, без обіцянок, без часу...
Холодні і голодні – не мої,
Слова, слова... Без племені і класу.

Без цінності, без вірності слова
Плетуть по світі свою павутину.
Мовчать тоді, коли у кухлі зла,
Регочуть, коли будуть їх не повинно.

Слова, слова... Зносилися, змелись...
Як попіл, рознесли по світу димом.
А пам'ятаєте, як вам жилось колись?
Як були ви щасливі, мов дитина?

А пам'ятаєте, як цінували вас?
Не розкидалися ні вправо, ані вліво.
І вас любили голих, без прикрас...
А пам'ятаєте, ви були особливі? !

Слова, слова... Порожні і німі,
Ваш час проблемкав. Тихо у кімнаті.
Чи то не час ще? Сонце у пільмі,
Слова, слова... Навчіть вас цінувати...

Люби не на словах

А ти мене люби не на словах...
А ти сумуй, коли не поряд, любий...
Хай та любов, що лине, наче птах,
В своїх обіймах нас обох голубить.

І без причини просто обійми,
Коли щось в серці защемить бувало.
Щоб стало тепло нам й серед зими,
Щоб наше щастя в душах заховалось.

А ти мене кохай! Кохай мене...
Мені твоя любов завжди в дарунок.
Й коли у серце смуток зазирне,
Хай стане ліком щирий поцілунок.

А ти мене люби не на словах...
Ми час назад, коханий, не повернем.
Підем удвох, за руку по казках,
Так до зірок, минаючи всі терни!

А ти люби мене... Не треба слів.
Бо ж про любов багато говорили,
Люби мене лиш так, як ти зумів,
Бо у кохання і без слів є сила...

Фото з особистого архіву Світлани Гутовської

Задумалась Жінка...

Задумалась жінка, що ще би їй дуже хотілось?
Про що думи-мрії вночі спати їй не дають?
Задумалась жінка, куди сни чарівні поділись?
Чому ночі теплі все менше тих мрій їй снують?

Сиділа в задумі замріяна веснами жінка,
І час зупинився, коли посміхнулась вона...
В долонях Творця світу цього мала намистинка,
Задумалась жінка, а день добігав до кінця...

Задумалась жінка, собі підморгнула в люстерко,
Щаслива і годі! Багата ж, бо має дітей!
Смакує коханням, що пахне, неначе цукерка,
І пристрастю мріють ще сотні і сотні ночей.

В очах грало літо, а в серці дощем спіли весни,
Роки, як роки – то числа маленькі і все.
Бо що ті роки, коли казка у серці чудесна?
Бо що ті роки, коли жінка, як ружа цвіте?

Не помітила

А ти й не помітила, як так все сталося,
Літо пройшло, осінь вітром ген дме.
Де ж те життя, що як дим розвівалось?
Де ж та весна, що ще в серці цвіте?

А ти й не помітила – вирости діти,
Он вже й онуки біжать до воріт,
Ти все життя крутиш-вертиш тим світом,
Лиш тільки б дітям був добрий той світ.

А ти й не помітила, як постаріла,
І в коси закралась димком сивина,
А жити коли, як вже зими поспіли,
От й маєш тобі! Не життя – дивина.

А ти й не помітила – зморшки-дороги,
І знов по щоці котить тихо сльоза,
«Бабусю, привіт! » – чуєш ти край порогу,
Смієшся: «Привіт! » – а на серці журба...

А ти не журиш, що життя, як погода,
Що діти дорослі (коли ж підросли?),
То, певно, і є в долі винагорода –
Дітей сміх й онуки – дають нам снаги.

А ти й не помітила, як усміхнулась,
Бо ж, справді, життя ти живеш не дарма!
Щаслива, що доля тебе не минула,
Й сьогодні у світі ти є не сама.

А ти й не помітила, так як й раніше:
В душі та, що й в двадцять була, пам'ятаєш?
Лиш серце болить за роками частіше...
А ти й не помітила... Що ж, так буває...

Зі святом, любі вчителі!

Посміхнулось сонце, згасло літо,
Жовтень фарби виніс і мольберт,
Вже зібрав букет з осінніх квітів,
Кличе на святковий всіх концерт.

Нині свято, нині гарне святе,
Навіть день, дивіться, он який.
Вчителів із квітами вітати
Жовтень йде в завісі золотій.

Вчитель – батько, вчитель – друга мати,
Вчитель – поводитир в цікавий світ.
Він навчить, що нам потрібно знати,
У душі розтопить словом лід.

На порозі школи діти знову,
А у вчителя усмішка знов цвіте,
Вміє він підтримати розмову,
Вміє він закинути слівце.

Дякуємо за безсонні ночі,
За любов, за витримку й підтримку,
Ми бажаєм вам, ні! Дуже хочем,
Щоб не згасла в вас в очах жаринка.

Хай роки минають, не спинити!
Ваша мудрість нам, як оберіг,
Ви навчили нас життя любити,
Цінувати батьківський поріг.

А сьогодні жовтень в барвах грає,
Листом в танці творить віражі,
Вас зі святом учні всі вітають,
З вашим святом, любі вчителі!

Художник С.Іванов «Гуцул, що грає на скрипці»

Заграй ми, гуцуле...

Заграй ми, гуцуле, заграй...
Душа розвернеться, мов стрічка,
Хай б'є по струнах водограй,
Хай хмари чеше ген смерічка.

Заграй ми, гуцуле старий,
Від жалю груди розриває...
А ти лиш грай мотив той свій,
Що наче зцілюй й вбиває.

Заграй ми, гуцуле... Заграй,
Бо геть немає в серці тиші,
Вона втекла за ліс, за край,
Летіла лебедем увись десь.

І розляглася, мов туман,
І загострилась лезом болю,
Заграй... Хай весь отой дурман
З сльозами вирветься на волю.

Заграй ми, гуцуле, ще раз,
Заграй, най серце затріпоче!
Плакуча музика твоя
Мене ніяк пускати не хоче.

У скрипці біль гостріш ножа,
І сто страждань у ній прошиті.
Заграй ми, гуцуле! Заграй,
Щоб душу в музиці зцілити!

Мости

Переживу, переплачу... Забудеться...
Доля ж моя не гірка — не полин...
Тільки що суджено те і відбудеться,
Друзів залишиться з сотні один.

Так, не шкодую за хвилями відчаю,
І за сльозою не шкода зовсім.
Тільки болить, що довіру скалічено,
Отож-бо... Лиш не зрозуміти те всім...

А може, то й добре, що так все і сталося?
Може і добре, що сито — то час?
Ті, хто є справжніми, ті і зостануться,
Йтимуть й надалі збоку від нас.

А я переплачу, забуду... Минеться все,
Люблю це життя — воно вчить нас: «Прости».
Я щиро радію, що світ мій міняється,
Коли позад мене палають мости...

А ти...

А ти такий у мене ще смішний!
Бува, ревнуєш, та усе даремно.
Бо ти для мене дуже дорогий,
Бо ти для мене – мов безкрайне небо.

І де б такого я іще знайшла?
Сходила б землю та стоптала б ноги,
Довкола світу довго б я ішла,
Й таки до тебе б завели дороги.

Дивлюсь, милуюсь та й люблю безмір,
Я кожную «мушку», кожную зморшку знаю!
Й коли виводить місяць стадо зір,
Я тихо скажу, як тебе кохаю.

Та я й не уявляю, як було?
І як без тебе жила я на світі?
Як серце моє віднайшло тепло,
Коли твоє відчуло за півсвіту?

Дозволь торкнутись твого плеча,
Я притулюся ніжно, аж пречисто.
Бо так люблю, так віддано люблю,
Коли в твоїх обіймах, мов в намисті...

Все просто...

Не раз... Ой, не раз, не вгодила комусь,
Й раніше від цього страждала.
Бувало, пускала гарячу сльозу
І долю за це проклинала.

Бувало, що зночі тремтіла сама,
Бо як то – комусь не вгодити?
Не вміла (чи вірите?) зовсім тоді
Для себе! Для себе жити!

Боялась, що думка чужа важливіш,
Що скажуть за мене люди?
А серце у грудях товкло і товкло,
Й казало мені: «Якось буде»...

А час – добрий лікар, лікує усе,
Й мене «підлатав», їй-богу.
Тай віник той часу добре мете,
І чистить в житті дорогу.

Тут раптом якось зрозуміла я,
Що зовсім не страшно – не знати,
Що зовсім не страшно помилки свої
В житті за щораз визнавати.

Бо сильний не той, хто не плаче, либонь,
Не той, що сягає неба.
Бо сильний по-справжньому тільки той,
Хто чистить душеньку в себе.

І зовсім не страшно, тай легко якось,
Минуле від себе пускати.
Мов птаху, мов мить із відкритих долонь
У небо, у вись крилату.

І навіть якщо я для когось – табу,
На все я дивлюсь відносно:
Життя – гарна штука, живу і ще вчусь,
Отак все доволі просто!

Фото з мережі Інтернет

Любов-танго

В сімейному житті усе, як в танго –
Один вперед, і кроки два – назад.
Та й танцювати треба так доладно,
Щоб в кожному па був сенс і завжди лад.

Щоб кожен крок оцінювався щиро,
Щоб кожен погляд ніжністю сяв,
Щоб танець танцювався на всю силу,
Щоб кожен з пари « в ногу» йти встигав.

Рука в руці, від ніжності тремтіння,
Де трохи сіллю сипатиме мить,
Лише у парі двоє – там й світіння,
Лише удвох – тоді й любов горить.

Тоді і кроки будуть більш твердими,
І музика лунатиме гучніш.
Життя – то танго, танець між «своїми»,
Його й танцюють двоє – віч-на-віч.

Усмішка та сльоза

Ховалася сльоза за лісом вій,
Та й падати на щоки не годилось,
Шукала та сльоза прихисток свій,
Не втрималась... І просто покотилась...

Та раптом посмішка зустріла на вустах,
І та сльоза аж здивувалась трохи:
«Тобі от добре, ти така ясна,
А я... А я печальна та така, нівроку...».

Промовила й сама не осягла,
Як посмішка щирішою зробилась:
«Моя хороша, ти така смішна,
Та ж саме ти й мені даруєш крила».

Засяяла усмішка, мов кришталъ,
І сонце освітило личко біле,
Що аж залишився, мабуть, незримий шаль,
Як та усмішка велично світилась!

«Про що ти, подруго? Мене ти не сміши!
Бо я від болю, від тривоги, від зради.
А ти чистіша чистої води,
А ти найкраща бід моїх розрада.

Тобі я заздрю... Ой, як заздрю я, -
Промовила сльоза і причаїлась...
Лиш посмішка прислухалась, бува,
Й промовила в одвіт, що було сили.

«А ти не заздри, то нема чому,
Бо я – лиш маска бід твоїх і болю.
Я жити помагаю. І тому,
Твою тривогу затулю собою».

Промінь в тобі

Не люблять правду, всі її бояться,
Товчуться поруч з голосом брехні,
За кожен промах безперервно мстяться,
За кожне «так» говорять тільки «ні».

От я дивлюсь й чогось не розумію:
Холодні стали навіть літні дні,
Бо ми за пазуху ховаємо надію,
Бо ми в кишнях тиснем кулаки.

І так живем. І так ми звикли жити,
Нас все влаштовує (а в серці – пустота).
Та спрагли ми, хоча й не просим пити,
Та бідні ми, хоча й не біднота.

До нитки обібрали власні душі,
Та й гонимся за грішми й поготів!
І тонемо у бід своїх калюжі,
І просим, щоб спасли в чужих богів.

А час летить, розвіюється вітром,
І на всі наші: «Трохи зупинись!»
Минає час, мов хвиля, що над світом,
А ми й не знаємо, як далі нам би жить!

Сіріє день, а де ж те сонце ділось?
Що нас промінням кутало своїм?
Що нас так тішило, що наше серце гріло
І обіймало – ми були «свої»...

От розігнати б чвари, мов хмарини,
Хоча б один зловити промінець!
І ще – згадати, що ти є ЛЮДИНА,
Що в тобі світла Божого вінець!

Фото з мережі Інтернет

Кліко

Допиваєш «Вдову Кліко»,
Ти сама у просторому залі.
Ніч вмикає своє кіно,
Мчаться вдаль голубі магістралі.

І ховаєш в вині печаль
Запиваючи біль ковтками.
Ти – ображена на весь світ,
Нині ти заночуєш в мамі.

Все розкажеш (а, може й ні),
Тихо плакатимеш в подушку,
Тільки зорі в холоднім вікні
Стануть на ніч твоїми подружками.

Ще болітиме серце твоє,
Шматуватиме пам'ять спогади,
На стіні нагадає Моне,
Той пейзаж, що стелився дорогами.

Догорає на барі свіча,
І бармен тобі посміхається,
Допиваєш своє «Кліко»,
Ти з минулим сьогодні прощаєшся...

Люди...

Ліна Костенко:

«Люди, будьмо взаємно красивими!»

Як дивно, чи правда, коли ми не чуємо інших?
І вуха в нас є, і слух уділив нам Господь...
Шукаємо менше, знаходимо те, що більше,
І правда не та відбивається пульсом від скронь...

Як дивно... В чужому свого не бачимо,
Бо добре, як добре, та в долі буває всяк...
Не тим чомусь віримо, не тим все пробачимо,
І жити, виходить й не вміємо... Жити то як?

Втрачає життя всі барви, коли не віримо,
Коли без добра, зі злістю, гнобимо світ.
Та вчімся вже, люди того, що ще не вміємо:
Любити! Й любов'ю щирою топити лід.

Як дивно... Чи правда? Коли не бачимо,
Бо Бог нам і очі дав, і зір ясний...
А ми роззираємся всюди, та все не бачимо,
А ми не туди і дивимся... Не туди...

Як дивно... А все так тут просто є:
Там допомгти, де потрібно комусь,
Бо й не завжди, що блищить те і золото,
Бо й не завжди в золотому вся суть.

Очі – щоб бачити, вуха- щоб чути всіх,
Так нам Господь дав небесний свій дар.
Люди, так будьмо в житті просто людяні,
Люди, знаходьмо добро поміж чвар!

Кохаю...

Кохаю... І що б це могло означати?
Чи то моя радість, чи біль, що мордує нутро?
Чекаю... І скільки ще треба чекати,
Щоб нам в цьому світі так добре-предобре було?

Всміхаюсь... А в душу вривається вітер,
Тамує гарячі та пристрасні медові дні.
Радію, що ти є у білому світі,
І тішусь, що ти подарований щастям мені.

Безмежно... До млості безмежно щаслива,
А наші нечасті хвилини – дарунок світів!
І млію... Бо твої обійми, мов злива,
Що кутає серце моє і гріє у золоті днів...

Кохаю... Дарую тобі свою долю,
І, знаєш, а я не шкодую, що стріла тебе на шляху!
Лиш тільки я плакати, любий, собі не дозволю,
Кохаю... Щаслива... Твоя до межі... До краю...

Стукає..

Стукає мрія, а ти лиш послухай...
Стукає казка не раз у вікно.
Навіть коли опускаються руки,
Двері відкрий ти їм двом все одно.

Навіть коли до зневіри півкроку,
Дай собі шанс на яскраві вогні.
Адже два літа не буде у році,
Дні будуть також не завжди ясні.

Навіть коли б'ють із ніг буревії,
В спину кричать, що ти є не «така».
Здатися ти не старайся, не смій!
Мчися з усмішкою до майбуття.

Вчися любити життя, мов пригоду,
Бачити тільки все добре в ньому.
Адже воно – не наш дар, нагорода,
Вище із вищого в світі всьому.

Стукає мрія, а ти відчини їй!
Стукає казка – ти в серце впусти!
Зоряне щастя хай буде з тобою,
В нього для тебе немає ціни!

Не байдужіймо

Люди, не байдужіймо...
Світ помирає так,
В собі любов зігріймо,
В собі тамуймо страх.

Люди, забудьмо гордість,
Що поміж нас живе.
Горне в обійми, горне,
Нас у собі товче.

Люди, лиш не черствіймо,
В серці топимо лід.
В світі добро засіймо,
Щоб їсти правди хліб.

Люди, не відвертаймось
Від не своїх страждань.
Краще в своїм покаймось,
Щоб не було ридань.

Люди! Людьми лишаймось,
Як би в житті не було,
Там, де в блаженстві люди,
Там Бога є єство... .

Люди, не байдужіймо...

Втомилася Жінка

Сильною бути втомилася Жінка...
Не ідеальна та справжня зате!
Хоч сильною бути може й пір'їнка,
Яку буйний вітер зверх хмари несе.
А Жінка тим паче... Та, правда, втомилась,
І ті сірі будні з'їдають її.
Лиш те, що молитва, що серце кріпила
Тримає ту Жінку на грішній землі.
Втомилася Жінка від всього... Доволі.
Тій силі її не позаздрить ніхто!
Та от у думках мріям хочеться волі,
Де тепле проміння торкає чоло.
Ох... Сильною бути втомилась так Жінка,
На плечі тендітні звалилось проблем,
І сльози... Знов сльози, дрібні намистинки,
По личку стікають гарячим жалем.
Та Жінці багато не треба, їй-богу,
Щоб рідні здорові, щоб хліб на столі,
Щоб друзі лиш вірні були на порозі,
Ото і бажання у Жінки такі.
А ще, щоб душа по ночах не ридала,
Бо інколи так, що кричить у пільму...
Втомилася... Тихо сама посміхнулась,
Та тільки чи треба те знати комусь?

Диво...

Шукає порятунку у книжках,
Бо ніби там той клятий порятунок!
Усе минуле розлетілось в прах,
Чи то журба, чи долі подарунок?
Чи то казкар не дописав казки?
Чи то поет не дописав поему?
Шукає щось, перекида книжки,
Розгадує любові теорему.
А там, неначе, пройдене життя,
А там неначе і нема нічого!
Реве, ридає, мов мале дитя,
І ще шукає, щось шукає свого...
Перегортає вкотре сторінки,
А відповідь сховалась між рядками,
Не там шукає... Губляться думки,
А в голові гудить, гудить вітрами.
Достатньо тільки глянути на час,
То й не на час — на фото, де щаслива...
І відповідь, а — ля, прийде сама:
Життя прекрасне, якщо віриш в диво!!!

Мій народе!

Не деформуй мої думки, народе!
Не спи, коли експерименти йдуть!
Ще так тобі далеко до свободи,
Хоч зовсім недалеко її суть...
Ти скільки пережив в своєму роді,
Ти скільки падав, стільки і вставав.
Не деформуй мої думки, народе—
Бо в тебе скільки ще новітніх справ.
Колючим лезом ріжуть по живому,
За рідну мову боротьба іде,
Не деформуй мої думки, народе,
І не чекай, що все саме мине.
Лиш за тобою вибір —там де правда,
Лиш за тобою вірний в світі шлях.
Не деформуйся, мій святий народе,
Не маєш права! Все ж в твоїх руках!

Що казати?

Та що мені тобі казати?
Ти й так все знаєш наперед.
Кохала й буду ще кохати,
Бо та любов — солодкий мед.
Бо та любов — холодна злива,
Коли в Сахарі сонцем день.
Бо в тій любові я щаслива,
Бо та любов — вино з вишень.
Та що мені тобі казати?
То й не отрута й не вода..
То лиш любов, любов безмірна,
Пречиста, вічна і свята...
І переродяться вулкани,
І перевіються вітри,
Вона не щезне, не розтане
Допоки в мене є лиш ти.
Допоки очі бачать небо,
То що мені казати ще?
Ти в мене є і я є в тебе,
А решту неважливе все...

Щастя є!

От чуєш? То моя душа,
Лиш тільки того, що ридає.
Не від вогню, не від ножа...
Від того, що добра немає...
Від слів пекучих, від образ,
Від поглядів, що рвуть на клапті.
А так же хочеться не раз
Побачити у людях щастя!
Бо всюди зараз дефіцит,
Того маленького проміння,
Того, що в нас (в усіх) сидить,
І лиш чекає на прозріння.
А ми те в собі мнем і мнем,
Назовні вийти не даємо.
Так от живем, та бо живем,
Не так як треба, «по-своєму».
А щастя є! Так, так! Ще є...
Достатньо тільки усміхнутись,
І в відповідь всміхається світ,
Який щасливим хоче бути!

Послухай ліс

Ти чуєш, то шепоче тихо ліс...
Так, він живий, а ти собі як думав?
Він так не любить стукоту коліс,
І свою тишу сам собі придумав.

Верхівками чіпає небеса,
Ти притулилась до стовбура. О! Чуєш?
Його туманно-сонні голоси,
Заплющиш очі – в казку помандруєш.

Так, ліс живе. Лише своїм життям,
У нього ж також є якісь турботи.
А думи заблудились у стежках,
Чи може, линуть десь в свої висоти.

Ти чуєш, то шепоче тихо ліс.
Він так, як ти живісінький, з душею.
Та не підвладний стукоту коліс,
Живе одинаком і казкою своєю...
Послухай, як тобі шепоче ліс...

Ранок

У ранку погляд сплячої весни,
У ранку подих свіжості смереки,
Світанком закосичуючи сні.
Він наче близький, та такий далекий.

У ранку запах кави з імбирем,
У ранку присмак теплих круасанів,
Хоч інколи і з проливним дощем,
Нагадуючи марево екранів.

У ранку пісня тиха і дзвінка,
У ранку своя музика знайома.
У ньому тане липкий мармелад,
(Торгова марка є така відома).

У ранку візерунки в горизонт,
У ранку падають свої п'янке тумани,
Це все нагадує такий собі ремонт,
Де на шпалерах розцвіли тюльпани.

У ранку свій манер і свій закон

У ранку є щодня нові мотиви.
Він прокрадається до сонних ще вікон,
Щоб ми його сприймали, наче диво.
У ранку погляд нової весни...

Заколишіть мене, пахучі трави...
Заколишіть мене, пахучі трави,
У своїм цвіті тишею вночі,
Я потону у запашній оправі
У зелені дурманної парчі.

Заколишіть мене, мов у колисці.
Хай задурманить запахом полин.
І лиш волошок голубе намисто
Розсіялось поміж кущів з ожин.

Заколишіть, хай я засну між вами.
Довкола пахне м'ятою. Краса...
Заколишіть липневими вітрами,
Хай вмиє личко зоряна роса.

Заколишіть мене, п'янкі покоси,
Нехай вдихну цілунки зоряниці,
Хай ніч-чаклунку заплету у коси.
Заколишіть мене, поля з пшениці.

Заколишіть мене, пахучі трави,
Довкола пахне скошене вже сіно.
Співає соловей свої октави,
П'янію від краси на Україні!

Не бійся, дівчинко!

Не бійся, дівчинко! Ніхто тебе не зрадить,
А якщо зрадить - ти пробач усе.
В твоєму погляді така велика влада,
В твоїх очах і сонце золоте.

Не бійся, дівчинко, життя - то довга стежка.
Усе на ній не завжди до ладу.
Буває, що мережка десь порветься,
А ти ось бачиш кладку на краю.

Не бійся, дівчинко! Живи на повні груди,
Бо в світі добре там, де нас нема.
Бувають не завжди хороші люди,
А ти живи! Та так, щоб не дарма.

Не бійся, дівчинко! Там за плечима - Ангел...
У серці щирість ружею цвіте.
В твоїх очах така всесильна влада...
І небо чисте... Й сонце золоте...

Назавжди твоя...

Я твоя... Чуєш? Твоя...
Там, де ніч втікає спати,
Там, де спрагла від спеки земля,
Там, де вітер рветься кричати.

Я твоя... Чуєш? Твоя...
Серед бурі шаленого світу,
Серед зим- жагуча весна,
І нестерпна жара серед літа.

Я твоя... До безтями твоя...
У полоні задимлених ранків,
У цілунках дощів чи злив,
В органзі незабутніх світанків.

Я твоя... До молекул твоя.
Присмак кави гарячої з медом,
Смак холодного влітку лате,
А чи й морсу вишневого з льодом.

Я твоя! До клітинки твоя...
Подих вітру в серпневу днину,
Ніжна музика у скрипаля,
Щира, наче мала дитина.

Я твоя! Чуєш? Твоя...
У намисті осіннього листя,
У зимових холодних ночах,
У сторінці останній у книжці.

Я твоя... Чуєш? Твоя...
Де би доля тебе не водила,
Де би шлях не стелився в житті,
Я – твій ангел, а ти – мої крила...

Я твоя... Назавжди твоя...

З особистого архіву Насті Зень

Не мій!

Чого тобі? Ти вже давно чужий!
Ти вже давно закрив усі ворота.
Ти інший геть-не мій! Уже не мій...
Без блиску, лоску і без позолоти.

Чого тобі? Ти ще щось не сказав?
Чому ув очі дивишся зрадливо?
Невже забув, як від проблем втікав,
Надіявся завжди на дивне диво?

А зараз що? Стоїш і мнеш слова...
Ти й не любив ніколи говорити.
Й мене ти зовсім, певно, не любив,
Чого тобі тепер? Зів'яли квіти...

Мовчиш... Стоїш... Чекаєш, що скажу?
А я нічого говорить не буду!
Любов була... Не була? Міражі...
Я щось забула... Час мине - забуду!

Якось без тебе от, дивись, живу,
Радію сонцю, що багряно сходить.
Я вже й не плачу, але ще плачу,
За ту любов, що вже повік не зродить...

Чого тобі? Ти вже давно НЕ МІЙ...

Купальська ніч

Купальська ніч виконує бажання,
Під куполом у місяця любов.
Купальські зорі тонуть у коханні
І виринають звідти знов і знов.

Кругом буяє літо липнем теплим,
У волошкових росах тиха ніч...
І пахнуть матіоли п'янку й терпко
Під ковдрою із сотні небосвіч.

Пливуть вінки, заплетені у мрії,
Деся чути тиху пісню край води,
Сідають чари подихом на вії
І стеляться туманом молодим.

У папороті містика, мов казка,
Ген ліс укритися коцом дивини.
Таке із ним тут твориться нечасто,
Щоб вмиль збувалися дівочі сни.

Купальська ніч загадує бажання,
Он зірка перша впала у траву...
Купальська ніч заповнена коханням,
Шепоче мріями, що виплили зі сну...

Буває...

Ні, не шукай у мені порятунку,
Я не така, як ти собі хотів.
Я не твоєї долі подарунок,
Я не така... я з тисячі вітрів.

Ні, не благай, щоб у тобі топилась,
І щоб в твоїх очах шукала світ.
Я не у тих пророків жити вчилась,
І не у тих вогнів топила лід.

Ні, не кажи, що ти мене кохаєш,
Я не зумію відповісти так.
Ти все не тих в житті собі шукаєш,
І розбиваєшся не перед тими в прах.

Ні, не кажи нічого... Я лиш вітер,
А то тобі ніяк не до снаги.
Я подихом одним фарбую квіти
І розсипаю попелом сніги.

І зовсім не для тебе... Не для тебе,
Ти вкотре обпікаєшся, либонь.
Мені за дім – безкрайне синє небо,
Не тепла ніжність двох твоїх долонь.

Ні, не дивись у очі... Я втікаю,
Як тиха ніч, бо день уже гряде.
Не проводжай... Бувай... .То так буває...
Не проводжай... І не чекай мене!

Блаженна ніч

Догорає блаженна ніч,
Зачіпає за хмари місяць,
Двоє ми – знову віч-на-віч,
Ти мене лиш «коханою» кличеш...

І солодкою втомою зір
Розтопилася пристрасть воском,
Я у тобі не знаю мір,
Потопаю у тобі по-трішки...

Силуети гарячих тіл,
Мрії снів загубились з ночі,
Я без тебе, немов без крил,
А з тобою – летіти хочу.

Догорає блаженна ніч,
За фіранкою сходить ... ранок,
Двоє ми – знову віч-на-віч
Завуаелі в свіжий світанок...

Загадка

Буду для тебе сьогодні... загадкою,
Щоб ти розгадував з ночі до ранку,
Буду для тебе тверезо-п'яною,
Чи то від пристрасті, чи від устанку?

Буду для тебе сьогодні... зіркою,
Щоб ніч не здавалась для тебе темною,
Буду солодкою, з присмаком гіркості,
Буду повітряно-хмарно-надземною...

Буду для тебе сьогодні... птахою,
Щоб крилами гріти тебе і леліяти,
Буду з тобою бездумно радою,
Я буду мить, мов колосся, сіяти.

Буду з тобою сьогодні... зоревом,
Місячним зоревом ночі липневої,
Буду твоїм синім морем я,
Що жити не може без хвилі шаленої.

Буду з тобою сьогодні твоєю,
До нитки, до йоти, до голого атома...
Буду твоєю, якою не була ще,
Бо, якось без тебе й мене нема...

З особистого архіву Ольги Будчук

Не зломилася

Не зломилася... Скільки гнули мене...
Не зірвалася, а було що зривали,
Шепотіла: «Не плач, дурна! То мине...»
А на серці гриміли тоді канонади.

І не плакала, хоч інколи сльози лились,
Не кричала, хоч криком зривались планети,
А молилася... Серце казало: «Молись! »,
Коли страхом заковувало у тенета.

Не боялась... А скільки той сковував страх?
Не зневірилась... Скільки було тих сюжетів? ...
Всі думки, мрії всі розліталися в прах,
Скільки падала... Скільки було і злетів.

Не кляла свою долю... А доля яка?
Лиш оббиті коліна нагадують впадки,
І не грішна до краю, не грішно-свята,
Себе в світі цьому віддаю до остатку.

Так живу, бо потрібна, кохаю, сміюсь!
І щасливо тривожусь, чекаю ще казки,
Де болить, там тихесенько я помолюсь,
Не зломилася... Сильна! Без прав на поразку!

Казала?

Я казала тобі, що кохаю?
Я казала, як сильно люблю?
Як любов затопила до краю
Моє серце і душу мою?

Я казала тобі, як чекаю
Твоїх слів про кохання мені?
Як у тобі шукаю я раю,
Що дарований щастям мені?

Я тобі шепотіла про ночі,
І про мріями зіткані дні?
Я казала тобі, як я хочу
Щоб ти завжди всміхався мені?

Я казала тобі про світанки,
Ті, що нас огортають щораз?
Про солодкі примружені ранки,
Коли ті зачаровують нас?

А іще про бажання... Казала?
Про цілунки, немов з мигдалю,
Я їх повно собі назбирала,
Я їх в спогадах ген бережу.

Я до віку кохатимусь в тобі,
Я згоратиму в твоїм вогні,
Ти мій біль і моє ти причастя,
Що дароване тільки мені..

Сильна

Стелили перину – я падала повз,
Казали неправду – всміхалась.
А біль від цинізму гадюкою повз,
Я вкотре в житті помилялась...

Вертіли у скроні, мовляв, ти дурна,
Все хочеш в житті «не такого»!
А я не сприймала фальшиві слова,
Й рішуче йшла вірно до свого.

Сміялися в спину, гатили, кляли...
Робили усе, щоб здалася.
Та, певно, усього не знали вони,
Що не за слабку взялися!

Я в тому бою ставала сильніш,
Бо, що не вбиває, те – доля!
Навчилась не плакати в очі їм,
Кувала у собі волю.

І вже не потрібні перини мені,
Без страху їду на кручі,
Повз мене ще падають камені вниз,
Та й рани ще є болючі.

Перину не стелю – бо нащо мені?
Я всоте впаду, наче вперше.
І всоте на відчай всміхнуся собі,
На скелю свою обпершись.

А в серці любов, а у серці тепло,
Молитву шепочу вустами.
Я знаю, що якби в житті не було,
Мій ангел завжди за плечима...

Моє

Не плачу. Не прошу. І не принижуюсь.
Просто живу своїм звичним життям.
Та й не осуджую інших з огидою,
Душу свою чищу я каяттям.

Можливо, не всім до смаку моє мислення,
І стиль мій не всі розуміють бува.
Та тільки то мої у долі креслення,
Де грані (без граней) я креслю сама.

І падаю часто об власні несправності,
У своїх упадках виню лиш себе.
В помилок проходять терміни давності,
І час часто й вдало змітає старе.

Бо що б не було: не кляню й не обурююсь,
Та я й не ускладнюю власне життя.
Затишшя буває лише перед бурею,
В затишші і є мить прозріння свята...

Не стомлююсь вірити в щирість між друзями,
І в ясність не завжди погожого дня,
Хоч інколи, може, й живу я ілюзіями,
Мабуть, що за це я люблю так життя!

Тиша

Там тихо падав вечір у покоси,
Парчею рос сідала ніжно мить.
А ти торкав мої пшеничні коси,
А ти не чув, як серденько щемить.

Медовим маревом спускалась ніч зорею,
І ледь відчутно дмухав вітерець.
А ти мене так називав своєю,
А ти запалював кохання промінець.

Горіли айстри веселковим цвітом,
Цвіркун в траві щось наче говорив.
Вставав лиш день над білим Божим світом,
А ти мене так з розуму зводив.

І я безпам'яті від щирої любові
Горнулась птахою до тебе назавжди...
Без йоти день... Без тиші в напівслові
Світився день, де ми... Лиш тільки ми...

Топиться світ

Топиться світ в лицемірстві бруднім,
Звикли до посмішок штучних,
Топиться світ, а ми топимся в нім,
Певно, що так нам зручно...

Маски на лицях – а як же душа?
Там не вбереш ту маску!
Щирість не купиш за гроші ніяк,
Й дружбу, і вірність, й казку.

Топиться світ – цей заплив геть страшний,
Бо ж і звикли так жити!
Страшно від того, що в світі цьому
Бачитимуть наші діти?

Адже вони наше дзеркало тут,
З нас беруть приклад у всьому.
Топиться світ... Ми ж вітаєм салют,
Коли ворог біля нашого дому.

Тонемо... Боляче з того бува,
Як же змінилися люди!
Часто говорим – рубаєм з плеча,
Поміж гріхів десь блудимо...

Сумно... Бо ж можна згубити й себе
В світі із фальші, що всюди...
Тільки проблема – це світ такий,
Самі ж і зробили люди...

Незалежність

Яка ж твоя крихка ця незалежність,
Яке ж твоє прозріння ще сліпе...
Здається, що й живемо як належить,
А все не те... А все чомусь не те...

Яка ти в нас до болю молода ще!
А вже в косі засніжена печаль...
Яка ти в нас... Летіти б тобі вище,
Але в політ не відпускає жаль...

Яка ти в нас... Та що тут говорити?
Таких, як ти у світі не знайти!
Тобі б своїх синів іще ростити,
А ті уже під землю полягли.

І ти укотре зітреш сльози-долю,
Обтрусиш пил від «градів» зі намен.
Моя Вкраїно, сплетена з любові,
Моя рідненька, все переживем!

І ще всміхнешся і засяєш, Нене,
І крила твої доторкнуть небес.
Моя країно, мій шматочок раю,
Воскреснеш ти, як Бог колись воскрес!

Бо не дарма стоять сини хоробрі,
Бо не дарма гірчить печаль-полин.
І твоя слава ген летить за обрій,
І твоя віра підійма з колін.

Нехай крихка твоя ще незалежність,
І ти така ще в мене молода!
Живи, Україно! Мій світ і мій стержень,
Живи, Україно – пречиста й свята!

Черства?

Черства? А звідки знаєш ти?
А звідки думка та про мене?
Бо спалюю старі мости
І ритм життя не мій – шалений?

Холодна? О, таки така!
Бо ти не вмів мене зігріти.
Коли тулилась, мов дитя,
То ти казав, що ми не діти.

Зухвала? Так, а ти гадав?
А ти надіявся, що плачу?
Ти на червоне завжди гнав,
І думав, зраду я пробачу?

Люблю себе? Так, трохи є...
Бо змучилась тебе любити!
Стираю номер назавжди
І вчуся я без тебе жити.

Сміюся з тебе? Ти чого?
Сміюсь з минулого з тобою.
Бо ти мене топтав, як цвіт,
А я, дурна, жила тобою.

Отак, скінчилося кіно!
Чи й не кіно... Життєва "story"
Черства? Холодна? Не твоя?
Твоєю набулась доволі...

Не осінь...

Не осінь вина у моїй хандрі,
Не осінь винна у моїх тривогах.
Але вона підказує мені,
Що все минеться, зійде на дороги.

Не осінь журиться в моїй душі,
Не осінь плаче у моєму серці.
Але вона розвіє міражі,
Що розривають мозок в ритмі скерцо.

Не осінь розчаровує мене!
Не осінь пише бурно амплітуди.
Але вона, мов мати, обійме
І вітром скаже: «Якось воно буде... »

Не осінь закосичує в печаль,
Не осінь будить серед ночі воєм.
Але вона в мені розвіє жаль,
І думку стихить, що літає роєм.

Не осінь... Ой не осінь... Не вона!
То просто я не вмію байдужіти...
Але то осінь, то вона одна
Мені підкаже, як по-правді жити...

Напиваюсь

Я напиваюсь, осене, тобою,
Як напивається п'яниця коньяком.
Я напиваюсь, осене, тобою
І десь тону я за твоїм бортом.

П'янію до безпам'яті, до краю,
Ловлю на собі сонячну сльозу.
І п'ю, і п'ю... Хтось десь шукає раю,
А я його у тобі віднайду.

Я напиваюсь, осене, тобою,
У тобі ж смак із медоносних сот,
У тобі присмак пристрасті з журбою,
У тобі й гріх сто сотен насолод.

І я вже марю багряним світанком,
Холодним вітром кутаюсь вночі,
І омиваю я лице в серпанку,
І лину понад зорі золоті.

А ти собі, якби й нічого з того:
Бредеш у жовтих чоботах в юрбі.
Я напиваюсь, осене, тобою,
І вкотре (за бортом) тону в тобі...

Пус — то — та...

Не знаю, як бути... Бо в серці чомусь пустота...
Та й сліз геть немає, хоч іноді хочу ридати...
Дивлюся крізь пальці на світ, де марнот марнота,
Дивлюся й мовчу... А так би хотілось кричати!

Чомусь геть стираються рамки в стосунках людських,
І кожен, здається, живе однобоко й осібно.
І холодно від розуміння, що й ти серед них...
А жити то як? Хтось скаже, як жити потрібно?

Спустошуєм світ цей своїм збайдужінням... Отак...
В родині немає порядку, а прагнем в державі!
Судити ми вмієм! Судити з нас кожен мастак,
Й топити когось у осуду гарячій лаві.

От, чесно, не знаю... Та в серці чомусь пус - то - та...
І слів не стає, щоб пустку оту описати.
Можливо, щось кожному в собі змінити пора?
Бо скільки так світ цей без щирості зможе триматись?

Люди бувають різні...

А люди бувають різні –
Хтось світить, неначе сонце,
Хтось хоче встигнути скрізь,
А в когось закрите віконце.
Так, люди бувають і злими –
Шукають у всьому погане.
Бувають лютіші за зими,
А є - ясніші світання!
В людей все якось непросто –
Говорять одне, роблять – інше.
А в світі усе відносно:
Посієш ти що – те й зійде.
І люди живуть по-людськи:
Народжуються й вмирають,
Ідуть по житті невпинно,
Стежину свою шукають.
А люди таки є різні:
У когось на серці світло,
В очах тих бува чистіше,
Ніж в джерелі серед літа.
Ой... Люди бувають різні:
Та треба їх всіх сприймати,
Лиш тільки не всіх потрібно
У світ свого серця впускати...
Бо люди бувають різні...

Квиток

Мені б квиток в оте моє дитинство,
Де так смакує молоко парне.
Де нишпорю ногами в жовтім листі,
Де все мені цікаве і нове.

Мені б квиток у ту щасливу пору,
Де від всіх бід одна розрада – гра!
Де небо чисте – то безкрайня воля,
Така далека і така близька.

Де від болячок – тільки подорожник,
Де від печалі – карамель смачна.
Мені б туди, де зрозуміє кожен,
Мені б туди, де я така мала...

Мені б квиток в моє дитяче літо,
В зелені трави, м'ятою чаї...
Мені б квиток на долю, на хвилинку...
Мені б в дитинство! Так, мені б туди.

Стою на спорожнілому пероні,
На касі вивіска «Зачинено» висить...
Летить мій потяг, мов шалені коні,
І вже в дитинство не поверне й мить...

Осіннє

Я не чекала осені такої
З дощами, з вітром, з краплею тепла...
Я не чекала осені такої,
Але вона непрохано прийшла.

І оповила в дощ, немов у ковдру,
І загорнула в лист, немов у коц.
Вона ж прийшла така собі – холодна,
З холодним поглядом й без усмішки також.

Занурила мої думки у листя,
Заграла «зайцем» сонячним на склі,
Я не чекала осені так швидко,
Та не мені її судити... Не мені...

Нехай горить багряним сходом сонце,
Я полюблю цю осінь, так як є.
З її листом, що прилетів в віконце,
І з тихим сумом, що зустрів мене.

Я полюблю цю осінь, хай так буде.
Бо в тому є свій шарм, своя краса.
І сонце зійде, і ще тепло буде...
То просто осінь... Осінь золота...

Пісня

Легенди ходять про таланти в світі,
Як Бог їх роздавав між свої діти.
І вже, здається, всім вділив
Одначе, почув як тихо хтось в куточку плаче.

– Ти хто, дитино? – запитав Він тихо,
– З тобою все гаразд, чи сталося лихо?
– Ні, все гаразд, лиш Ти забув про мене,
Роздав таланти всім, а я... А я... Ой нене... .

І гірко заридала як дитина.
– А ти хто будеш?
– Я? .. Я – Україна...
Сказала ледь лиш чутно і зітхнула:
– Я тут сиділа, під калиною була.

Господь погладив те дівча по косах:
– Ти заспіваєш! Гучно й стоголосо.
І твоя слава понад світом злине.
Не плач, не плач моє дитя, Вкраїно!

І до сьогодні в пісні наша слава,
І до сьогодні в ній душа держави.
І до сьогодні чи сумна, весела
Вкраїнська пісня йде в міста і в села!

Босоногий час

Не стомлюється босоногий час,
Летить, летить... Тріпоче над світами...
Лиш інколи крильми зачепить нас,
Лиш інколи... а далі – пише гами.

Отак, буває, глянеш за плече,
А там, у скринях все добро з роками.
І щось нас гріє, ну а щось – пече...
А щось і коле боляче голками.

Та все не просто у житті бува –
І друзів ми не просто так стрічаєм.
Життя- годинник, вічна світу гра,
Сценарію якої не вгадаєш.

Сполоханим пташам злетить печаль,
І усміх лагідним метеликом сідає –
Життя – годинник, за яким, на жаль,
Не кожен з нас без помилок встигає.

І осипає ніч зірки щораз,
І день вбирає квіти пелюстками.
Не стомлюється босоногий час...
Летить, летить... Тріпоче над світами...

Коли...

Коли навіть краплина світла,
Коли навіть промінчик один,
То душа більше тим зігріта,
Ніж нещирістю слів п'янких.

Коли віри в тобі з горошок,
І до правди – всього лиш мить,
То й душа розправляє крила,
І здається, кудись летить.

Коли в колі між друзів – щирість,
А в словах тане з липи мед,
Хай їх буде не так й багато,
Але добрих в потрібний момент.

Коли повз пробіжить дитина,
І всміхнеться тобі в лице,
Не дарма ти прожив ту днину,
Й небо чисте не дарма твоє.

І у жменях засяє сонце,
І на серці розтане лід!
Коли в тобі живе ЛЮДИНА,
Не такий і поганий світ!

Світ – Книга

Не вдосконалюй світ, а лиш себе,
Бо світ і так доволі ідеальний.
Він створений з нічого для людей,
А ти його щоразу б'єш морально!

Не вдосконалюй сині небеса,
Вони від твого фотошопу бліднуть!
Навчися вірити у Бога й чудеса,
Бо геть душа твоя на нині бідна!

Не вдосконалюй ближнього свого,
А з серця свого починай, мій друже!
Бо ніц нема дорожчого всього,
Аніж душа, що любить світ цей дуже.

Не вдосконалюй все, що не твоє,
Від твоїх правок не зросте твій рейтинг!
Ти просто не сміти в життя своє,
Живи по правді, не по законах Фрейда.

Не вдосконалюй світ... Люби його,
Бо від любові розмерзає крига!
А світ тебе научить усього,
Бо він для тебе — ще новенька книга...

Крила в небо

Не треба крил, мені би синє небо!
А я до нього й снами доторкнусь,
А я до нього, якщо буде треба,
Дощем весняним ніжно притулюсь.

Бо скільки чуло голосінь і криків,
А все ж всміхається промінням до людей.
А люди що? До всього люди звикли,
Приймають вже отруту за єлей.

Приймають бога різного на душу,
Бояться Бога щирого єством.
А небо чисте – досі непорушне,
Глядить на люд, що бавиться жалом.

Не треба крил, лиш дайте думці волю!
А далі вже я справлюся сама,
І гратиму свою життєву роль
Яку для мене доля піднесла.

Не треба крил, мені би синє небо,
Бо там без граней простір, без межі!
Не треба крил! Я так літати вчуся,
З сльозами, з болем, з вірою в душі!

Доросла

Виросла твоя дитина, мамо,
Ззовні змінилась і думка не та.
Ні, то не сюжети сльозливої драми,
Просто дитина твоя підросла.

В світі стежиною йде як судилось,
Інколи впаде, а інколи – ні.
Чи бачиш, мамо, як донька змінилась?
Та й досі шукає підтримку в тобі...

Хоч жінка доросла, своїх діток має,
В сім'ї в неї добре все, наче гаразд.
Та й досі до тебе у снах прилітає,
Та й досі в дитинстві думками не раз.

Та й за порадою хотіла б до тебе,
Чи ти зрозумієш? Чи чуєш, чи ні?
Бо, знаєш, дитині не треба нічого,
Лише б розуміла мати її...

От й виросла твоя дитина, мамо...
Час мчить, наче кінь. Нестрижений час...
І пише сюжет не сльозливої драми,
А свою історію, мамо, про нас.

Осінні роздуми

Міняються люди й час не стоїть на місці,
Проблеми-турботи – робота. А жити коли?
І вкотре он ключ журавлиний тріпоче над містом,
І вкотре пожокле листя впадає собі до землі.

І вкотре снує павутину павук на поживклому клені,
І ледь непомінто багрянцем вбирається день,
В куточку на стежці ще майже (чи тільки?) зелений
Пригнув свою ніжку листочок об сивий пень.

І так непримітно втікає і час, і доля,
Яка напідвладна до обміну, так не бува...
Злітають у небо осінні думки мимоволі,
Бо там їм, напевно, тепліше, бо небо без дна....

І в день от такий розумієш, що час відносний,
Що день цінувати потрібно, і кожну мить! ,
Бо люди ж міняються... Світ не стоїть на місці,
І жити потрібно сьогодні! Для щастя потрібно жити!

Про що мовчить Жінка?

Чого насправді хоче кожна жінка?
Напевне, кожен з нас питав себе,
Напевне, кожен думав й дивувався,
Але, повірте, все не те... Не те...

Не просить жінка ніжності і ласки,
Не просить щирих поглядів і слів,
Не просить... Але вірить в казку,
Яка не раз будила з напівснів.

А їй би просто знати, що на світі
Є тил надійний і тверде плече.
А їй би знати, що ніхто й ніколи
Не дасть образити її і вбереже.

Не просить жінка... Дивно... Так, не просить,
Бо в переверті днів біжить, біжить...
Кудись спішить, летить, як птаха в просинь,
Боїться втратити, згубити хоч би мить.

Отак й життя промчиться – не зловити,
А жінка і, здається, й не жила.
Лиш в дзеркалі знайде новеньку зморшку,
І де це нова взялась сивина?

Щодня турботи: діти- дім- робота,
Суєт суєтність проїдає стиль.
А жінка хоче трішечки турботи,
Щоб пахла мить, як медова ваніль.

Щоб все до ладу, щоб раділа долі,
Бо кожен день – нова в житті сходишка.
А ще, щоб тиха пристань була вдома,
Ось й все, чого так хоче кожна жінка...

Не для змагань

Я в світі не для гонок чи змагань,
Та і змагатись зовсім я не вмію.
Одне скажу без роздумів й вагань:
Люблю цей світ, що в мені животіє.

Ловлю момент, що доля піддає,
І друзями до болю дорожу я.
Щаслива з того, що у мене є,
Й на більше (правда) я й не претендую.

Я не змагаюсь за "своє" в своїм,
Бо що моє – того не обскакати.
Бо що моє, то в серденьку моїм,
І не усім те, може, й треба знати.

Я тішусь всьому, що Господь послав,
І щиро у молитві дяку злбжу.
Бо хто, якщо не Він, про мене зна,
Як я живу і як ще жити зможу.

Зустріч по одязі

Зустріч по одязі... Дивно, не правда?
Бо одяг прикриє лиш тіло твоє.
Та в одязі може, й не тепло завжди,
Бо гріє не светр, а щось потайне...

Зустріч по одязі... Як все банально,
Стараєшся бути «у тренді» завжди.
Про вади свої забуваєш моральні,
Бо йдеш «від кутюр» до своєї мети.

А одяг, то просто як лакмусу стрічка,
То лиш індикатор на «свій-чи-не-свій».
Та є в щось в тобі, важливіше за одяг:
Сто сотень казок і сто тисяч надій.

Під теплим пальтом серце вмить причаїлось,
Бо й справді, по одязі зустріч одна.
І в щирій любові те серце зігрілось,
Не в платті, не в джинсах, не в модних штанах...

Зустріч по одязі... Дивно й тривожно,
Бо зверху ти, може, фасонний прикид.
А в душу? А в неї заглянути можна?
Чи й там бездоганний доглянутий вид.

Чи й там все до ладу, без ґанчу як ззовні,
Бо одяг не скрие твої душі.
Бо з неї, що зайве, не скинеш з балкону,
Й що геть непотрібне, не спалиш в вогні.

Стрічають по одязі... Правда дволика,
І хто б що нам, друзі, не говорив,
Лиш душу не можна змінити в людини,
Вона зшита з справ: як живеш – так і зшив...

Залистопадило...

Залистопадило... Гори в задимлених ранках,
Зоряно, стомлено дихають, ніби слабі.

Залистопадило... Вийшло за звичні рамки,
Тільки смереки стоять, як сторожі німі.

Шовком ранкового просвітку, що на світанні
Гори вдягнулись у іній, як в шубу якусь.

Залистопадило... І вся природа в чеканні...

Залистопадило... Срібно дощі тихо йдуть.

День задурманює запахом гір, що димляться,
Деся на край скелі схилився могутній дуб.

Залистопадило... Гори вдяглися в щастя,

Ним же тут, в горах, жовтий листопад звуть...

Смаком глінтвейну, солодким малиновим морсом

Вечір в Карпатах стає таємничим й п'яним...

Залистопадило... Осінь сьогодні є босом,

Щедрим, кмітливим і трошечки навіть святим.

Не здатись!

Буває, що сльози ідуть без причини...
Буває, мов гумкою, тягнеться днина,
Буває, що хочеш кричати чи й вити,
А потім подумаєш... Й знов хочеться жити.

Буває, що гадка проколює душу,
Буває, «не хочу» могутніше «мушу»,
Буває, що в серці важкі горе-плити,
А потім подумаєш... Й знов хочеться жити.

Буває, що друзі й не друзі – муляжні,
Буває, що в світі знайти щастя важко,
Буває, що більше не гріє і свита,
А потім подумаєш... Й знов хочеться жити.

Буває, що доля неначе жартує,
Здається, ніхто тебе в світі не чує,
Коли хочеш їсти, тобі дають пити...
А потім подумаєш... Й знов хочеться жити.

Бо в тобі, як стержень, замріяна віра,
Ти в Бозі живеш, хай би як було гірко,
Ти з Богом навпроти ідеш серед вітру,
Ти чуєш від Нього і силу, й підтримку.

Ти знаєш, що де б ти не падав – ти встанеш,
Ти знаєш, Він поряд і Він не обмане.
Тому й в мить зневіри, один серед світу
Ти встанеш з колін і захочеш знов жити!

Сильні

Мудрих не люблять, бо ними то як керувати?
Стадом кермують, як возом, що їде з конем.
Сильних не хочуть десь поміж люди пускати,
Сильні великі в очах перед дурнем-царем.

Сильних не чують, бо правди не хочуть чути,
Легше своїми законами гнути в дузі.
Люди, а, може, пора вже збагнути,
Що сила у слові, а не у важкім батозі?

Слабкість сьогодні вже стала розмінна монета,
Все йде «по плану», немов і керує якийсь ляльковод,
Нас, що не день, втягує хаос в тенета,
Й це найстрашніше, бо люди не гріш й не лот.

Мудрих не треба... Бо своє навчать цінувати,
І святкувати ще з діда-прадіда свята.
Сильні «не фішка», їх не навчити скакати,
Їх не зламати... От вам і правда, доволі гірка...

А Жінка стояла...

Як падали грози, летіли сніги,
Зоря десь за хмари ховалась,
І землю до крові збивали громи,
А Жінка стояла...

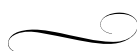
Як вітром зносило, як вітром гуло,
У блискавки землю збирало,
Боліло у серці, неначе жало,
А Жінка стояла...

І вже тут здавалось, що небо не те,
Що сонця доволі мало.
Коли залишався до відчаю крок...
А Жінка стояла...

Звивалися змії клубком коло ніг,
Так бридко, що аж вивертало.
Здається, що встояти б сильний не зміг,
А Жінка стояла...

Коли розривалась від зради душа,
А сльози текли й не вщухали,
Зривався, здається весь всесвіт на крик,
А Жінка стояла...

І гнули вітрами в дугу до землі,
А потім побої ховали.
Не було у болю тонкої межі,
Та Жінка стояла...

Обрізали крила, спалили мости,
Загнали, як птаха й сміялись.
Шукали в ній ґанчу, не хотіли краси,
Та Жінка стояла...

І вкотре крізь біль посміхнулась вона,
І знала, що це все минеться...
Виймала з-під ребер вона ножа,
Що рани робив під серцем.

І вітер втирав їй гірченну сльозу,
Не плакала, ні... Ри-да-ла...
Крізь біль, крізь розлуку, крізь зради вогонь
Хитнулась, але... Не впала...

Подумати

Не кажи, що живеш в бідності,
Не тривож Боже серце даремно,
Ти не бачила, як то живуть,
Ті, що їм все життя в очі темно.

Не кажи, що не їла тих слив,
Що не бачила світу. Не треба!
Ти в землянці, як інший, не жив,
Коли кулі літають над тебе!

Не кажи, що життя не в медах,
Що на Балі ти ще не бувала!
Ти щаслива, бо є в тебе дах,
Ти біди в цьому світі й не знала.

Не кажи, не кляни і не клянч,
Не суди своїх ближніх по моді.
Ти не їла засохлий калач,
Не шукала ти щастя в народів.

Не кажи, що не так в тебе все,
Що ти долю би іншу хотіла.
Ти лиш тихо в кутку помолись
За усе, в Бога що заслужила.

Хай, можливо, не так гладко йти,
І життя викидає «кульбіти»,
Але в ньому така справжня ти,
То й не варто на нього грішити.

Спогади

А ви також вірите в казку?
А ви й досі зірки рахуєте?
І ще кожна свою поразку
Наче діти, в собі лікуєте?
І, як діти, вчитеся падати
В білий сніг, як в перину пухову?
Ви ще й досі бува, завмираєте,
Коли кроки чийсь вночі слухаєте?
І думками ви геть за хмарами,
По-дитячому десь наївними,
Віра в мрію з простими чарами,
Ні на кого зовсім не подібими?
Ви ще досі малюєте райдугу,
А на ній і себе маленького?
І садок, де збирали яблука,
Де тікали колись від неньки ви?
Ви ще досі пускаєте бульбашки???
Мильні бульбашки з соломиночки?
І ще досі ви дивитесь мультики,
І так хочете грати в «резиночку»?
А в сніжки поганяти з друзями?
І спуститись з горба санчатами...
Ой, замріялись? Правда, добре було
Ще б побути малими дівчатами?
Але час невблаганно «тікає»,
І у дзеркалі ми дорослі.
Як же добре, що в нас живуть оті
Милі діти з рудими косами...

Полон коханням

Серед ночі холодної сну
Ти зігрій мене в теплих обіймах.
Бо без них я тепер не засну,
Бо без них я невільник. Не вільна...

Як безжально ступає зима,
А між нами горить спіле літо,
Я в житті твоїм тепла весна,
Ти в моєму — медовий край світу.

Ніжним маревом сиплять сніги,
І парчею лягають світанки,
Ніжний дотик твоєї руки
Знов малює мені свіжий ранок.

Ти зігрій мене, любий, зігрій...
В круговерті зимових сюжетів,
Хай зима не пройде поміж нас,
Своїм холодом, мов піруетом.

Я щаслива, що поряд є ти,
Скільки всього було поміж нами!
Доля інколи гралась в «квача»,
Доля інколи прагнула драми.

Але ми не підвладні зимі,
Бо кохання не знає кордонів.
Ти щосили мене обійми,
Я щаслива в такому полоні...

Її болить...

Болить її і котиться сльоза,
Закровлена, зацькована — не вбита!
Голодних поглядів заморена зима
Її святою кров'ю вкотре вмита.

А плаче як! Хтось чує, плаче як?
Ніхто... Усі мовчать, як має бути.
Товчуть своє, танцюють на гробах,
В своє майбутнє мітять вже маршрути.

І що то їм до тих її плачів?
Порозбирали все, що лиш хотіли.
А матері побачили синів
Лиш не живих. Та то не їхнє діло.

Замучена, і знову вир гуде,
Збирається в політ старе вороння.
Приходить час на відповідь. Пора,
Дістало світ незнане беззаконня...

Дивлюсь на все крізь призму сліз гірких,
Так хочу крикнути, щоб аж земля здригнулась...
Моя країна плаче, аж реве,
Але ще горда спина не прогнулась.

І не прогнеться, вистоїть вона,
Хоч так болить, хоч стогне, хоч ридає...
Відправить геть з престолу вороння
І все ж прегордо сонцем засіє.

А поки... Ще болить її і нас...

Немає поганих людей

Не буває поганих людей,
То обставини так складаються.
Не буває невдалих ідей,
Просто люди, мабуть, помиляються.

Все залежить від нас, все від нас,
Не судити б когось своїм судом.
Не сміятися з тих, кому зле,
І не зраджувати, як іуди.

Не буває і друзів лихих,
Ми ж колись у життя їх впустили?
А обставини вищі за них,
От і сталося все так. Так зробилось...

Нас щодня в вир кидають думки,
І щодня ми нового вчимося.
Бачим нові яскраві зірки,
А старого в собі боїмося.

Ні, немає негожих днів,
Все красиве завжди в своїм роді.
Нас навчали, ще споконвіків,
Не стидатися свого народу.

І щоранку, щомиті в собі
Ми карбуймо як істину щире,
Що немає поганих людей,
В нас лиш те, на що ми заслужили!

Дотична

Я до тебе дотична пряма,
Серед тисяч таких паралелей,
Я для тебе холодна зима,
Серед тисяч жарких пустелей.

Я для тебе пекуча сльоза,
І солодка нуга медова.
Не така, може, я й свята,
Але справжня — у кожнім слові.

Я до тебе дотична життям,
Що вирує парчевим морем,
Я до тебе несусь в вітрах,
Що разносять між люди долю.

Серед сотні небесних світил
Я до тебе одна...Дотична...
А без тебе — не маю крил,
І в житті все моїм незвичне.

Я до тебе дотична пряма,
Там, де іншим не снилось бути,
Там же інших доріг нема,
Тільки наші з'єднались маршрути...

Школа

Кажуть, вчитись не пізно ніколи,
Якщо дуже схотіти школи.
Якщо дуже хотіти щось знати,
І знання ті в собі розвивати.
Але часто вчимось без бажання,
Ми не вмієм чекати світання,
Ми не вмієм своє цінувати,
Легше стало чомусь все втрачати.
Подивімся на діти скраєчку,
Зводять як нанівець суперечку,
Як в них просто усе в цьому світі!
Будьмо щирими, як наші діти!
На образу не кидаймо слово,
Розчищаймо із серця полову,
Ту, яка проросла від образи,
І яка заховалася в фрази.
Вчімся в наших дітей ми любові,
В кожнім подиху, в кожнім слові,
Так, як діти, стрічаймо світанок,
Що приходить до нас на ґанок.
І не біймось помилки робити,
Як без них нам у світі жити?
Тільки той їх в житті обминає,
Хто нічого не робить й не знає.
Скільки падати будем — вставаймо,
Все, що добре, до йоти вивчаймо.
Кажуть, вчитись ніколи не пізно,
Лиш от школа у кожного різна.

Що треба?

А, знаєш, чого я насправді хочу?
Щоб щастям ясніли в людей усіх очі,
Щоб вірою серце твоє напувалось,
Щоб все, що задумали — все те збувалось.

Щоб світ не тонув у безмірній трясині,
Щоб діти раділи, що сонечко гріє,
Що дощ поливає, що сніг дрібно сіє,
Щоб всюди лиш миром наповнилась хата,

Щоб були здорові і мама і тато.
Не прошу ніякого блага для себе,
Бо, ніби, здорова — це, власне, лиш треба.
А Бога гнівити, що треба без міри,

То зайве, повірте, коли в серці віра.
І ще би між люди хто ніжність закинув,
Бо гинуть, їй-богу! Без ніжності гинуть!
Не треба багато, на йоту, на грами,

Щоб менше у світі ставалися драми.
Щоб зранку, коли перші промені чисті,
Вбрався з нас кожен у світле намисто,
І, знаєш, тоді все по-іншому стане,

Погане все щезне, зійде, геть розтане.
Коли люди знову навчаться любити,
То буде простіше у світі нам жити.
І небо всміхнеться, і небо засяє...

От чого, на жаль, нам ще не вистачає...

Кажуть ... сильна

Кажуть: «Сильна», а знати кому?
І не бачить ніхто її сльози.
І не чує ніхто її крик,
Коли небо затягують грози.
Кажуть: «Леді, та що їй біда?»
І не вміють її прочитати.
Коли в власній квартирі сама
Так боїться цю ніч ночувати.
Кажуть: «Горда», а в серці то що?
Там замок, там нікому не гоже.
Там колись тепле літо цвіло,
А сьогодні зима стелить ложе.
Кажуть... Кажуть, а їй не до них...
Так вже змучилась всім догоджати,
Не навчити дивить сліпих,
І німих не навчити кричати.
Тихо в хаті... І віскі гірке,
Не зігріє розхристану душу.
Ту, що спокою всім не дає,
Сльози болю до відчаю душать.
Кажуть: «Сильна», а знати їм як?
Тільки жінка не скаже, як важко
Все збере у свій ніжний кулак,
І відпустить минуле, мов пташку...
Кажуть... сильна...

Жінка в літі

Ще не треба зими... Жінка ще не набулася в літі,
Надворі розгулялась осіння пора,
Ще не треба зими... Ще так пахнуть замріяні квіти,
І вирує, мов море... Вирує, мов море життя...

Ні, не треба зими... Жінка ніжно торкається сонця,
На годиннику зрілість притишує хід.
Ніжним помахом крил тихо стукає жовтень в віконце,
Жовтим листом акацій залишає задумливо слід.

То не сльози, то дощ, що стікає по сходах небесних,
Жінка з часом стає як солодке вино.
Все бувало в житті: і вмирала, і всоте воскресла,
І летіла до хмар, і чекала... Життя, мов кіно.

Ой не треба зими... Жінка ще не набулася в літі,
Легким усміхом трохи зведуться вуста.
Повні жмені думок і любові до цілого світу...
Ні, не треба зими... Жінка хоче ще бути в літах...

Слід

На схилі літ вони ще досі вдвох,
І досі поміж них зоріє щастя,
Все буде добре і усе в них вдасться,
Бо з ними є любов, а значить – Бог.
Коли у нього були десь проблеми,
Вона тут поруч, тут- таки завжди,
І рвала небо, і товклась об землю,
Лише б йому змогла допомогти.
А крізь роки було між них немало:
Були печалі, сльози і жалі,
Зростали швидко діточки малі,
А з дітьми і любов між них зростала.
Та тільки поряд двоє день-у-день,
Переживання розділяли разом,
І плакати хотілося відразу,
Але любов спасала їх лишень.
І от сьогодні у руках рука,
І вицвілі зелені ніжні очі
Вдивляються у душу, аж тріпочуть,
І світиться в очах тих доброта.
І треба ж так... Життя – то довга нива,
Були й спокуси, що збивали з ніг,
Та він її би й зрадити не зміг,
Вона ж йому цей світ увесь відкрила.
Буває так, що тут, на схилі літ
Живе любов, яка комусь й не снилась,
Яка лише в двох душах причаїлась,
І залишила в дітях теплий слід...

Нерозділене

Ти хотіла простого жіночого щастя,
Ти повірила – в ньому для тебе весь світ.
Ти чекала, ти знала – все вдасться,
Тільки він тобі щастя принести не зміг...

Ти донині себе ще лікуєш словами: «А може?»
І чекаєш не раз на його телефонний дзвінок.
Чорна кава і штрудель тобі, як звичайно, допоможуть
Хоч на трішки забутись... На трішки забути його.

Ти собі говорила сто раз, що ви зовсім не пара,
Ти собі сотні раз повторяла, що годі тих сліз.
Ти ж для нього відрада лишень... Ти ж це знала,
Й все одна знов уява твоя креслить долі ескіз.

Ніби ти не бажала нічого такого для себе,
Просто дуже хотіла відчути, що треба комусь!
Тільки бачиш, як склалось: ти біль гострий гониш від себе,
Той, який оселився у серці твоєму чомусь.

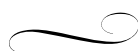
Кажуть, наче любов не болить, а тебе он мордує вже скільки,
І щосили душа розривається з думки: «За що?»
Але варто побачити очі його на хвилинку,
Все проходить, неначе й не було всього.

Дні, хвилини, секунди чи йоти секундної маси –
Ти готова чекати його телефонне : «Ти як?»
Так, така ця любов без прикраси,
І гіркою сльозою ти схлипуєш знову і знов.

Кажуть, все перейде... Це також незабаром минеться,
Ти забудеш холодні, без нього пусті вечори.
Тільки біль... Той, що зараз підходить до серця,
Нагадає тобі про хвилини зі щастя пори...

Ти ж хотіла простого жіночого щастя...

Моя!!! Мова...

Моя... До болю, до кісток моя...
Тобою я живу, тобою мрію.
У тобі сила, в тобі глибина,
У тобі віра, доля і надія.
Моя... Від діда-прадіда моя...
Ще від колиски, в пісні, в кожному слові.
Ти пісня щиросердна солов'я,
Безмежність неоспівана любові.
Моя... І де б я в світі не була,
Без тебе я якась неповноцінна,
Я бідна, якщо там тебе нема,
Бо ти для мене до душі безцінна.
Тебе донині гнуть, а ти встаєш,
Тебе донині знищити ще хочуть.
Але ти сильна, гордо все знесеш,
Із попелу, мов фенікс, затріпочеш.
Моя... До болю, до кісток моя!
Тебе не зраджу, не віддам нікому.
Бо тільки там, де мова є жива,
Народний дух народжує свідомість!

Зайві слова

Тамує подих жовтокрила осінь,
Легким парфумом задимляє нас,
А за вікном? Бездонна ніжна просинь,
Не однакова в профіль чи в анфас....

Твоє тепло, немов незрима ковдра,
Мережкою закутує плече.
Я вже не знаю, просто дуже добре,
Коли в обійми нас любов бере...

І за вікном жовтогаряча осінь,
І за вікном багрянниця п'янка,
Над нами мліє ніжна небопросинь,
А поміж нас любов наддорога...

Хоч догорає жовтокрила мрія,
І десь з-за краю казка йде – зима.
Я в тобі тану, топлюся і млію,
І краю в тої пристрасті нема.

А поки – ще тамує подих осінь,
Я пригорнуся до твого плеча,
Зігріюсь поглядом, гарячим безголосим,
Коли кохання - зайві всі слова...

Золото- осінь

А осінь нині й справді золота...
Барвистою парчею грає сонце,
А осінь нині панна не проста,
Сміється, наче вперше незнайомцям.

Жагою день торкає горизонт,
І догорає... Тихо догорає.
А шарф листковий, мов Луї Вітон,
Все землю в лист пожовклий зодягає.

Розкроює хмарина небокрай,
Летить за вітром, чи пливе? Не знаю.
То вже для неї, наче би й звичай,
По небу йти струмочком водограю.

В приємний запах кава огорта,
На підвіконні чашка з порцеляни.
А осінь нині й справді золота,
А осінь нині й справді варта шани...

Не ідеальна мама

Я ,певно, не ідеальна мама,
Я не така, як говорять в рекламі.
Я іноді змучена прийду з роботи,
В думках розлітаються всякі турботи.

Я часто відкажу, що часу не маю,
Коли моя донечка щось запитає.
Життя як крива, як кардіограма –
Я, певно, не є ідеальна мама.

Буває, що втома геть звалює зовсім,
І хочеться з жалю завити по-вовчім,
А тут донька в мені підтримку шукає,
Коли її бачу – то втома втікає.

На кухні забігана, вся у роботі
Я наші хвилини відложу на «потім»,
А діти ростуть, от така, друзі, драма,
Я, певно, не є ідеальна мама.

Та інколи серце пече і колотить,
«Пробач мене, доню» - до неї говорю,
Вона ніжно-ніжно мене обіймає,
І каже: «Нічого, матусю... Буває».

Коли вечір стиха ступає по світі,
І в ліжечка свої лягають всі діти,
Я сяду лиш поряд, поправлю ковдринку,
Обійму свою доню, маленьку перлинку.

А потім в молитві складу руки тихо,
Хай донечку завжди обходить все лихо,
Благаю у Бога, щоб з днини до днини
Щасливо зростала кохана дитина.

І знову зігнуся над ліжечком доньки,
І знову цілую рідненькі долоньки.
І що б не було, як не дуло б вітрами,
Я стану таки ідеальною мамою!

Осінь збирає яблука...

Осінь збирала яблука...
Тихо складала в фартух,
Осінь збирала радості,
Літній солодкий дух...

В кожному яблуку—доленька,
Мрії, розмови, сни...
Осінь не дула в них холодом,
Просто складала собі.

Йшла по садах спустошених,
Лист шелестів в ногах.
Осінь збирала яблука,
Щоб скуштувати на смак...

Було їх в подолі до безлічі,
Навіть підгнилі й малі.
Осінь прагнула величі,
Тихо ступа по землі.

Сонце ще високо ніжилось,
Хмарами куталось враз.
Осінь збирала яблука,
Осінь збирала час...

Пахло в повітрі спокоєм,
«Бабине літо» в анфас...
Осінь збирає яблука,
Не зупинити час...

Така от природи фабрика,
Літо пішло на спад.
Осінь збирає яблука...
В свій фартуховий сад...

Не спиться...

Не спиться...Північ...Тихо пригорнусь,
А ти вже, певно, бачиш сон десятій...
За наше щастя Богу помолюсь,
Щоб зберігав від злого нашу хату.

Не спиться...В голові зо сто думок,
Та біля тебе все якесь суєтне.
Ти завжди кажеш, що ранок-панок,
І він розставить все куди що треба.

Не спиться...Північ...Осінь за вікном,
Ще досить тепло, пахне виноградом.
А місяць світлом грає золотом
Зіркам на небі добирає ладу.

Не спиться...Та душа моя в теплі,
Бо поряд ти, а за стіною — доня,
А що ще жінці треба у житті,
Коли тримає щастя у долонях?

Коли в своїх та й бачить цілий світ,
Живе, радіє, тішиться щоднини,
Духмяним медом із зими до літ
Рахує весни квітами п'янкими.

Не спиться...Північ...Ти всміхнувся крізь сон,
Напевно, чуєш всі моя бажання...
Осіння ніч зі мною в унісон
Із місяцем розкажуть про кохання...

Не зупиняйся!

Палиш мости? Пали!
Йдеш до мети? Іди!
Роль граєш? Не заграйся!
Тільки не зупиняйся!

Віриш у мрію? Вір!
Линеш? Так линь до зір!
Що б у житті не тряплялось,
Йди і не зупиняйся!

Сонце яскраве? Добре!
Серце твоє— хоробре!
В небо ясне вдивляйся,
Тільки не зупиняйся!

Ноги болять? Буває!
Легких шляхів немає.
Вітер жене— не схиляйся,
Тільки не зупиняйся!

Тисне у грудях? Від болю,
Ти ж будь завжди собою,
В друзях не розчиняйся,
Вперед! А не зупиняйся!

Віриш усім без розбору?
Друзі, коли йдеш угору,
А коли вниз, оглядайся,
Хто залишив— не спиняйся!

Крила дарують і силу?
Поряд лиш ті, в кого віриш?
Щасливий ти, усміхайся,
Все буде! Не зупиняйся!

Рука в руці

Моя рука в твоїй руці —
Життя здається казка.
Тримай міцніше ти мене
Й не відпускай, будь ласка.

Буває важко і болить,
Слова, мов грізна маска.
Та ти не відпускай мене,
Тримай міцніш, будь ласка.

А як нагряне грім образ,
Гроза згуркоче басом,
Ти не шукай в словах прикрас,
Тримай мене, будь ласка.

Коли на стежці наших доль
Шмигне образ гримаса,
Міцніше руку ти зіжми
Й тримай мене, будь ласка.

І все мине, усе пройде,
Переживемо, милий.
Нас наша єдність збереже,
Додасть нам віри й сили.

Бо поряд ти, нема біди,
Не страшно, не тривожно.
А за тобою легко йти,
Без тебе йти — не можу.

Любити так не вмів ніхто,
Та й ти це сам вже знаєш,
Серед незгод світу цього
Мов крилами, тримаєш.

Твоє плече— мій сильний тил,
І тут не треба маски.
Що б доля нам не піднесла,
Тримаймося, будь ласка...

Кажуть...

Іноді серце тисне,
Б'ється у грудях важко,
Іноді трохи пізно,
Іноді так навіть краще.
Сон не іде до ранку,
Думкою грає вітер,
Той, що колише фіранку,
Той що і сльози витре.
Ти ж передумаєш все,
Складеш у пазли, в картини...
Вечір зігріє латте,
Зіркою тихо прилине...
Нині казали тобі,
Що в тебе характер гнеться.
Дивні, їй-богу, такі...
Знати їм звідки все це?!
Те, що ти поки мовчиш,
Не означає прихильність..
Тиша твоя із тих,
Котрим притаманна гідність.
Кажуть, характер м'який?
Він, наче зброя тотемна...
Його не покажеш всім,
Думають, ти є мішенню...
Кажуть, характер слабкий?
Ні, не слабкий, напроти...
Сила якраз в тому,
Щоб не зробити постріл...

Кажуть, характер...

Щаслива жінка

Щаслива жінка завжди трішки «НЕ»:
НЕдофарбвані бувають в неї вії,
НЕдофарбовані вуста, укладка «НЕ»,
Зате від неї затишком так віє...

Щаслива жінка завжди трішки «НЕ»:
У інстаграм НЕ виставляє їжу,
І фото, де все по феншую теж,
Але очима ніжність тихо сіє...

Щаслива жінка завжди трішки «НЕ»:
Увагу НЕ звертає на прохожих,
З усмішкою з родиною іде,
Пустує і радіє як лиш може.

І їй до біса думка про штани,
Які б гламурна фіфа не вдягнула.
Бо що про щастя знають же вони,
Коли на серці пташечка пурхнула?

Коли йде поряд вірний чоловік,
Дитяча ручка тягнеться до мами.
І їй смакує не вино, а сік,
І вітер грає із її думками.

Щаслива жінка завжди трішки «НЕ»:
І перейматись тим нема причини.
Щодня стрічає сонце золоте
І тішиться життю, немов дитина.

Солодким медом серпень ген цвіте,
В повітрі пахне осінню і небом...
Щаслива жінка завжди трішки «НЕ»...
Зате щаслива! Щастя ж що для тебе?

Не ображаюсь

Не ображаюсь...Я не вмію, чи й не хочу,
Лиш висновки залишу при собі.
А те, як інколи брехали просто в очі,
То соромно за них тепер мені...

Не ображаюсь, тільки віддаюся,
Сховаюсь в думках, там нема межі.
За те, що було тихо помолюся,
А те, що буде — запишу в душі.

Зробили сильною мене життя кульбіти,
І все, що маю, збережу на час...
Хоча й з минулим важко полетіти,
Але без нього то й немає нас...

А так, нічого...Я ж не ображаюсь,
Скажу спасибі тим, хто не підвів.
Робила помилки, але не каюсь...
То мої граблі, хоч вже й без зубців.

Не ображають...Усміхнусь до ранку,
І вип'ю кави (чоловік зварив).
Запрошу новий день на літній ганок,
Вдихну я щастя...Набираюсь сил...

А так...Не ображаюсь...Ні...Не вмію...

Під ноги стяг?

Під ноги стяг...Народе, що з тобою?
Ти топчеш те, за що стоять сини.
За незалежність хтось стоїть горою,
А хтось ганьбить українські прапори.

Під ноги стяг...Душа кричить щосили,
Болить її, мурдує і пече!
Народе мій, тобі шматують крила
І твоя кров рікою ген тече!

Під ноги стяг...Дожилися, братове...
Коли країну з брудом в переміс,
І чаша болю вже по вінця повна,
Терпіння ремінь від напруги тріс...

Під ноги стяг? Панове, ви серйозно?
Невже, все просто декорацій вир?
Невже то сцена, то лиш сцена просто!
Під ноги стяг...Наш символ, хвиля сил!

За що стоять оті на териконах?
За що мами у чорних хустинах?
За що діди в Сибір ішли вагонами?
Щоб нині ви топтали рідний стяг???

Під ноги стяг... Де ще така зневага?
Народе мій, та що з тобою є???
Ой, як далеко твоя перемога,
Ой, як далеко незалежність ще...

Під ноги стяг...Сльоза і душать крики...
Моя країно, де ж твої сини?
Керують нині душі, що безликі,
Але не знають, чудять що вони...

Під ноги стяг...І слів не вистачає,
Моя рідненька, що ж за сон страшний?
Коли ж нарешті понад нашим краєм
Таке потрібне щастя заяснить?

І згине біль, круки повідлітають,
І прапор наш над нами забринить!
Бо поки стяг під ноги застеляють,
Не буде незалежності й на мить!

Під ноги стяг? Народе, що з тобою???

Будь ласка, українською, панове!
Будь ласка, українською, панове!
Кацапської не розумію я.
Бо вчила не язик, а рідну мову,
Вона ж моя, до йотоньки моя!
Будь ласка, українською, народе,
Чи ж варто гнити у душі щодень?
Вмирає нація, коли вбивають мову
І залишається обгортка з них лишень.
Будь ласка, українською... Будь ласка!
Чужому вчитись не цураюсь я,
Але не знати мови — це поразка
Не наша тільки, а твоя й моя!
Будь ласка, українською сьогодні,
Щоб діти не соромились її,
Бо близько буде біля нас безодня,
Коли ж до мови будемо черстві.
Будь ласка, українською, панове...
Щоб рід наш жив і був могутній цвіт.
Невже не соромно не знати рідне слово?
То чим ми хочем дивувати світ?
Будь ласка, українською, на хвилю...
Бо тільки в ній я чую передзвін,
І поле в житі, небо синє-синє
І бачу тих, що вже встають з колін.
Будь ласка, українською, панове,
По пояс я вросла в своїй землі.
І знаю точно, що батьківська мова
Ще з молоком грудним тече в мені.
Будь ласка, українською, панове...
Це наш живий, ще з прадідів ланцюг,
Який єднає покоління словом,
Народ єднає, а не волоцюг!
Будь ласка, українською, панове...

Моя глибина

Напиваюсь твого тепла,
Наче спрагла посеред пустелі.
Я згораю з тобою дотла,
Воскресаю з тобою, мов фенікс.

Заворожуюсь в твоїх очах,
Завмираю і млію наче.
Забуваю з тобою страх,
І стрибаю в кохання наше.

Ти лови мене! Ти лови,
Поцілунком зігрій медовим.
До грудей своїх притули,
Хай обходить нас біль і горе.

Я не знаю, що буде колись,
Як кохатимуть другі покоління,
Тільки щастя відносить увесь,
Коли справді кохаємо вірно.

А з тобою, мов час застиг,
І годинник завмер настінний.
То любов, що розламує кригу,
Поміж нами гріє невпинно.

Ти для когось звичайний такий,
А для мене — один із мільйонів...
Притулюсь до твого плеча,
Поцілую в кохані скроні.

Хай стриножить доля коня,
Хай зірками засвічує небо,
Ти мій світ, моя глибина,
І я вкотре закохуюсь в тебе...

Напиваюсь твого тепла...

Її ніхто не розумів...

А її ніхто не розумів,
Всім вона здавалась надто сильна.
Хтось їй посміхався, хтось хамив,
Хтось казав, що «пані божевільна»!
Хтось вважав її не з тих «своїх»,
Не із тих, з ким можна бути собою,
А вона чекала, щоб затих
День отой з всією суєтою.
Щоб прийшовши у своє кубло
(Так вона квартиру називала),
Вона звилась кішкою в клубок,
І про все, що було забувала.
Щоб зняла підбори й макіяж,
Впала тілом на диван, що в залі,
Їй набрид отой щодня кураж,
Їй набридли чорні магістралі.
І її ніхто не розумів,
Чи боялись, чи чого все збоку?
А вона хотіла щирих слів,
Знати : в світі цім не одинока!
А вона хотіла два крила,
Два! Бо на однім не полетіти!
І тоді б, напевне, все змогла:
Вітром сіяла б красиві квіти!
Сонцем гріла б, грозами лила,
Хмарами вибрала б синє небо..
Кажуть, сильна...А її душа
Так чекає, щоб комусь те треба...
...А її ніхто не розумів,
Чи, можливо, не хотів сприймати?
Ранок. Кава. Вже на восьму пів,

Треба знов кудись ще поспішати...
А її ніхто не розумів,
Маска. «Стрілки» і парфюм знайомий,
Знов підбори. А ти як хотів?
По фен-шую— не побачать втому!
А її ніхто не розумів...
Їй же геть байдуже все до краю!
Може десь, поміж обох світів
Є і той, що лиш її шукає...

Бо її ніхто не розумів...

Справжнє щастя

Вона стала нарешті щасливою!
Танцювати навчилася під зливою,
Перестала боротись з минулим,
Все погане, що було, забула.
Хто про неї брехав, з тим не бореться,
Не шукає причин, не свариться,
Не стає в суперечки з іншими,
І не плаче щоночі більше вже.
Одягає улюблені капці,
П'є не каву, а воду вранці,
«Гульку» робить з волосся шовкового,
І назустріч до дня нового!
Може, змучилась ,бути форматом?
Любить спати в футболці тата,
Торт спекти за рецептом мами,
І не дивиться мелодрами.
Розуміє, що щастя в цьому,
Коли щиро спішить додому,
Бо найбільша радість на світі—
Любий поруч, здорові діти!
Не важливо, які в шафі бренди,
Що сьогодні модне на стендах.
Одягнути у щастя душу,
А все решту, повірте, буде!

Стати всім

Світ не стоїть на місці:
Ранок, робота, дім.
Але кожному дуже хочеться
Бути для когось всім!

І наодинці вже й кава
Буває ніяк не смачна.
Краще, коли твою руку
Торкається інша рука.

Поснідати ти не встигаєш,
Летиш, як на крилах, щодня.
І день так за днем минає,
В рік так за рік мина.

І раптом обід не за графіком,
Ти зустрічає його.
В тихій кав'ярні на краєчку
Погляд за іншим столом.

І ти розумієш — не випадок,
Так нині стали зірки,
Що кава стає смачнішою
Під дотик його руки.

...Солодкі ставали ранки,
І ти поспішала в дім.
Бо там той на тебе чекає,
Для кого ти стала всім...

Розкажу...

Я про тебе розкажу вітрам,
Небу синьому, сонцю пекучому.
Я тебе нізащо не віддам,
Бо ти пісня моя милозвучна.
Я про тебе розкажу зорі,
Серед літа холодній зливі,
Я про тебе розкажу зимі
І колоссю на літній ниві.
Я про тебе розкажу снам,
Тихій ночі, спеконтному ранку.
Я про тебе складу роман
І запишу під каву на ганку.
Я про тебе розкажу ... собі,
Прошепочу, немов у тумані,
Щоб ніколи хороших чи злих,
Не було заборон в коханні.
Я про тебе розкажу...нам...
В сонній млі золотого ранку.
Хай лиш він чує все це сам —
Ранок й ти крізь вуаль-фіранку...
Я про тебе розкажу...тобі...
І мене ти таки зрозумієш.
Через мить, через час — мій світ,
Розкажу...Біля тебе...Млію...
Я розкажу про тебе...Цить...

Мамам

Бути мамою зовсім непросто,
Так би іноді десь геть на острів,
Щоб на хвилю забутись, на мить,
Та за дітьми все ж серце болить.

Бути мамою — щастя велике,
Вчити вперше взувать черевики,
Заплітати косички щоранку,
Чи зіграти у м'яч на ґанку.

Бути мамою — дар від Бога,
Хоч так часто в душі тривога
За синочка, за доньку в молитві,
Щоб зберіг їх в життя гонитві.

Бути мамою — більше й не треба,
Щоб над дітьми синіло небо,
Щоб світило проміння раненько,
Щоб здорові були, серденька.

Бути мамою — благословіння,
Передати свої уміння,
Щоб навчити по совісті жити,
Щоб навчити цей світ любити.

А непросто, то так — дрібниці,
Головне, щоб всміхалися лиця,
Щоб щасливі зростали діти,
Бо цим мама може радіти.

Бути мамою — то найкраще,
Що в житті може статись нашому.
Це яскрава життя сторінка,
Про яку мріє кожна жінка.

Бути мамою...Бути МАМОЮ...

Дотулюсь...

Дотулюсь до твоїх долонь,
Обійму за широкі плечі,
Поцілую в куточок скронь,
І не хочу я заперечень.
Я у тобі замрію сон,
Заколишу солодку пристрасть,
Бо серця наші в унісон
Б'ються так, як то їм лиш личить.
Тихо-тихо в кімнаті в нас,
Мовчимо, бо говорять душі.
В них все щиро і без прикрас,
Коли двоє кохають дуже...
Обіймаю тебе я знов,
Ти шепочеш, що я ПОТРІБНА...
А у венах бушує кров,
Твій цілунок такий необхідний...
Я твоя до шаленства, до сліз,
Та до йоти мого тіла!
Ти — той самий єдиний світ,
Той, що я все життя хотіла...

Дотулюсь до твоїх долонь...

Без зайвих слів...

Без зайвих слів впусти Його в життя,
Відкрий для Нього двері в свою душу.
Покірно, в силу сліз і каяття
Впусти бо хочеш, а не так — бо мусиш.

Без зайвих слів дозволь Йому прийти,
Тебе від бід і злого захистити.
Для Нього найцінніший в світі — ти!
За тебе вмер, і знов воскрес, щоб жити.

Без зайвих слів молись Йому. Молись!
Не лиш проси, скажи Йому «спасибі».
І за випробування ти не злиш,
Він їх дає, бо значить в тім потреба.

Без зайвих слів люби Його завжди!
Тримайся за молитву, як за гілку,
Коли тебе несе, мов по воді,
Він винесе тебе, туди, де мілко.

А ти без зайвих слів повір Йому,
Бо тільки в вірі віднайдеш спасіння.
Запам'ятай назавжди цю весну,
Яка чекає Бога воскресіння.

Без зайвих слів впусти Його в життя...

Твоя казка

Бути собою — це так чудово,
Коли в тебе все у житті кольорово,
Коли не чекаєш ти осуду в спину,
Коли ти поводишся, наче дитина.

Бути собою — це все так просто,
Не треба шукати безлюдний острів.
Тільки важливо з собою по правді,
Все тоді буде чудово завжди.

І шаленіти, в коханні літати,
Вчитися плавати, вірші писати,
Ліпити вареники, борщ наварити,
Тут головне — не боятися ЖИТИ!

Хочеш — тануюй, хочеш — смійся щосили,
Хочеш — малюй корабель з вітрилами,
Ти ж ризикуй, помиляйся, кричи!
Тільки в своїй шкарлупі не сиди!

Не бійся, що комусь ти, мов божевільна,
Ти ж у житті цьому — дівчинка вільна,
З своєю душею, своїми думками,
З своїми щасливими мріями й снами!

Кохай на всю душу, кохай серцем, щирим,
Щоранку стрічай промінь сонця із миром.
Не бійся ти змін, мчи шалено до щастя,
Бо тільки упевненим все в житті вдасться!

На повні груди, так як ти хочеш,
Так, як лиш ти в світі цім можеш.
Бути собою — для тебе, мов казка,
Дозволь собі трохи її, будь ласка.

Бути батьком

Бути батьком, напевно, важко...
Дати ж крила потрібно пташці!
Захистити, зігріти треба,
В цьому щира в дітей потреба!

Пояснити, як в світі жити,
Що бур'ян є й посеред квітів.
Обійняти і обігріти,
Затулити від лихтоліття.

Бути батьком, напевно, важко...
Але що є крім дітей краще?
Що миліше за очі сині?
Що добріше за серце їхнє?

Бути батьком — бути щитом,
Від біди, від холодного вітру,
Від розпуки, від слів образи,
Бути батьком — то бути РАЗОМ!

Для дитини нема цінніше,
Ніж із батьком зіграти в сніжки.
Розуміння його безцінне,
Віра в нього — для доні проміння!

Бути батьком, таки наука...
Нелегка це, напевно, штука.
Але погляд щасливий, знайте,
Безумовно є того вартий!

Мамі

Я знаю, хто мене не зрадить,
Не обговорить, не осудить.
А щиро в прикrostі розрадить,
Любити завжди вірно буде.

Я знаю, хто мені в підтримку,
Пораду дасть, коли в хаосі.
З ким тепло навіть і узимку,
З ким впевнена у кожному кроці.

Я знаю, хто мене обійме,
Коли в душі гудять вулкани.
Хто не відступить, не відійде,
Хто залікує в серці рани.

Я знаю, хто порозуміє,
Хто скаже правду, не обмане.
У кого є плече надійне,
І хто за мене в гору стане.

Я знаю, хто за мене просить
У неба, в Бога, в Пресвятої...
Я знаю, хто молитви зносить,
Щоб не було лихої долі.

І щогодини, щосекунди
Вона про мене пам'ятає.
Бо на усьому цьому світі
Рідніше мами не буває.

І лиш вона в важку хвилину,
В годину злу, намиту вітром,
Відчує біль й свою дитину
Від лихоліть затулить вірно.

Я знаю, де б в житті не була,
До мами лину в думці, снами.
Бо хто і що не говорили —
Нема дорожчого від МАМИ!

Тебе захистити

Мені би хотілось тебе захистити,
Навчити як в світі шаленому жити,
Від слів, що до крові зранюють душу,
А потім відлуння їх душить і душить.

Від друзів фальшивих, від сліз і обману,
Від страху незнаних холодних екранів,
Від поглядів хижих, незвіданих далей,
Від блиску несправжніх залізних медалей.

Я хочу, дитино, тебе захистити,
Від того, що в собі несе слово «жити»,
Щоб шлях твій здавався легким і широким,
Щоб він був щасливим із кожним кроком.

Мені би хотілось тебе захистити,
Неначе крилом, від біди затулити,
Щоб ти не відчула ні зради, ні болю,
Щоб тільки добро було поряд з тобою.

Я хочу, щоб шлях твій стелився щасливо,
Щоб в долі не було нічого зрадливого.
Щоб ти вчилась вірити в щирість між люди,
Щоб ти не стрічала ні грама облуди.

Я, донечко, хочу, щоб в світі великім
Тобі не стрічалися люди дволикі,
Натомість, щоб ти вчилась вірити в щастя,
А решту все буде! І все тобі вдасться!

Твоя... Кохаю...

Я твоя недоспівана пісня,
Недоказана казка на ніч.
Я кохання, можливо, пізніше
Що тобі, лиш тобі дісталось.

Я твоя недописана книга,
Я твоя нерозгадана мрія.
Я розтоплена поглядом крига,
Що дарує тобі надію.

Я не дощ, я твоя сніжниця,
Я в пустелі міраж для тебе.
Я той сон, що тобі лиш сниться,
Бо у мені твоя потреба.

Я не вірю у випадковість,
Віщі сни мені теж не сняться.
Тільки знаю, що все, що з нами,
То не просто так, то на щастя.

Я для тебе, коли погано,
Буду, наче ехінацея.
Залікую на серці рану,
Від біди твоя панацея.

Я твоя нерозгадана таїна,
Твоя зірка на небосхилі,
Тільки бачиш, як світить вона,
Поміж хмар, на все небо синє!

А тоді, як світанок прийде,
Стану сонцем, аби зігріти.
Обійми, обігрій й ти мене,
Щоб могла лиш тобі світити.

Навіть в дні, коли нам не до того,
(Все ж в житті не меди бувають).
Я з тобою завжди й усюди,
Бо безмежно тебе кохаю!

Прилину!

Я прилину до тебе знов,
Де би доля мене не водила,
Де би стежка моя не йшла,
Я до тебе звертаю на крилах.

Кажуть, добре, де нас нема,
Кажуть, рідне не завжди гріє.
Та не так : щастя має той,
Хто своє цінувати вміє.

Можна бути за сто земель,
Може доля складатись тяжко,
Тільки в серці горить вогонь,
Коли линеш до хати пташкою.

Бо це все, що у мене є,
Чим мене обдаровує небо,
Я здобула на цій землі,
Де найкращий пташиний щебет.

Де Карпати торкають хмар,
Де струмками кришталь несеться,
Де самотній край парку ліхтар,
Світить ясно, немов сміється.

Де родився мій славетний рід,
Де і мами й батько, родина...
Тут мене захистить від бід,
Тут моє... Тут моя Україна!

Поруч

Будь поруч...Просто будь побіля мене,
Торкай мене, цілуй мене, люби...
Яке ж для мене небо широченне,
Як поруч ти...Побіля мене ти...

Будь морем, де мені не потонути,
Дощем у спеку, сонцем восени...
Будь тим, кого другим і не збагнути,
Моїм єдиним світом крізь світи.

Будь поруч...Обійми мене міцніше,
А я до пліч могутніх притулюсь.
Для двох у світі що ще є цінніше,
Як мить така, що всю покаже суть.

Будь поруч...Просто поруч біля мене,
Тоді, коли штормить і штиль бува...
Від твого подиху гарцює кров у венах,
З тобою я забуду про слова...

Будь поруч... Просто будь зі мною поруч,
Твоя підтримка —крила і політ...
А я, якщо мені ти лиш дозволиш,
Твоїм коханням буду, доки світ...

Будь поруч...Любий...Просто поруч...

До щастя

До щастя мені, будь ласка,
Де сходить щоранку сонце,
Де щирість в очах і ласка,
Де ясне душі віконце.

Де злиднів нема і горя,
Де сміх між дітей лунає,
Де місяць вигулює зорі,
Де болю зовсім не буває.

До щастя мені, будь ласка,
Де квітне замріяне поле,
Де бродить дитяча казка,
І в серці ніколи не коле.

Там війни не буває і вбивства,
Там роси, мов перли, на квітах,
Там спогад солодкий з дитинства
І завжди усміхнені діти.

Мені до щастя, будь ласка...
А далі якось розберуся.
Там зовсім не треба маски,
Там певно, ніц й не боюся...

Там свої закони і норми,
Точніше, що їх немає...
Бо щастя не має форми,
Воно між нас літає.

Та тільки не всі його бачать,
Чи бачити і не хочуть.
Не ті валізи збагачують
Не з тих смішинок регочуть.

Мені до щастя, водію...
Я вам заплачу добряче.
На нього грошей не жалію,
Лише відвезіть одначе...

Та час не спинити, як транспорт,
Він саме є той добродій,
Який нас везе до щастя
Поміж суєту всіх історій.

Дорога до нього простенька,
Лиш слухати серце б навчитись.
Щоб поміж спокус сего світу
У щасті ми не помилились...

Мені до щастя, будь ласка...

Монолог щасливої жінки

Ти спиш, коханий? Спиш? Ну добре, спи,
А я тобі прошепочу: " кохаю",
Поправлю ковдру, щоб бува, не змерз,
Сама ж посиджу біля тебе скраю.
Люблю дивитись на твоє лице,
Я знаю кожну зморшку, кожну мушку...
В уяві воджу, наче олівцем,
Тебе малюю...Я малюю душу...
А часто згадую, як ми стрічали день,
І кожен раз - не можна повторити.
Твоїх долонь тепло, твої слова -
З цим почуттям я хочу завжди жити.
Надворі ніч, холодна темна ніч...
Зимою пахне ще, хоч за вікном – весняно.
На небі запалало сотні свіч,
То зорі неба вбрали покривало.
Мені ж не холодно, мене зігрієш ти,
Бо завжди поруч, завжди, наче крила!
Бувало, що зривало береги,
А ти давав наснаги, давав сили!
Люблю твій голос, очі і вуста,
Твій подих, ніжність рук твоїх гарячих...
А ще, коли в обіймах я засну,
То у перині топлюся неначе...
...Вже допиваю ще тепленький чай,
Думок шалених закрутилась злива.
Ти спиш, коханий? Ну, відпочивай,
А я скажу тихенько , що щаслива...

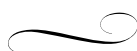
Зміст

Мелодія дощу	8
Не думала.....	9
Розкололося життя	10
О світе!	11
Літній вечір.....	12
Складні відносини	13
Не пара.....	15
Колишній	16
Монолог.....	17
Перемріяне.....	18
Дозволь собі!	19
Не обіцяли	20
Козел-провокатор.....	21
Лети, лелеко!	22
Мовчати... ..	23
Сміється Жінка... ..	25
Крайнощі.....	26
Адъйос, мучачо!	27
Жінко, не плач... ..	28
Гламур	29
То осінь... ..	31
Мій корабель... ..	32
Будь незалежна!	33
Осінь. Еспресо... ..	34
Осіння симфонія	35
Все по-іншому... ..	36
Ти один.....	37
Зачекай!	38
Наснилася	39
Горохом об стіну	40
Холодно... ..	41
Будь собою!	42
Соло.....	43
Вечірня кава	44

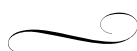
Осінь птахою	45
Я прийду до Тебе	46
Обійми	47
Не ангел – не демон	48
Без гравітації	49
Задумалась... ..	50
Дотики.....	51
Не рахуйте коханим роки!	52
Телефонний режим	53
Нестандарт.....	54
Мрії-голуби	55
Любов-шарф.....	56
Хто я без тебе?	57
Поки – болить... ..	58
Не кіно	60
Мій лісе!	61
Біля тебе	63
Доні.....	64
Брутальна жінка	65
Рідне село.....	66
Ілюзія	68
Осінній трамвай	69
Змучилась... ..	70
Хто ти, людино?	71
Я в тобі.....	73
Не схибити б!	74
Запрошення на чай.....	75
Осіннє сонце... ..	76
Невідправлені листи	77
Твій запах.....	78
Пані Зима	79
Розхристана.....	80
Присмак болю	81
Передноворічне.....	82
Йшла Зима... ..	83

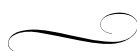
Пам'яті О.Бойчука	85
Не ідеальна я.....	86
Не зломись!	87
Листи до Миколая.....	88
Банальна кава	89
Ціна.....	90
Будемо на «ти».....	91
Падала.....	92
Різдвяне	93
Руді мандарини	94
Відзняте кіно	95
Ти не знав	96
Та весна... ..	97
Що зробити, щоб світ одужав?	98
Вас не можна кохати... ..	100
Різдвяна Зірка	101
Татові	102
Що треба для щастя?	103
Тихіше, панове!	104
Не обіцяв	105
Невистігана пісня	106
НеСонячні	107
Ці очі... ..	109
Якось... ..	110
Люди не Люди	111
Ти судиш?	112
Кохання в квадраті.....	113
Молитва мами	114
Танцюй!	115
Вкотре закохуюсь.....	116
Все минеться.....	117
Зачаруй... ..	118
Жінці за... ..	119
Залишайся Людиною!	120
Я знаю, Боже... ..	121

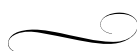
Не згорай...	123
Мовчать слова...	124
Ішла Весна...	125
Малиною пахнуть вуста	126
Ятрить	127
Тихіше, серце...	128
До ниточки... Ваша	129
Пустота в людях	130
Німе	131
Вона	132
Бути Жінкою...	133
Білий аркуш	135
Не так нас вчили...	136
Хресна Дорога	137
Кажіть в очі	139
Для подруги В.Матвіїв	140
От люди? !	141
Вітром до скронь	142
Сонце в долонях	145
Жінка – кава	146
Алло...	147
Дивний дощ	148
Гірчить Чорнобиль	149
Огорни	150
Мрійливо	151
Вишиванка	152
Люди НЕ бджоли	153
Все буде добре!	154
Для Гутовської С.	155
Роки-вода...	156
Секунди	157
Не вчіть...	158
Не відштовхуйте зверхністю...	159
От тільки б мати не старіла!	160
Тут така краса...	161

Мамина вишиванка.....	162
Не люблю писати про війну	163
Україночка	164
Долю вибирати.....	165
Мить кохання	166
Тонула... ..	167
Останній дзвінок	168
На жаль.....	169
Боятися правди.....	170
Тепло то літо?	171
Життя – дорога.....	172
Іди!	173
Чого тобі, мій світе, не стає?	174
Ніколи не слухай когось!	175
Дочки-матері	176
Линь до мене.....	177
Не стримує більше.....	178
Однокласникам	179
Не кажи, що важко	180
Не той... ..	181
Любити... ..	183
Йшла до тебе.....	185
Я для тебе	186
Чужі... ..	187
Без слів	188
Самотня жінка.....	189
Прокинься, люде!	190
Не ті ми... ..	191
Мороз в душі	192
Все «на німо».....	193
А ти дзвони!	194
Втікає день... ..	195
Казанова.....	196
Слова, слова... ..	198
Люби не на словах.....	199

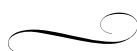
Задумалась Жінка...	201
Не помітила	202
Зі святом, любі вчителі!	203
Заграй ми, гуцуле... ..	205
Мости	206
А ти... ..	207
Все просто... ..	208
Любов-танго.....	211
Усмішка та сльоза	212
Промінь в тобі	213
Кліко	215
Люди... ..	216
Кохаю... ..	217
Стукає.....	218
Не байдужіймо	219
Втомилася Жінка.....	220
Диво... ..	221
Мій народে!	222
Що казати?	223
Щастя є!	224
Послухай ліс	225
Ранок	226
У ранку свій манер і свій закон.....	227
Не бійся, дівчинко!	228
Назавжди твоя... ..	229
Не мій!	231
Купальська ніч	232
Буває... ..	233
Блаженна ніч.....	234
Загадка	235
Не зломилася	237
Казала?	238
Сильна	239
Моє	240
Тиша	241

Топиться світ	242
Незалежність	243
Черства?	244
Не осінь... ..	245
Напиваюсь.....	246
Пус — то — та... ..	247
Люди бувають різні... ..	248
Квиток	249
Осіннє.....	250
Пісня	251
Босоногий час.....	252
Коли... ..	253
Світ – Книга	254
Крила в небо.....	255
Доросла	256
Осінні роздуми.....	257
Про що мовчить Жінка?	258
Не для змагань.....	259
Зустріч по одязі	260
Залистопадило.....	261
Не здатись!.....	262
Сильні	263
А Жінка стояла.....	264
Подумати	266
Спогади	267
Полон коханням.....	268
Її болить.....	269
Немає поганих людей	270
Дотична.....	271
Школа.....	272
Що треба?.....	273
Кажуть ... сильна.....	274
Жінка в літі	275
Слід.....	276
Нерозділене.....	277

Моя!!! Мова.....	279
Зайві слова	280
Золото- осінь.....	281
Не ідеальна мама	282
Не ідеальна мама	282
Осінь збирає яблука.....	284
Не спиться.....	285
Не зупиняйся!.....	286
Рука в руці	287
Кажуть... ..	289
Щаслива жінка	290
Не ображаюсь	292
Під ноги стяг?.....	293
Будь ласка, українською, панове!	295
Моя глибина.....	296
Її ніхто не розумів... ..	298
Справжнє щастя	300
Стати всім	301
Розкажу... ..	302
Мамам	303
Дотулюсь.....	305
Без зайвих слів... ..	306
Твоя казка.....	307
Бути батьком	308
Мамі.....	309
Тебе захистити	311
Твоя...Кохаю... ..	312
Прилину!	314
Поруч.....	315
До щастя	316
Монолог щасливої жінки	318

Безмежно дякую за віру в мене, за підтримку та тепло своїм рідним донечці та чоловікові, батькам та друзям. Особлива подяка народному депутатові України Олександру Шевченку за посильну допомогу у видачі цієї збірки, за віру в мій талант, за мегапозитив і щирість. Спасибі велике моєму товаришеві, другу дитинства Ігорю Вінтоніву та його сім'ї за те, що поряд, за чуйність, добро та любов до поезії, «фейсбучному» другові, чудовій людині Роману Рокошу, моїм дорогим читачкам Ірині Чернезі, Руслані Русин, Любові Шперун та всім тим, хто надихає, хто любить мою творчість, хто читає не тільки рядки, а й між рядками, всім, хто завжди поруч! Люблю вас, мої дорогі друзі, та щиро дякую Богу, що послав всіх вас на моєму життєвому шляху.

Щиро ваша
Оксана ГРАБ'ЮК

ГРАБ'ЮК Оксана Володимирівна

...дотик поезією...

“Писаний Камінь”

Косів

2018

Літературний редактор

Галина Голинська

Обкладинка

Назар Флісак

Цифрова друкарня «Файно. Друк»

Комп'ютерний дизайн

Віталія Стефурака

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083

Івано-Франківська обл., м. Косів,

вул. Незалежності, 28.

Тел-факс: 2-24-91

E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 02.02.18. Формат 60х84\16. Папір офсетний.

Друк офсетний. Умов. друк. арк. 12,79. Обл.-вид. арк. 6,24.

Тираж 200 прим. Замовне 504.